

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

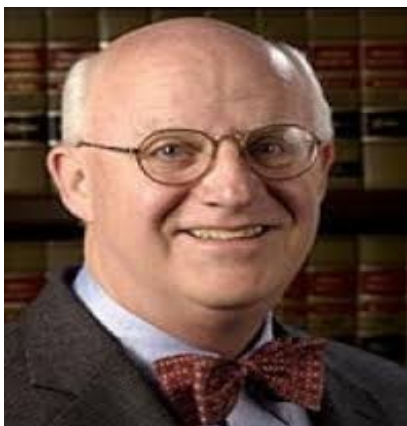
от Едуард Фюдж

Том 3

превод от английски: Димитър Пращинков

2010

Информация за Едуард Фюдж

Едуард Фюдж (13.06.1944 - 25.11.2017), американски теолог, проповедник, юрист и писател, прочут с книгата си „Огънят, който поглъща“ и с филма, създаден по нея - „Адът и г-н Фюдж,“ в който той играе главната роля. Считан е за един от най-изтъкнатите изследователи на темата за ада. През 1996 създава служение по ел. поща, gracEmail, чрез което отговаря на хиляди въпроси от хора от цял свят, свързани с християнската вяра, **основавайки се изцяло и единствено на Библията.**

Едуард Фюдж има бакалавърска и магистърска степен по библейски езици от Християнския Университет в Абелийн, завършил е Covenant Theological Seminary и Eden Theological Seminary и е защитил докторат по право в Юридическия Университет в Хюстън. Работил е като адвокат в Хюстън, Тексас и от 1982 г проповядва в църквата Bering Drive Church of Christ в същия град.

Съдържание

Кръщението е белег и печат	5
Кръщението ни спасява – но от какво?	6
Къде е същността?	6
Литургийно богослужение	7
Лицемерно пеене на химни	7
Малките сиви катерички	8
Малкото керамично парченце срещу голямата теория	9
Махни се от мен – за кого се отнася?	9
Междинното състояние	10
Милост и отговорност	10
Милост и правила	10
Милост, вяра и увереност	12
Милостта е безплатна, но не е евтина	12
Милостта е лична, а не теоретична	13
Милостта е персонална	13
Милостта не означава беззаконие	14
Молейки Бога за прошка	14
Молитва за изцеление и вяра	15
Молитва за изповядане и благодарност	15
Молитва за благодарност на Джулия	16
Милостта поражда подчинение	16
Милост, вяра и присъстващите на Петдесетница	17

Минало, настояще и бъдеще в Святото причастие	17
Мисията на Исус	18
Многообразието на кръщението	18
Многото лица на евангелието	19
Могат ли християните да убиват по време на война?	19
Може ли душата наистина да умре?	20
Човек може ли да загуби дялът си от дървото на живота?	21
Молба за чиста съвест	21
Молитви към Светия Дух	22
Моралните избори и зрелостта	22
Моята професия и моят снабдител	23
Мъдрост, познание и страх	23
Мъката на проповедника	24
Мързеливите проповедници	25
Мъртви в греха	25
Наградата	26
Надав и Авиуд	27
Надпреварата “Коя е истинската църква?”	27
Наистина ли е нужно кръщаването	28
Наистина ли Исус е бил изкушаван?	28
Най-важна е личността в която вярваме, а не книгата	29
Намеса в работата на другите хора или оказване на помощ	30
Намиране на изход от безизходицата	30
Написаното Божие Слово и активното Божие Слово	32
Напляскване на децата	32
Направете вярата да е нейна	33
Молитви към Исус	33
Нарушаване на най-важната заповед на Бога	33
Наука и вяра	34
Нахалната смелост на отчаяните хора	35
Началото на Исус	35
Нашата борба с греха	36
Нашата греховност и грехът на Адам	37
Нашата надежда след смъртта е винаги в Бога	37
Нашата смърт с Христос	38
Нашите две природи	38
Нашите отмерени години	39
Не е наша задача да доказваме Библията	40

Не заслужавам да бъде обичан	40
Не ново разбиране на Библията, а ново сърце	41
Не отхвърляйте Божията милост	41
Не чрез опити да се изпълни закона, а чрез вяра	42
Неизбежен ли е бил кръста?	43
Неизбежността на земната смърт	44
Нека да сме милостиви	45
Нека ме отмине тази чаша - и тя наистина го е отминала	45
Неохотно тъгуващ	46
Неочакваният служител на Бога	46
Непогрешимостта на Библията	47
Непокорните християни	47
Непростимият грях – 1	48
Непростимият грях – 2	48
Неравностойно впрегнати с невярващият	49
Несигурно ли е спасението?	49
Ние знаем	50
Ние и те	50
Но какво ще стане, ако греша?	51
Новата реалност на Бога	51
Новите небеса и новата земя	52
Някои се усъмниха	53
Няма нужда от родителски срам	53
Обещанията на Бог към Израел и нашата реколта	54
Образец на църква	54
Обрязване и кръщаване	55
Обрязване от нашата греховна природа	56
Общество на спасените	56
Обърнати към църквата	57
Обявявам, че вие сте добре	57
Огромното жилище на Бога	58
Окуражение за търсещият	58
Омаловажаване на значението на Библията	59
Онези, които са отпаднали	60
Опознаване на Божията любов	61
Оправдани чрез дела	61
Определяне на момента на втората смърт	62
Опращане на грехове в името на Бога	62

Опрощение на греховете - вяра, кръщение или и двете?	65
Освещаване и Божият закон	66
Освобождаване от властта на греха	66
Осъзнатата реалност	67
От къде да започнем?	67
Отвъд гнева, болката и вината	68
Отглеждане на църква	69
Отговорност пред Бога	69
Отговорът на милостта и плодът на вярата	70
Отстъплението от вярата и спасението	70
Отхвърляне на Божията любов	71
Оценяване на християнското учение	71
Очаква ли ни “Трабване на църквата?”	72
Очевидни заключения	72
Павел и Яков за делата	73
Пазителите на обещанието	74
Парадокс или мистерия	74
Пастори, старейшини и проповедници	75
Пауза в Края на света	76
Пепелявата сряда	77
Перспективата за Близкия Изток	77
Песни – стари и нови	78

Кръщението е белег и печат

Един пастор на голяма Христова църква пита, след като прочел Рим. 4:10-11, пита дали кръщението, подобно на обрязването в този откъс, представлява знак и печат за праведност, които получаваме поради вярата си, даже преди да сме се кръстили.”

В този откъс Павел иска да каже, че Бог е обявил Авраам за праведен **много години преди** да му даде завета на обрязването, **така че оправдаването на Авраам наистина е образец за хората от всички народи**, а не само за евреите.

Някои юдеи по времето на Павел са ценели обрязването толкова високо, че очаквали Бог да ги обсипе с благословии, **само защото са се подложили на този телесен ритуал**. Други очаквали Бог да им помага, защото просто са Авраамови потомци, един факт, за който обрязването постоянно им напомняло.

Но тук Павел **отхвърля** и двете очаквания. Авраам е бил наречен “праведен” от Бога, защото с вяра се е осланял на Бога, а не защото е бил родоначалник на юдеите, още по-малко, защото се е обрязал. Павел отбелязва, **че Бог е обявил Авраам за праведен поради вярата му в Бит. 15:6, докато е въвел правилото за обрязването чак в Бит.17.**

В най-добрия случай обрязването запечатвало или маркирало юдеина като човек, който вярва единствено в Бога и това означавало, че този юдеин е праведен поради вярата си. По този начин обрязването било “знак” и “печат” за праведното отношение на човека към Бога, основаващо се на вярата му във Всевишният Бог.

Ако Павел живееше в наши дни и можеше да чуе, **как някои християни се осланят на кръщението си за праведното си положение пред Бога, не се съмнявам, че той би отговорил по същия начин, както и в случая с обрязването.** Бог не обявява никой за праведен, защото той или тя е била кръстена. **Евангелското кръщение е само видима демонстрация** и физически знак за сърдечната вяра на един човек в Господ Исус Христос. Кръщението запечатва тази вяра в личния живот на всеки човек. Такъв човек винаги може да си спомни за своето кръщение и да каже “Аз съм вярващ, аз се кръстих.”

Авраам е повярвал в на пръв поглед невъзможните обещания на Бога, че той и Сара ще имат син и Бог е вманил вярата на Авраам за праведност. Подобно на Авраам, ние също вярваме в на пръв поглед невъзможното обещание на Бога, че е опростил греховете ни и ни привлича към себе си заради извършеното от Исус Христос и нашата вяра също ни се вписва като праведност в небесните регистри.

Кръщението ни спасява - но от какво?

В отговор на един от моите коментари, един читател ми пише: “За Бога, какво правите с казаното в 1 Пет. 3:21, където Апостолът сравнява историята на Ной с кръщението, което “сега ви спасява”?

Аз се отнасям много сериозно към този написан текст от Петър, но призовавам **да се вгледаме много внимателно какво същност се казва в него.** Апостолът не казва, че спасението ни чрез кръщението е абстрактно. Той казва, че **кръщението ни спасява по същия начин,** както семейството на Ной е било спасено при Потопа.

От тук възниква един интересен въпрос. От какво е било спасено семейството на Ной при Потопа? От греха? Не. Защото в Библията пише, че Ной, поради вярата си е бил сметен за праведен, безгрешен и е вървял с Бога - още преди въобще да е видял водата (Бит. 6:9, Евр. 11:6-7). Но за праведния Ной е нямало място в порочния свят на невярващите. Въпреки това той е живял в него - тъкмо посред тълпи, **с които в духовно отношение Ной не е имал нищо общо.** Но водата е “спасила” Ной **от неговото порочно поколение.** Потопа ясно е отделил Ной като вярващ, който има правилни отношения с Бога, в сравнение с останалите му съвременници.

По същия начин Апостол Петър казва, че кръщението “сега ви спасява” - от греховното поколение, маркирайки, **че вярващия е различен от своите невярващи съвременници.** Следователно не е изненадващо, че същия Апостол Петър, който говори за Ной и за кръщението, приключва изказването си пред слушателите си на Петдесетница със същите думи: **“Избавете се от това извратено поколение!”** (Деян. 2:40).

Ной е бил оскърбяван от съвременниците си, но Бог защитил вярата му, като безопасно го пренесъл по водата до новия свят. Исус е бил обиждан от съвременниците си, но Бог защитил вярата му, като го върнал обратно от смъртта.

Вярващите, на които Петър е написал първото си послание също са били оскърбявани от съвременниците си, но Петър ги уверява, че Бог, който е възкресил Исус ще защити и тяхната вяра в Бог, както и че чрез водното кръщение Бог вече ги е белязал като вярващи. Всеки път, когато си мислят за кръщението си, те трябва да си спомнят за верността на Ной и на Исус и най-вече на Бога, който винаги е верен към онези, които вярват в него.

Нека да не употребяваме неправилно написаното в 1 Пет. 3:21 и да казваме, че кръщението ни спасява в някакъв друг смисъл, който е различен от смисълът, посочен от Петър в текста и неговия контекст. И нека да не се безпокоим - в една епоха, **когато мнозина хора, казващи че са християни, изглеждат са готови да извървят дълъг път, само за да заобиколят всяко споменаване на заповедта на самия Исус,** съдържаща се в евангелието - да се казва всичко за кръщението, споменато в този и другите новозаветни текстове.

Къде е същността?

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Виждам, че християните в много църкви изучават “същността” на Библията и посещават църквата в неделя, но не считат, че тази “същност” се състои в храненето на сираците и вдовиците, в обличането на нуждаещите се и в даването на чаша студена вода на жадния човек. Как да създаваме ученици на Господа, без да ги превръщаме в прекомерно увлечени в обучението, но избягващи практическото приложение на Христовото учение в живота? Как да създаваме нови сърца, без да

превръщаме хората в законници, които нахално носят Библията, но могат да отговарят на нуждите на хората само с умовете си?”

* * *

Според мен най-важното е да разберем, **че Бог трябва да промени хората, за да заприличат на Христос**, като крайната му цел е един ден да демонстрира своят тотален суверенитет чрез ново небе и нова земя, в които няма да има грях. **Всичко това се прави за възхвала на Божиата милост**, такава каквато се е извила чрез образът на Исус Христос, неговият любим Син (Деян.3:19-21; Рим.8:28-31; Еф.1:3-14).

Най-добрият начин за доближаване до разбирането на същността на Библията е в началото да се помолим, **Христос да е в центъра на това доближаване, а приложението на практика на наученото да е в края**. Божието слово идва при нас в рамките на взаимоотношенията ни с него, чрез взаимодействието ни с него и за постигането на целите на това взаимоотношение. В началото на връзката ни с Бога ние не се интересуваме много от неговия статут, от закона и даже от морала като такъв, въпреки че тези елементи имат място в по-голямата картина. В началото ние сме загрижени да работим съвместно с Бога за примиряването му с разбития космос, с разбитото човечество и с отделните съсипани мъже, жени и деца.

Бог вече е започнал този процес чрез примиряването на света със себе си в личността на Исус Христос. Той е започнал новото създание чрез възкресяването на Исус от смъртта. Като общество, което е изпълнено с Божия Дух, сега църквата е призвана да олицетвори това примиряване и това ново създание, **като ненадрагичиво и милостиво приканва всеки човек да приеме добрата новина за приятелството с Бога и да отговори на нея чрез вяра и подчинение (2Кор.5:14-21)**. Според мен, това е “същността” на словото. Когато бъдем пленени от тази представа за себе си, ние ще придобием такова поведение и такъв стил на живот, които са в хармония с нея и проблемите, за които споменавате във въпроса си постепенно ще избледнеят и ще изчезнат.

Литургийно богослужение

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Като човек, който е израсъл в църква, в която не се извършва литургийно богослужение, аз имам повърхностното впечатление, че литургията е “запомнено наизуст богослужение.” Ще ви бъда благодарен, ако обогатите разбирането ми.”

* * *

Думата “литургия” произлиза от гръцката дума leitourgia, която на свой ред произлиза от думите laos (хора) и ergon (работа) и **означава “публична служба”**, която може да е светска или религиозна. В съвременната си употреба, “литургия” обикновено означава предписана форма на публично богослужение, особено за Господната Трапеза. Думата “литургия” подчертава, **че самите хора на Бога са свещеници и участници в богослужението, а не са просто зрители, които наблюдават някой друг**.

В гръцкият превод на Стария Завет думата “литургия” означава служението на свещениците и левитите в храма. Тази дума понякога описва такова свещеническо богослужение и в Новия Завет (Лука 1:23; Евр.8:6; 9:21). На няколко пъти тази дума означава парични дарения, правени от християните към други хора (2Кор.9:12; Фил.2:17) В прилагателната си форма тази дума описва ангели, които буквално са Божии литургични духове (Евр.1:14). Глаголната форма се използва за извършване на богослужение (Деян.13:2), даряване на пари (Рим.15:27) и за духовните дейности на свещеника (Евр.10:11).

По времето на Исус, евреите редовно четели в храма стихове от Псалми през цялата година, което е било литургия в съвременният смисъл на тази дума. Освен това, евреите са използвали утвърдени форми на молитва в Събота, на Пасха и на празника Йом Кипур. Исус Христос въвел в употреба Господната Трапеза по време на такава литургийна служба в един частен дом. “Запомненото наизуст богослужение,” подобно на импровизираното богослужение **е празно, когато в него не е участва сърцето** (Мат.15:8-9). **Но когато това богослужение се извършва искрено, то демонстрира най-благородните и дълбоки чувства по един красноречив начин, който никога няма да остарее**.

Лицемерно пеене на химните

*Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Миналата неделя, докато в църквата пеехме химна “Ела Господи Исусе, ела” изведнъж осъзнах, че аз всъщност не исках той да дойде – не и сега. Това ме накара да осъзная, че е лицемерно да хваля Бога и да му се покланям по този начин. **Аз не съм готов за идването на Исус, което ще постави край на земния ми живот**. Искам да изживея целия земен живот, който Господ ми е определил. Знаем, че животът след това ще бъде много повече от това, което си представям, но все още не искам да напускам*

този живот. Искам да видя, че децата ми са щастливо оженени. Искам да видя, че те и техните семейни партньори израстват във вярата си в Исус. Искам да изживея радостта от внуците. Искам да остаряя със съпругата си.”

* * *

Аз оценявам високо вашата честност. Вие със сигурност не сте единственият, който мисли така. През целия ми живот като християнин аз съм изпитвал същото усещане, когато пея песни, в които се говори за пълно отдаване, като например текста: “Исусе, с радост изоставям всички земни богатства, за да придобия образ подобен на твоя.” Истината е, че аз не бях стигнал до нивото на такава отдаденост, въпреки че ми се искаше да бях стигнал до това ниво.

Справям се с това противоречие по два начина. Понякога променям думите на Господната молитва и казвам: “Позволи ми с радост да изоставя...” В други случаи си мисля за Господната молитва като за стремеж и казвам думите, все едно че идват до мен от моята по-висша природа, **т.е. от Светия Дух на Бога вътре в мен**. Това много прилича на споделеното от Павел в Рим.7, че когато се стремял да прави добро, той разбирал, че не успява, защото никога не извършва доброто толкова пълноценно, колкото му се е искало да бъде.

Химнът, който споменавате, “Ела, Господи Исусе, ела” ни дава трети начин, чрез който можем да избегнем лицемерието. **Този начин е да се стремим да виждаме по-голямата картина и нашето място в нея, а не по-малката картина, в центъра на която сме ние**. В тази по-широка координатна система ние разсъждаваме над всички страдания на света, за несправедливостта, за преследванията, за робството, за потискането, за всички болести, за глада и за войните по света. Лесно е да се молим Исус да дойде сега и да постави край на тези ужасни неща. На това ниво, ние оставяме настрана за момент личните си стремежи, цели и желания и се молим на едно по-високо и всеобхватно ниво. Когато правим това, аз вярвам, че ние можем да говорим искрено и няма да сме виновни за греха на лицемерието.

(Коментар: В едно твърдение се казва, че „Този, който не е готов да умре според волята на Бога, не е разбрал защо живее.“ Д.Пр.)

Малките сиви катерички

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Вие получавате въпрос и му отговаряте по следния начин: В първия параграф вие казвате, подобно на адвокат, “Може би е правилно това и това.” Във втория параграф казвате: “Може би е правилно това и това.” В третия параграф вие казвате: “Любов, радост, милост, Исус и малките сиви катерички.” Защо просто не кажете кратко и ясно “Да” или “Не?”

* * *

Поне по някои от обвиненията аз ще призная, че съм виновен, така както съм обвинен. Ще добавя само няколко факти от биографията си. **Започнах да проповядвам и да преподавам Библията през 1961 и чак през 1988 завърших юридическото си образование и получих правото да работя като адвокат**. Но през тези 27 години аз често бях обвиняван, че говоря като адвокат, **даже по времето, когато даже не знаех, че ще стана адвокат**.

Според мен начинът на мислене предшества избора на професията. Това, което някои хора набичат “адвокатски начин на говорене,” аз го считам за уравновесеност. Това, на което други се надсмиват и считат, че е дрънкане на глупости, аз считам че е точно и прецизно говорене. **Много от вярващите искат нещата да са само бяло и черно**. За тяхно нещастие в Библията има много сивота. Същите хора искат да имат сборник със задачи по духовна алгебра, пълен с точните формули и с верните отговори в края на сборника.

Но Библията е историческа книга, която описва историите на Бога и на неговите хора. **Бог е създал хората да бъдат във връзка с него, но хората са разрушили тази връзка чрез греха**. Тогава Бог поиска да установи с тях връзка, основаваща се на закона, но хората разрушават тази връзка, като нарушават закона. **После Бог създал връзка с грешните хора чрез Исус, като заместник и представител на хората**. Сега хората чрез вярата се наслаждават на тази връзка с Бога.

Въпреки че не е математическа книга, Библията ни дава важният отговор в своя края. Откровение, последната книга в Библията ни уверява, че когато приключи историята на земята, когато се разсее пушекът и прахта във въздуха се изчезне, страната на Бога ще спечели и злото завинаги ще бъде унищожено! **За това и за няколко други неща аз мога да съм и съм абсолютно сигурен**.

Малкото керамично парченце срещу голямата теория

Въпреки, че термометърът показва 25° С, ниската влажност и западният бриз правят поносима горещината за 17-годишният летен доброволен участник в археологическият екип Оded Яйр, който прави разкопки в хълмовете югозападно от Йерусалим. Те разкриват 3000-годишни останки от едно село, наречено Кирбет Куяфа, чиито жители може би са били свидетели на драмата, разиграла се в долината Ела по-надолу, когато едно овчарче от Витлеем се изправило в двубой срещу филистимският гигант Голиат.

Но сега е 8.07.2008 и Яйр премигва и поглеждайки към часовника си установява, че е 10:00 часа. Тогава мистрията, с която копае, удря нещо твърдо. Яйр внимателно изважда от земята парче от счупен керамичен съд с площ около 36 см² и по навик го поставя в пластмасовата кофа, съдържаща находките от този вторник, открити в тази конкретна територия.

Когато същата вечер екипът измил находките, те разбрали, че на парчето керамика, открито от Яйр има надпис - 5 реда текст, написани с някакво мастило, за който сега, след разчитането му се знае, че е морален призив, който се оказва, че е най-старият открит досега надпис на иврит. Ако мненията на неговия преводач се окаже вярно, мястото, където това парченце беше намерено, може да се окаже символично. Галил, който е старши преподавател по Древна история на Близкия Изток и е управител на Департамента по Еврейска история в Университета в Хайфа твърди, че формите на думите в този текст подхождат на времето на цар Давид (1000 г. пр.Хр.) и са ясно доказателство, че еврейските книжници, които са живели по онова време са били способни да съставят литературни текстове като книгите Съдии и Книга на Царете 1.

Галил е развълнуван, защото това означава, че грешат тези изследователи, които твърдят, че най-ранните книги на Стария Завет са написани през 6 век преди новата ера, т.е. 400 години след Давид, тъй като се опирали на предположението, че преди тази ера еврейският език не е бил достатъчно добре развит, за да се напишат на него такива текстове. Проведените изпитания с С-14 за определяне на датата на създаването на находката потвърждава датата, определена от Галил, (Коментар: Това е утвърден способ за датиране на археологическите находки. Д.Пр.), въпреки че някои учени продължават да се съмняват в неговите лингвистични разсъждения относно по-ранната дата.

Преводът на древният текст с потенциална важност постави началото на обстоен преглед на откритото досега и началото на дискусия сред учените. Има огромно поле за несъгласие. Преводачите могат да избират от много различни варианти, тъй като тяхната наука не е точна наука. Задачата става още по-трудна за решаване, когато част от надписа е заличен от времето и някои от думите въобще липсват. Намереното керамично парче с неговия текст от 5 реда, е пример за тези проблеми. Учените не само трябва да решат какъв точно е текста (т.е. да го преведат), но трябва да решат и какво казва (т.е. да го изтълкуват). И тъй като учените са подвластни на нормалните човешки предубеждения и пристрастия, тълкуването на смисъла на текста също ще е до голяма степен субективно.

Например, аз си спомням за един автор, който привлече огромно медийно внимание когато твърдеше, че развенчава християнството с една книга, основаваща се на Свитъците от Мъртво море. Но медиите бързо се отдръпнаха от него, когато стана очевидно, че заключенията на автора се основават на неговите собствени тълкувания на думите, които той беше подбрал, за да запълни местата на липсващите думи в оригиналните текстове. Но даже и най-висшите мотиви не отстраняват тенденцията да се тълкуват доказателствата според собствените пристрастия на тълкувателя.

Съобщавайки за превода на Галил на намерения текст, вестник “Йерусалим пост” предупреждава да не станем отново жертва на академични неразбираеми спорове. А вестник “Християнството днес” казва, че “ниито един от най-важните части от превода на проф. Галил не се основават единствено на оригиналния текст.” А всичко това означава, че още поне 100 години находката, открита от Оded Яйр, ще бъде запомнена като една от 10-те най-важни открития на века или че този текст може да се окаже първата стъпка в нова глава в Библейската археология.

Махни се от мен – за кого се отнася?

Един читателка на моята ел. поща от Адвентна църква във Флорида ми пише: “Как съвместявате казаното в Йоан 6:37 с Мат.7:21?” В единият стих изглежда, че се казва: “веднъж спасен – винаги спасен.” А в другият изглежда, че се казва: “Не винаги е така.”

* * *

В Йоан 6:37 Исус обещава: “Всички, които Ми дава Отец ще дойдат при Мен и които дойде при Мен, никак няма да го изгоня.” Навсякъде нашият Господ твърди и ни уверява, че тези хора, които Отец му е дал чуват и се научават от самия Бог (ст.45), идват при Исус (ст.45), имат вечен живот (ст.39-40) и ще бъдат

възкресени в последния ден (ст.44). Тези истински вярващи (ст.47) се наслаждават на интимна връзка с Исус и с Отец, който го е изпратил – пребивават в Исус, споделят неговия живот, “*ядат*” и “*пият*,” все едно че той е “*плътта*” и “*кръвта*” (ст.53-57).

В Мат.7:21-23 Исус **говори на друга, напълно различна група слушатели**. Тези хора само говорят, **но им липсва същност** (ст.21). Гледани отвън те изглеждат добри, но вътрешно са празни (ст.22-23). Те твърдят, че имат връзка с Исус, когото те всъщност никога не са познавали (ст.23). Те могат да заблудят наблюдаващите ги хора, но не могат да измамят Бога. В неговите очи те са “*работници, които вършат беззаконие.*” Исус заимства този израз от Пс.6:8, където както и навсякъде в Псалмите, се описват лицемерните религиозни хора, които се преструват, че служат на Бога, но сърцата им са далече от него.

Библията ни учи за безопасността на вярващият човек, но не и за безопасността на човека, който се преструва, че вярва. Това е разликата между Йоан 6:37 и Мат.7:21-23. Нека да се уверяваме, че познаваме Исус Христос като наш личен Господ и Спасител и че не повтаряме само правилните думи и действия.

Седенето в църквата всяка неделя не превръща човека в християнин, така както седенето му в курника не го превръща в кокошка. Религиозните думи и действия не винаги са доказателство за сърце, което е в интимно отношение с Бога. Погледа на Исус преминава през видимото, за да надникне в най-скритите ъгълчета на човешкото сърце. **Какво ли вижда във вашето и в моето сърце?**

Междинното състояние

Един абонат на моята ел. поща, който е прочел книгата ми “Огънят, който поглъща,” ме пита за състоянието на вярващите от момента на смъртта им до възкресението в Последния Ден, т.е. за периода, който понякога е наричан “междинното състояние.”

* * *

Струва ми се, че ако човек се замисли за състоянието на умрелия след смъртта, така както е описано в Библията, много лесно може да стигне до извода, **че будно “междинно състояние” не съществува**. В разказът за Сътворението се казва, че Бог е направил човека от кал (тялото му), в което вдъхнал “жизнено дихание” и създаването станало “жива душа.” В Битие са използвани едни и същи изрази “жизнено дихание” и “жива душа,” когато се разказва за създаването на човека и на животните.

Нито в Битие, нито в другите книги от Библията има намек, че хората имат “душа,” която е “истинска” личност и автоматично оцелява при смъртта на тялото. Това е представа, която е създадена от езическите гръцки философи, основно от Платон и се е промъкнала в ранното християнство в първите 1-2 века след Христос.

За авторите на Библията човекът по наследство е смъртен и е напълно зависим от Бога за съществуването си както преди така и след смъртта си. Ако има това библейско разбиране, човек няма да предположи автоматично, че има някакво будно междинно състояние, а ще реши, че “когато сте умрял, вие сте мъртъв.”

Но това не е краят, тъй като Бог ще възкреси мъртвите – някои от тях за да живеят вечно, а другите – за вечно осъждане и за да умрат със втората смърт. Има няколко текста на Павел, като 2Кор.5:1-8 и Фил.1:21-24, които изглежда намекуват, че вярващият, в общение с Христос и притежаван от неговия Дух, може да има някаква представа за това, че Бог го съхранява в безопасност през този междинен период. Струва ми се, че е много вероятно – въпреки че може и да греша – че практическото влияние от всеки от двата възможни варианта не е важен за нас. Даже ако няма будно междинно състояние, вероятно може да изглежда на умрелият вярващ, че веднага след като умре, той влиза в присъствието на Христос, тъй като Възкресението ще бъде следващият момент на неговото усещане. От тази гледна точка, само тези, които продължават да живеят на земята са наясно с времето, което е изминало след смъртта на любимите им хора.

Милост и отговорност

Един абонат на моята ел. поща ме пита каква е нашата отговорност, след като сме спасени изцяло поради Божията милост?

* * *

Ние наистина сме спасени изцяло поради Божията милост и с нищо свое не сме заслужили тази милост. Самото евангелие е словото на неговата милост (Деян.14:3; 20:32). От друга страна, “отговорност” е подходящо название на нашите действия, защото всичко, което правим е в отговор на това, което Бог вече е

направил. Не трябва да се осмеляваме да получаваме напразно Божията милост (2Кор.6:1-2). **Никога не трябва разчитаме, че благодарение на собственото си представяне ще бъдем сметени за праведни от Бога, което на практика означава, че се отказваме от неговата милост (Гал.2:20).**

Всеки, който казва, че вярва в Христос за спасението си, а след това се връща назад **и разчита на собствените си добри дела, е отпаднал от милостта (Гал.5:4).** Милостта не гледа лековато на греховното живеење, а ни призовава да живеем по нов начин (Рим.6:1-15). Милостта ни учи да отхвърляме безбожието и светските желанија, да живеем разумно, мъдро, праведно и богосъобразно, очаквайки славното завръщане на Христос (Тит 2:11-13). **Осъждайки мързела и безделието,** Божията милост ни вдъхновява да работим поупорито от всякога (1Кор.15:10).

Всичките ни таланти и способности са дар на Божията милост за нас **и Бог очаква ние да ги използваме в изгода на другите хора** (1Пет.4:10-11; Еф.3:7-8). Ние се подтикваме един друг да продължаваме да живеем в Божията милост (Деян.13:43). Добре е всеки от нас да поверява ближния си на Божията милост, очаквайки, че Божията работа ще постигне целта си във всеки от нас (Деян.14:26; 15:40). Божията милост стои зад всяко стремеж към доброта и зад всяка работа на вярата (2Сол.1:11-12). Тя ни прави способни да издържаме всяко изпитание заради Христос (2Кор.12:9). Тя протича в думите ни и ни вдъхновява да пеем (Еф.4:29; Кол.3:16). Тя ни прави силни (2Тим.2:1). Никога не трябва да ни липсва Божията милост (Евр.12:15), **обратното, ние трябва да израстваме в нея** (2Пет.3:18). И когато сме направили всичко това, ние трябва да казваме: **“На Него да бъде славата и сега, и до вечния ден. Амин”** (2Пет.3:18). Това е истинската Божия милост (1Пет.5:12).

Милост и правила

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Ако не живея подчинявайки се на закона, а на милостта, тогава как да се отнасям към Божиите заповеди? По някакъв начин законът, правилата и заповедта ми изглеждат като синоними. Чувствам се като премазан и се боря, за да се чувствам достоен. Но не мога да намеря официален списък на Божиите заповеди и всеки човек, с когото разговарям ми показва различен списък.”

* * *

Законите, правилата и заповедите са нужни, за да имаме подреден живот и спокойно общество. Божите заповеди са **“свети, справедливи и добри”** (Рим.7:12). **Но те могат да бъдат използвани неправилно и измамно.** Никога не трябва да считаме, че законите са стълба към небето, защото всеки от нас рано или късно се спъва и пада от стълбата. Спазвайки Божиите заповеди, ние не можем да спечелим благоразположението на Създателя или да достигнем до някакви духовни висоти, които да ни позволят или да се хвалим със себе си, или да гледаме отвисоко към ближните си и към другите хора (Рим.3:20).

Понякога законите са оклеветавани от хора, които си мислят, че проповядват Божията милост, но те нямат никаква вярна престава какво представлява тази милост. **Божията милост не е извинение за мързела и лентяйството** (Юда 4). Когато е разбираана правилно, милостта ни инструктира да казваме “Не” на злото и “Да” на доброто (Тит 2:11-12).

Човекът, който цени най-високо Божията милост, ще има най-силно желание да спазва всички приложими закони, правила и заповеди на Бога – така както разумният човек, който получи чудесен подарък от друг човек, ще иска да достави удоволствие на даряващият го чрез всичко, което е по силите и възможностите му (1Кор.15:10). Бог обича грешните хора и пожертва Синът си заради нас. Той оправдава и обявява за **“праведен”** всеки, който вярва в изкупителната жертва на Исус (Рим.3:21-22). Ако разчитаме на Божието благоволение, демонстрирано в Христос, ние не трябва да се чувстваме премазани, защото Бог се е пресегнал надолу в Исус и ни е издигнал нагоре до себе си.

(Коментар: Прекрасна илюстрация на тази истина е прочутата картина на Микеланжело, изрисувана на тавана на Сикстинската капела в Рим, където Бог е изобразен легнал на един облак и с едната си ръка, която е протегната надолу, докосва с пръста си с пръста на човека, изобразен като едно бебе. Д.Пр.)

Ние винаги сме недостойни и можем да признаваме това без страх, тъй като разчитаме на незаслужената от нас Божия милост, която не зависи от това, дали ние заслужаваме нещо. Божиите заповеди, закони и правила са създадени за нашето собствено добруване и ние уверено можем да се опитваме да ги спазваме с удоволствие и наслада (Втор.6:24; Пс. 119:129). И когато сме направили най-доброто, което сме способни да направим за да ги спазим, ние сме длъжни да казваме това, което Исус ни е научил да казваме: **“Направих само това, което бях длъжен да направя.”** (Лука 17:10).

Милост, вяра и увереност

Един абонат на моята ел. поща ме пита как можем да сме сигурни, че сме праведни пред Бога, след като живота ни винаги е опетнен и никой от нас не е без грях.

* * *

Евангелието преплита **три нишки**, за да извае образа на мира с Бога. Тези **три нишки са вярата, милостта и увереността**, и Павел ги съединява в Рим.4:16. Той ни казва, че обещаното от Бога спасение “**е чрез ВЯРА.**” Това означава, че ние трябва да вярваме, че Бог ще ни спаси, тъй като спасението ни се основава не на нашето представяне, а на представянето на нашия Спасител и представител, Господ Исус Христос. Павел продължава и казва, че това спасение чрез вяра е “по МИЛОСТ (благодат.)” От началото до края то е незаслужен дар от Бога.

И тъй като Божието благоволение към грешните хора не зависи от нищо от това, което той вижда в нас, а зависи само от неговия характер на любов и милост, които той е демонстрирал в Исус Христос, Павел ни уверява, че божествените обещания на прощка и приемане са “**СИГУРНИ за всички вярващи хора.**” Изпълнението на Божиите обещания **зависи единствено от Бога**, който е обещал. Алтернативата на това е да кажем, че спасението зависи от нашето вършене на “нашата част” (а не просто да вярваме в Бога за това). Според тази алтернатива, спасението ни се превръща в адекватен отговор на Бога на нашите праведни действия (а не в незаслужен от нас дар от Бога). Следствието от това разбиране е, че ние никога няма да сме сигурни дали сме спасени (защото ние никога не можем безгрешно да изпълним Божиата воля).

Твърде голяма част от така нареченото християнско проповядване за спасението не е нищо друго освен някаква осъвременена форма на фарисейщината, която е съобразена с новите обстоятелства и е с новите действащи лица. Слава на Бога, че той променя много неща, когато освежителните ветрове на Светия Дух донасят евангелско съживление и нов фокус в Исус Христос. От много години ние пеем евангелски химни, в които се казва: “**Исус е платил всичко**” и “**Моята надежда се уповава единствено на кръвта и на праведността на Исус.**” **даже когато в проповедите се твърди нещо съвсем друго.** Благодаря на Бога, че ми даде шанса да видя, че същото евангелско послание се проповядва смело и безкомпромисно от много катедри по цял свят.

Възхвалявам Бога заради всяка възможност да бъда сред хората, които проповядват ясно тази вечна и добра новина!

Милостта е безплатна, но не е евтина

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Знам, че Бог постоянно ни прощава и че неговата прощка е вечна. Но понякога се тревожа, понеже ние сме склонни да считаме, че тази Божия прощка е евтина и ни се полага по право. Струва ми се, че тази представа за евтината милост не ни позволява да оценим правилно жертвата на Исус.”

* * *

Ние никога не можем да преувеличим истината, че Бог обича грешните хора и им прощава, че приема като свои скъпи деца грешниците, които не заслужават нито една от тези благословии и вечно ще бъдат длъжници на Бога заради незаслужената му милост и доброта. Ние никога не можем да спечелим, да предизвикаме или са съблазним Божиата добра воля, защото тя винаги предшества всяко добро нещо, което ние си помисляме или правим. Тези, които са вкусили Божиата милост свидетелстват, че тя е вечна, всеобхватна и неизчерпаема. Неговата милост е безплатна за нас, но тя е платена с небесните богатства на Исус, с неговото равенство с Бога, с лишенията му от земния комфорт, с жертвата на земния му живот и с позорната му и мъчителна смърт. Но е изцяло различно да превръщаме Божиата милост в разрешение да вършим грехове (Юда 3) или да я приемаме безразлично (2Кор.6:1), или да обиждаме Светия Дух, като пропускаме да я приемем (Евр.10:29).

Германският мъченик Дитрих Бонхьофер правилно ни предупреждава да не се поддаваме на така наречената представа за “евтината милост,” която е изопачаване на евангелското послание **и всъщност не е никаква Божия милост.** (Коментар: Превел съм книгата му „Цената на ученичеството.“ Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)

Моят приятел Макс Лукадо мъдро ни напомня, че Бог ни обича такива, каквито сме, **но в същото време ни обича твърде много, за да ни остави такива, каквито сме!** (Коментар: Превел съм няколко негови книги . Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.) Милостта на Бога ни учи да отхвърляме живеенето, което не е в хармония с Бога и да живеем праведно в нашия порочен свят (Тит 2:11-14). Всеки, който наистина е пленен от Божиата милост, ще работи още по-упорито за Бога, **отколкото онзи, който счита, че неговите дела са пътят за спасението му** (1Кор.15:10). Твърдението, че Бог никога няма да спре да ни

прощава, даже когато продължаваме да вършим грехове е напълно вярно, но аз си мисля, че ние се нуждаем от мъдрост относно това, кога и къде да съобщаваме тази истина.

Според мен това е истина, която не трябва да бъде съобщавана на невярващите хора или на мързеливите, или на стремящите се към собственото си удобство ученици, които не показват, че са се покаяли. Тази истина е скъпа награда за онези, чиито сърца са натъжени от собствената им греховност и за хората, които искрено се борят с някакъв поробващ ги грях и мечтаят да получат Божията прощка. Тази истина е скъпа награда за хората, които се тревожат от мисълта, че Бог е толкова свят, а те са толкова греховни и се чудят дали Бог може да изгради мост между тези две реалности. За тези хора това съобщение е “навременна храна” и наистина е успокояваща новина.

Милостта е лична, а не теоретична

“Слушам много за учението за милостта. Можете ли да ми обясните, какво всъщност представлява милостта?”

Подозирам, че ние излизаме извън пътя, когато си мислим за божествената милост като за нещо абстрактно, което може да бъде дефинирано и да се обсъжда отделно от взаимоотношенията на две или повече реални и живи личности. Милостта представлява Божието незаслужено от хората опрощение, което се излива свободно и без ограничения върху онези, които му вярват, независимо от греховете им, от техните достойнства и от онова, което са изживели.

В личността на Исус Христос, Бог се разкрива като Съдия, който притежава власт да дарява и отнема живота, но който е готов и даже се стреми да прости на онези, които се покаят. Той е Бащата, който чака с нова дреха, пръстен и угоено теле завръщането на блудните си деца. Той е Лекарят, който лекува, защото е загрижен и обича. Исус ни демонстрира Всевишния Бог, който се превърна в бебе, слабо и наранено, за да спаси онези, които са слаби. Той разкрива Бога като наранено божество, което превъплатено в Месията, прегръща греха на нападателите си, след това лично изтърпява мъченията на наказанието и отхвърлянето, докато тялото му е пречупено и кръвта му се излива върху Кръста.

Милостта **не е** теория, учение или философия. Тя е превъплъщаване на Бог в Христос в полза на грешните хора. Нищо от това, което правим, не може да я заслужи или да направи тя да се случи. Ние можем да я получим единствено в празните ръце на вярата, уверени в Бога, осланяйки се на неговото обещание, че в Исус Христос той ни прощава и ни приема.

Ако не направим това и докато не го разберем, ние изпускаме най-същественото с всичките си списъци с правила, изисквания, условия и задължения. Но когато повярваме в обещанието от евангелието, че в Христос Бог приема грешните хора, ние щастливо се доверяваме на такъв Бог - жаден да търси и да познава онзи човек, който се стреми да му се хареса и който е готов да се подчини на всяка негова заповед.

Милостта е персонална

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Можете ли да ми дадете добро определение за истинското значение на милостта?”

* * *

Никога **не трябва** да си представяме, че Божията милост е някаква абстрактна реалност, която може да бъде обсъждана и дефинирана отделно от отношенията между две или повече живи личности. Милостта е незаслужено благоволение и доброта, които живеят Бог излива безплатно върху хората, които поверят себе си изцяло на Бога, когото познават чрез неговия Син Исус Христос, предоставяйки на Отца своите грехове, заслуги и живота си, за да бъдат под негово разпореждане и контрол.

В Исус Христос Бог разкрива себе си като Съдията, който притежава властта да решава живот или смърт, но е готов и даже жадува да прости на хората, които се покаят. Той е Бащата, който очаква завръщането на блудния си син с нова премяна, пръстен и угоено теле. Той е Лекарят, който изцелява, защото се грижи и обича. Исус ни изявява Всемогъщият Бог, който става слабо и наранено човешко бебе, за да спаси тези хора, които не са силни. Исус ни демонстрира Бога като обидено божество, което, превъплътено в Месията, поема върху себе си вината на хората, които са го обидили и след това преминава през наказанието и позора, докато тялото му е пречупвано и кръвта му е пролята на Кръста.

“Милостта” не е някаква теория, идея или учение. Тя е жертвата на Бог в Христос заради грешните хора. Нищо от това, което можем да направим, може да спечели милостта, да я създаде или да я накара да се случи. Ние можем единствено да е приемем с празните ръце на вярата, доверявайки се на Бога и разчитайки

на неговото обещание, че той е опростил греховете ни и ни е приел заради извършеното от Исус. Докато не направим това, ние не успяваме да схванем най-важното от всички наши списъци с правила, изисквания, условия и задължения. Но когато повярваме в евангелското обещание, че Бог приема грешниците, ние с радост поверяваме себе си на този Бог, който жадува да търси и да опознава хората, които му се подчиняват и изпълняват всяка негова заповед.

Милостта не означава беззаконие

Един мъдър и зрял християнски учител ми пише: “Загрижен съм, да не би отхвърляйки законничеството, да не станем абсолютни противозаконници.”

* * *

С думата “законничество” обозначаваме представата, че ние сами можем да придобием Божието благоволение чрез нашето покорно поведение. С думата “противозаконници” означаваме хората, които са против закона и се отнася за грешната представа, която изопачава Божията милост и я превръща в разрешение да се извършват грехове. И двете погрешни представи са стари колкото е стар и Новия Завет. През първия век някои юдеи се опитвали да се обрязват и да спазват изискванията на Тора, **за да се спасят** (Деян.15), а някои неевреи се опитвали да заздравят положението си пред Бога чрез тайни ритуали и стремеж към “тайно познание” (Колосяни).

В другата крайност са се намирали други вярвачи, които твърдели, **че милостта означава всеки да живее както си иска**, което е обида за Божията доброта и изопачава истинската милост (1Кор.5:1-2; 6:9-30; 2Пет.3:1-3; Юда 3-4). Авторите от Новия Завет **лекуват и двете погрешни крайности с едно и също апостолско лекарство** – правилна посветеност на Исус, пълна зависимост от него и разбиране на личността и ролята му като наш Господ и Спасител. В Рим.3-4 и Гал.2-3 Павел използва това “лекарство” срещу законничеството, както и в Рим.6, Кол.3, Гал.5-6 и Еф.4-6 срещу противозаконниците.

Двете акули на законничеството и на противозаконничеството винаги са плували след кораба на евангелието през океана на времето. **Ако не можем да видим нито един от тези два хищника, аз бих се зачудил дали проповядваме евангелието толкова точно и чисто, колкото би трябвало.** Когато ги виждаме, ние имаме отговора на евангелието – Господ Исус Христос, който оправдава и осветява всеки, който с вяра получава милостта на Отца (2Кор.5:17-6:2).

Молейки Бога за прошка

Един абонат на моята ел. поща от Тексас ме пита: “Дали от нас се изисква да молим Бог да ни прости? Дали той ни прощава чак след като ние го помолим?”

* * *

Евангелието ни казва, че **Бог ни е простил в Христос много преди ние да сме били родени**, да сме се покаяли и да сме го помолили да ни прости (Еф.4:32; Кол.1:19-22). Това е основата на вечната цел на Бога и на неговата милост, които се дължат на неговия божествен характер, а не на нещо, което ние сме направили или на нещо, което той предварително е видял в нас (2Тим.1:9).

Но ние не можем да се наслаждаваме на Божията прошка, **докато не усетим нуждата от нея и не я приемем чрез вяра в Божието обещание** (Деян.26:18; 1Сол.1:3-6). Единствените хора, които не могат да се наслаждават на Божията прошка са хората, които или отказват да признаят, че се нуждаят от нея, или отказват да повярват, че Бог ни е простил.

Сигурно е правилно редовно да се молим Бог да ни прости. В Пс.51 Давид ни дава пример за вярващо сърце чрез горещата си молба към Бога да му прости. Исус е учел последователите си да се молят **“Прости ни греховете”** (Мат.6:12). Апостол Йоан ни уверява, че **“ако изповядаме греховете си,”** Бог е **“верен и праведен да ни прости греховете”** (1Йоан 1:9).

Ние не молим Бог да ни прости, с цел да променим отношението на Бога към нас, тъй като той вече е изявил себе си като прощаващ Бог в Исус Христос. **Ние сме тези, които имаме нужда от тази молитва** – да **напомним на себе си за собствената си греховност, за недостатъците си и за зависимостта си от Бога и за да уверим себе си за вечното предразположение на Бога да прощава на разкаяното и смирено сърце** (Пс.103:8-13).

Молитва за изцеление и вяра в Бога

Един абонат на моята ел. поща ми пише, че се моли горещо Бог да излекува обичан от него болен човек и вярва, че Бог милостиво ще го излекува, но в същото време смирено поверява това на неговата суверенна воля.

* * *

Подобно на вас, аз също спешно се обръщам към Бога, за да излекува болните. Заради тях самите и заради техните семейства, но и за напредъка на неговото царство, за да покаже своята слава и да демонстрира своята милост, да укрепи вярата на другите, да оправдае вярата на тези, които се молят и специално на онези, които изразяват вярата си, като се молят и са помазвани с миро (Як.5:15).

Подобно на Седрах, Мисах и Авденаго в Огнената Пещ, нашето обръщение трябва да е: **“*Нашият Бог, на когото ние служим, ще ни отърве. Но даже ако той не направи това, ние ще продължаваме да му служим*”** (Дан.3:17-18). А докато чакаме връщането на Господа, ние можем да знаем, че има изцеление. **Където хората вярват в Бога, там има благословия. Където хората вярват в Бога, Той е там.**

Призовавам вас и вашите приятели да действате с вяра и подчинение. Възхвалявам живия Бог, който е направил всичко това да е възможно и който поставя това в нашите сърца, за да го търсим с увереността, че Той наистина е там (Евр.11:6). Дано Бог да укрепва всички хора, които гледат с вяра към него. Нека Той да направлява всички, които търсят неговото изцеление. Нека Той да изпълни най-големите сърдечни желания на всички, които се надяват на него. Нека Той да ни направи да го опознаваме и да усещаме, че Той е Бог, който все още върши чудеса и да вярваме, че Той познава тези, които са негови. Амин.

Молитва за изцеление и вяра в Бога

Един абонат на моята ел. поща ми пише, че се моли горещо Бог да излекува обичан от него болен човек и вярва, че Бог милостиво ще го излекува, но в същото време смирено поверява това на неговата суверенна воля.

* * *

Подобно на вас, аз също спешно се обръщам към Бога, за да излекува болните. Заради тях самите и заради техните семейства, но и за напредъка на неговото царство, за да покаже своята слава и да демонстрира своята милост, да укрепи вярата на другите, да оправдае вярата на тези, които се молят и специално на онези, които изразяват вярата си, като се молят и са помазвани с миро (Як.5:15).

Подобно на Седрах, Мисах и Авденаго в Огнената Пещ, нашето обръщение трябва да е: **“*Нашият Бог, на когото ние служим, ще ни отърве. Но даже ако той не направи това, ние ще продължаваме да му служим*”** (Дан.3:17-18). А докато чакаме връщането на Господа, ние можем да знаем, че има изцеление. **Където хората вярват в Бога, там има благословия. Където хората вярват в Бога, Той е там.**

Призовавам вас и вашите приятели да действате с вяра и подчинение. Възхвалявам живия Бог, който е направил всичко това да е възможно и който поставя това в нашите сърца, за да го търсим с увереността, че Той наистина е там (Евр.11:6). Дано Бог да укрепва всички хора, които гледат с вяра към него. Нека Той да направлява всички, които търсят неговото изцеление. Нека Той да изпълни най-големите сърдечни желания на всички, които се надяват на него. Нека Той да ни направи да го опознаваме и да усещаме, че Той е Бог, който все още върши чудеса и да вярваме, че Той познава тези, които са негови. Амин.

Молитва на изповядане и благодарност

от Рочел Палмър

Небесни Отче, ти си наш Спасител, Приятел и Господ. Идваме при теб за да ти се поклоним. Ние живеем за да славим името ти, да свидетелстваме, че единствено ти си достоен и праведен, пълен с истина и ти си Източника на живота. Единствено ти си Бог. Ние, твоите деца, заставаме пред теб, защото се нуждаем от твоята милост, защото извършихме грях против теб и против твоето творение. Признаваме, че позволихме на нашата вяра в истината да бъде задоволена от това, което е лъжа. Ние заменихме стремежа си към това, което е свято и в замяна приехме това, което е плътско и земно. Заради това те молим за твоята прошка.

Ние изповядваме греховете на устните си, защото изрекохме сурови и безмилостни думи за другите и не успяхме да говорим за теб на хората около нас, които се нуждаят от твоята любов. Молим да ни простиш за тези неща. Признаваме, че пренебрегнахме бедния и сирачето. Забравихме за затворника и за вдовицата. Признаваме, че търсехме справедливост за себе си, а оставихме чужденеца и човека от малцинството сам да се грижи за себе си. Ние признаваме, че употребихме средствата си за да задоволяваме собствените си

желания и не ги употребихме за твоите цели и за твоята прослава. Заради това ние те молим за твоята прошка.

Признаваме, че понякога се правим на съдии и решаваме кои грехове са извиними и кои не са. Признаваме, че действаме като съдии и твърдим че знаем кой е включен в твоето царство и кой не е. Заради това ние търсим твоята прошка. О, Отче, ние се нуждаем от твоята милост. В този момент, чрез тази служба те молим да ни обновиш. Променяй ни. Направи ни да не сме егоисти и да сме храбри, за да можем да вървим смело и да участваме активно в твоята изкупителна работа в този свят.

Благодарим ти за твоята непоклатима любов, която ни дарява ежедневно с нови милости. Благодарим ти за твоята изкупваща любов, която ни дава възможност да те опознаваме, да опознаваме и другите хора и ни позволява да обичаме свободно, без предразсъдъци и притеснения. А сега нека на Тебе, Създателю, Царю на всички епохи, който си безсмъртен, невидим и единствен истински и жив Бог, да бъде честа и славата сега и завинаги. Амин.

Молитвата за благодарност на Джулия

Днешната ел. поща е написана от дъщеря ми Мелани Симпсън и е вдъхновена от внучката ми Джулия, която е на 3,5 години.

* * *

Докато слушах молитвата ѝ, установих че ставам все по-нетърпелива. Седнали сме на масата да обядваме и е дошъл редът на Джулия да каже молитвата. В нашето семейство ние се молим под ред. Всеки от нас си има свой стил, за разлика от общата ни семейна молитва вечер преди сън, която е стандартна: “А сега ме постави да спя...” Днес, по време на обяда, е редът на Джулия да каже молитвата. Чуйте един пример на това, което чуваме: “Благодаря ти, Боже, за рибата тон, за хляба, за туршията, за чипса, за млякото, за крушите, за ябълките, за хляба (да, ние вече благодарихме за хляба), за салфетките, за чиниите...”

Тя се моли жарко и искрено, и молитвата идва от сърцето ѝ. Това е молитва на чиста благодарност. Докато изрежда всички неща, заради които ние сме благодарни, **аз осъзнавам, че тя наистина е схванала същността на тази молитва.** Самата аз често пъти казвам молитвата преди обяд и успявам да я свърша за секунди. Въпреки че не дължината на молитвата е важна за Бога, **а състоянието на сърцето, което я изрича.** Рядко си мисля колко съм благодарна за всяко нещо, което е поставено на масата или даже за това, че имаме маса, около която да седнем. Много пъти моята молитва на масата е просто това, което трябва да бъде направено, за да започнем да ядем картофеното пюре.

Не мисля, че Джулия е единственото дете, което се моли по този начин. Може би това е една от причините, Исус, който е да обичал малките деца, да каже: “**Позволявайте на малките деца да идват при мен и не им пречете, защото небесното царство принадлежи на такива като тях**” (Мат.19:14). Представете си какъв щеше да е животът ни, ако обръщяхме внимание на множеството благословии, които Господ ни е дал. Тук нямам предвид да спечелим пари от лотарията. Говоря за съществените неща: че сме живи; че имаме въздух да дишаме, за духовната ни и физическа свобода, че имаме дрехи да се облечем, че имаме топъл дом, че имаме храна за ядене когато сме гладни; че всъщност много рядко осъзнаваме смисъла на думата “гладен.” Имаме легло в което да спим през нощта, имаме близки хора, които ни обичат. Приятели мои, ние сме **богати**. Най-големият дар, нашето спасение вече ни беше купен от Христос.

Спомням си една песен, която пеехме често в църквата, когато бях дете. Когато слушах как Джулия се моли днес, аз си припомних текста ѝ: “**Когато върху скалите на живота си хвърлян от урагана; когато си обезкуражен и мислиш, че си загубен; тогава преброи многото благословии, изречи ги по име една след друга и ще се изненадаш колко много неща е направил Господ за теб.**”

Пребройте благословиите си, изречете ги едно след друго по име. Пребройте благословиите си, вижте какво е направил Бог за вас. Пребройте благословиите си, изречете ги едно след друго по име. Пребройте благословиите си, вижте какво е направил Бог за вас.

Амин, Джулия... хайде да ядем!

Милостта поражда подчинение

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Ако подчинението ни на Бога не ни спасява, как трябва да се отнасяме към всички призиви в Библията да се подчиняваме на Бога и да вършим добри дела?”

* * *

Ние се отнасяме сериозно към призивите в Библията и приемаме тези ценности, помнейки връзката, която разкриват те между поведението ни и приемането ни от Бога. Евангелието ни казва, че Бог е бил в

Христос, когато е примирил хората със себе си и е постигнал това чрез смъртта на физическото тяло на Христос (2Кор.5:19; Кол.1:21-23). Евангелието е (буквално) “*добрата новина за вашето спасение*” (Еф.1:13) и обявява “*надеждата, запазена за вас на небето*” (Кол.1:5). Това е реалността, която съобщава евангелието на Исус.

Ние отговаряме на тази добра новина като започваме да вярваме и биваме кръщавани, което е акт на доверие и на цялото ни предоставяне на властта на Исус Христос (Мат.28:18-20). “*Поради Божиите милости*” ние предоставяме себе си на Бога като “*живо жертвоприношение,*” за да бъдем превърнати в хора, които вършат това, което е харесвано от Бога (Рим.12:1-2). Божията милост “*ни учи да се отричаме от нечестията и от светските страсти и да живеем самоконтролирайки се, праведно и благочестиво*” (Тит 2:12). Хората, които вярват в Бога, трябва “*да се упражняват старателно във вършенето на добри дела*” (Тит 3:8).

Човекът, който най-ясно разбира Божията милост, ще служи на Бога с най-голямо старание (1Кор.15:10). Ние не можем да преувеличим нуждата да се подчиняваме на Христос, да вършим добро и да служим на Бога и на другите хора, като същевременно помним, че всичко, което правим е отговор на Божията милост в Исус Христос, който ни направи праведни пред него още преди да се бяхме родили. В един стар християнски химн, говорейки за работата на Христос, се казва: “*Вярвай, подчинявай се, работата е свършена!*” Тъй като Исус е свършил спасителната работа, сега ние сме способни да вярваме в него и да му се подчиняваме до края на живота си (ние “*си почиваме*” в неговата свършена “*работа*” – Мат.11:28-30; Евр.4:5, 10).

Милост, вяра и присъстващите на Петдесетница

Един брат, който посещава библийска църква ми пише: “Чудя се, дали ще можете да обясните защо Петър, когато на Петдесетница бил попитан “Какво да направим?” не е отговорил: “Нищо не можете да направите, защото то вече е направено - просто приемете това, което ви казваме и се оставете изцяло на Божията милост.”

Може би защото Петър е преценил, че присъстващите на Петдесетница, където се намирали много от онези, които са искали смъртта на Исус преди по-малко от два месеца, не са задавали въпроса, на който подхожда отговорът, който вие предлагате.

Присъстващите не са били любознателни студенти, жадуващи да разкрият тайните на спасението. **Присъстващите са били отчаяни хора, дълбоко убедени в греха си** срещу самия Исус, за който току-що научили, че е бил възкресеният Месия на Израел, който вече се е възнесъл на небето като Господ (Деян. 2722-24, 36). Те са били готови да направят всичко, което Исус пожелае и **Петър ги е инструктирал съобразно указанията, които Господ им дал**, преди да се раздели с учениците си (Лука 24:47; Мат. 28:19).

Апостолът заповядал на зашеметената в съзнанието си публика **да направи обратен завой вътре в себе си** (да се разкае) и да даде видим израз на това (да бъде кръстена). Кръщаването на присъстващите представлява акт на подчинение и предаване на Онзи, който наскоро е бил убит с тяхна помощ (в името на Исус Христос). Въпреки, че те са отхвърлили приживе Исус и не му повярвали, Той щял да се върне в Духа си, за да живее в онези хора, които отново се върнат при него (Деян. 2:38).

Разкаянието и кръщаването все още са част от процеса на обръщане към Бога в наши дни и евангелистите често грешат, когато принижават значението на тези заповядани от Христос отговори на евангелието, даже когато това става в името на оправдаването чрез милост поради вяра.

Обаче евангелистите са прави, когато настояват, че **кръщението не е част от работата**, която оправя отношенията ни с Бога. Тази работа е била напълно завършена от Исус от Назарет преди още да сме чули за това. Поради завършената и безпогрешна спасителна работа на Исус, същия апостол Павел е могъл да увери първите си не-еврейски слушатели, че “*За Него свидетелствуват всичките пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име опрощение на греховете си*” (Деян. 10:43).

Минало, настояще и бъдеще в Светото причастие

Един църковен служител от чужбина пита: “Дали Светото причастие представлява само честване на едно минало събитие или в него има някакъв смисъл за настоящето и бъдещето?”

Замислете се с мен над написаното от Павел, че ние правилно разпознаваме Господното тяло (1 Кор. 11:29), **когато мислим за тялото на Господа в три времена** - **минало, настояще и бъдеще**.

Гледайки с вяра в миналото, ние си припомняме страдащото тяло на Исус, този човешки олтар, в който свящото Слово е пребивавало около 12 000 дни на тази земя **и ни е показал Отца в живота на един човек**. В това тяло Исус безпогрешно спази Божията воля, а след това предостави на Бога това перфектно подчинение в неговото тяло на кръста. Думата “благодарение” означава, че докато ядем от хляба и пием от виното, ние благодарим на Бога заради извършената от Исус жертва в миналото

Поглеждайки с надежда към бъдещето, ние приемаме славното тяло на Исус, идващо отново със сила, за да получи своите хора и да бъде вечно със тях. Изразът “Свето причастие” или “Господна трапеза” ни напомня за очаквания огромен месиански банкет, когато ще седим с Исус и да ядем и пием с него във Вечното Царство.

Оглеждайки се с любов около себе си в настоящето, ние виждаме събраното тяло на Исус, не всичко във всичко, но на една представителна част от него, която е вярна на Бога. **За разлика от коринтяните, които са демонстрирали своето разцепление и са приемали причастieto в затворени групи, ние виждаме братя и сестри от другите църкви, за които Исус също е умрял**. В това ясно видение изчезват всички земни прегради и разделения породени от различия в цвета на кожата, народността, език, стандарт на живот и обществено положение.

Мисията на Исус

Впечатлен съм от мисията на Исус, която е описана в Евангелието на Йоан. Исус е светлината в нашия мрачен свят. **Той е животът в този умиращ свят**. Той дава прошка на нашия греховен свят. Той носи изцеление и възстановяване на нашия болен и грохнал свят. Там където е Исус, там е и радостта, там сълзите са изтрити, там избухва смях, там натъжените сърца биват облекчени и отчаянието бива замествано от надеждата. Исус казва, че Бог е на наша страна, а не е наш противник. **Бог обича всеки един от нас**.

Дали наистина се осмеляваме да вярваме в това? Исус **не е дошъл**, за да донесе религия, закони или правила, **не е дошъл да съди и да порицава**. Той подава ръка на нуждаещите се, на скромните, на смирените и на пренебрегнатите. Той има време, за да бъде с отхвърлените от обществото и религията, със грешните хора, с болните и бедните. **Той говори за Отца, който жадува да прегърне децата си**. На жадуващите и гладуващите за духовност Исус предлага небесна храна и освежаване. Той живее живота си заради другите, **за да понесе техните грехове** (*Коментар: Като пожертва живота си на кръста, за да понесе наказанието, което трябва да понесем ние, грешните хора. Д.Пр.*) и да ги отведе обратно у дома при Бога. Това е мисията на Исус.

Ако искам да бъда негов последовател, в един или друг смисъл това трябва да е и моята мисия. Книгите са важни, **но това е много по-важно от теорията**. Моралът е важен, **но това е много по-важно от правилата, които ни забраняват да правим някои неща и ни възлагат да правим други неща**. Църквата има своето място, **но то несъмнено е да подпомага и да окуражава изпълнението на тази мисия**. Когато срещна хора, дали те усещат в мен присъствието на Исус? Когато другите общуват с мен, дали усещат интуитивно, че Бог е откъм тях, че “той толкова обикна света...”, че той плаче когато ние плачем и че иска ние да живеем пълноценно?

Какво точно откриват другите за Бога от това, че познават мен или вас?

Многообразието на кръщението

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Дали в Новия Завет водното кръщение означава напръскване, поливане или потапяне?”

* * *

Когато авторите на Новия Завет описват процеса на обръщане на човека към Бога, те включват и трите тези действия в картината. **Самият Исус е разпоредил да се извършва водно кръщение като главна видима демонстрация на първоначалната вяра**. Вярно е, че евангелското кръщение е важно, тъй като то и манифестация на многото благословии, на които вярващият се радва безплатно поради Божията милост. Една от тези благословии е опрощението на греховете и чистата съвест пред Бога, което Библията обрисова като процес, при който Бог напръсква вярващият с изкупителната кръв на Исус (Евр.10:22; 1Пет.1:2; Йез.36:25-27).

Друга благословия е процесът, при който Бог щедро излива Светия Дух – който е неговото и на Възкресеният Исус Христос лично и могъщо присъствие – върху вярващият (Деян.2:33; Тит 3:5-6; Йоил 2:28-32). Стигам до заключението, че самото водно кръщение, когато бъде извършено най-смислено,

включва в себе си пълно потапяне във водата. Има множество доказателства, които подкрепят това заключение: *исторически* (през първия век юдеите са практикували такива ритуални измивания и прозелитите са били кръщавани така); *археологични* (територията на Израел е осеяна от останки от каменни баптистории – вани за кръщаване чрез потапяне); *разкази* (кръщаването чрез потапяне по най-естествен начин подхожда на библейските описания на действителни кръщавания, записани в Йоан 3:23 и в Деян.8:38); *литургични* (пълното потапяне на кръщавания демонстрира неподлежащото на спорове първоначално значение на гръцката дума *baptizo*), както и *теологични*, *психологични* и *културни* (потапянето символизира Новозаветната идея за прераждане, за измиване и за възкресение). Освен това кръщаването чрез потапяне е екоменичен метод, тъй като въпреки, че не са в съгласие относно правилността на другите методи за кръщаване, всички християни считат, че кръщаването чрез потапяне е правилен метод в духовни и във всяко друго отношение.

Поради това аз казвам, че и три метода са правилни. Потапянето във водата, напръскването с кръвта на Исус и щедрото изливането на Светия Дух! Чрез този пасивен акт на кръщение човекът отива с вяра, тържествено и ритуално, при разпънатия на кръста и възкресен Спасител, за да отпразнува дарът на милостта – дар, към който вярващият не може да допринесе с нищо, за който той никога не би могъл да е достоен, да заслужи или да спечели.

Многото лица на евангелието

Думата “евангелие” означава “добра новина” и това е най-добрата новина, която ние, блуждаещите, отчаяни и смъртни същества можем да се надяваме, че някога ще чуем. Има само едно единствено истинско евангелие, но авторите на Новия Завет го съобщават чрез много картини и метафори. Все едно, че те ни развеждат през един град и на всяка улица откриват примери и илюстрации.

В този въображаем град има съдебна зала, която ни напомня, че Бог, съдията, ни е “оправдал.” Заради направеното от неговия Син Исус Христос той ни оправдава, обявявайки ни за праведни, все едно че ние никога не сме извършвали грях (Рим.3:24-26). Има обществени бани, които ни напомнят, че Бог ние очистил, че ни е изкъпал и е премахнал моралната ни нечистота и вина. (1Кор.6:11). Има сиропиталище, което ни напомня, че нашият Бог ни е осиновил и поради милостта си ни е направил свои деца (Еф.1:5, 11). Има и адвокатска кантора, което ни кара да си припомним, че Исус Христос е нашият защитник и че Светият Дух е нашият божествен Адвокат (1Тим.2:5; Йоан 14:16).

Ние минаваме край болница и това ни напомня, че Исус изцелява тялото, душата и духът ни (Мат.8:17). Има и пазар на роби, но ние сме откупени (Кол.1:14). Ето там има уютни домове и това ни напомня, че Отец се е сдобрил с нас и ни е извикал да живеем в неговия дом (Кол.1:20-22). Има и банка и това ни напомня, че ние, които бяхме бедни, сега сме богати (Лука 6:20). Ето там има кръчма и това ни напомня, че ние, които бяхме гладни и жадни, бяхме заситени (Мат.5:6). А ето там има гробище и ние си спомняме, че въпреки, че веднъж умряхме в грях, сега се наслаждаваме на нов живот (Еф.2:1-7).

Всички тези описания ни съобщават две общоизвестни истини. Първо, че по своят произход нашите проблеми са породени от нас самите и са последица от греховното ни поведение и действия – на нас самите и на другите хора. Второ, че Бог лично е решил проблемите ни – нашата вина, нашата опетненост, отчуждението ни, поробването ни, болестите и бедността, нашият глад, жажда и бездомност – и че той е решил проблемите ни без никаква помощ от наша страна (Ис.43:11-12, 25, 59:15-20).

Всичко това се е случило в нашият представител Исус и то – много преди даже да сме чули за това (2Кор.5:18-19; 2Тим.1:9). Когато чуем евангелието, ние не можем с нищо да подпомогнем многообразието на Божието спасение. Единственото, което можем да направим, е да вярваме в неговото милостиво благоразположение към нас в неговия Син и в отговор да му даваме нашата обич, подчинение и възхвала (Рим.11:33-36).

Могат ли християните да убиват по време на война?

Един абонат на моята ел. поща ме пита какво казва Библията за християните, които убиват хора по време на война, служейки на родината си.

* * *

По този въпрос християните са разделени от векове и това е факт, който изисква ние да сме толерантни и смирени. От една страна, когато Йоан Кръстител инструктирал войниците как да живеят праведно, той не им казал да напуснат армията. Римският стотник Корнилий очевидно е продължил да служи в римската армия, след като е станал християнин (виж Деян.10). Павел казва, че правителството

трябва да е инструмент на Бога за поддържане на реда в държавата, даже когато се налага да изпълнява смъртни наказания над злосторниците. Повечето съвременни християнски етични принципи се фокусират върху разликата между “справедливите” и “несправедливите” войни, когато трябва да оценяваме дали на християните е позволено да участват в даден конфликт или не.

От друга страна, целият живот и посланието на Исус, “Принцът на Мира,” окуражава и подкрепя миротворците. Такива лидери на ранната църква, като Тертилиан са твърдели, че войниците, които приемат Христос като техен спасител, трябва да сменят професията си (същото се отнасяло за актьорите и за някои други). По време на Реформацията анабаптистите вбесявали католиците, лютераните и калвинистите (**които утвърждавали връзката между църквата и държавата и понякога използвали държавата, за да се сражава в защита на църквата**), защото защитавали абсолютния стремеж към мир и то толкова убедено, че били готови да бъдат осъдени на смърт заради убеждението си. Техните духовни наследници, “братята” и “менонитите” и в днешно време са абсолютни борци за мир.

Тъй като всеки от нас ще отговаря лично пред Бога, **човек трябва да се подчинява на съвестта си**, след като се е информирал чрез задълбочено изучаване на Библията и се е приверждал в хармония с Бога чрез искрени молитви. Аз оценявам високо вашето искрено търсене на Божията воля по този въпрос и ви поверявам уверено на грижите на Отца и на насоките на Светия Дух, докато вие се борите, **за да намерите отговора на този въпрос**, който християните търсят още от древността.

Може ли душата наистина да умре?

Един читател от Северна Каролина отбелязва: “Често чувам хора да се позовават на неумиращата или безсмъртната душа. Можете ли да коментирате това?”

Идеята, че всеки човек притежава душа, която за разлика от тялото е безсмъртна и не може да умре, представлява остатък от древната езическа гръцка философия, която се е промъкнала в християнското мислене през втория и третия век, когато се е оформило популярното учение за вечните мъчения в ада. **Великият теолог Августин сложил своя печат на одобрение на идеята и тя се превърнала в част от католическа и протестантска религии за следващите 1500 години.** Ако душата не може да умира, а живее вечно, грешните души би трябвало да страдат живи от мъчения през вековете - нещо, за което в Библията никъде не се говори ясно и което противоречи на характера и природата на Бога, така както се разкриват в Библията от неговия Син Исус Христос.

Библията казва, че единствено Бог е безсмъртен (1Тим. 6:16) **и че той е в състояние да унищожи както тялото, така и душата в ада** (Мат. 10:28). В нея се казва, че *“заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот”* (Рим. 6:23). Съгласно Библията, Бог ще дари безсмъртие на спасените при Възкресението (1 Кор. 15:42-44, 50-55) и те ще живеят вечно в Новите Небеса и на Новата Земя (Откр. 21:1-5).

Невярващите също ще бъдат възкресени, но за да бъдат осъдени, а не за да живеят (Йоан 5:29; Дан. 12:2). След осъждането те ще бъдат хвърлени в това, което Откровение картинно описва като “езерото, което гори с огън и жупел” (Откр. 21:8), което представлява втората смърт. Там те ще изстрадат наказанието на вечното унищожение (2 Сол. 1:9), което е “вечното наказание”, за което Исус също предупреждава (Мат. 25:46). В това може да се включва известна степен от съзнателно страдание, в съответствие с безгрешната Божия праведност, но крайният резултат е същият. Грешните и неоправдани хора наистина умират, разлагат се и изчезват за вечността.

Ако човек прегледа всяка страница от Библията, в която се споменава думата “безсмъртие”, отнасящо се за човешките същества, винаги ще намери, че са верни три неща:

Безсмъртието винаги е характерна черта на спасените, но никога - на загубените.

Безсмъртието винаги се **отнася към цялостния, облечен с тяло човек**, но **никога не е присъща** черта на лишената от тяло “душа” или “дух”.

Безсмъртието винаги е дар Божий на Откровението, но никога не е характерна черта на хората, така както са създадени или на тяхното естествено състояние.

Днес компетентните изследователи на Библията признават езическия произход на “безсмъртната душа.” Тази идея идва от Платон, а не от Павел. **Библейската надежда за живот след смъртта е възкресението, а не някаква неподдаваща се на смърт “субстанция”, намираща се в човешките същества.** Това просто признание, след 1500 години на небиблейска традиция, най-после освободи евангелските и други християни да приемат онова, която е казано ясно на библейския език за неизбежния край на онези хора, които упорито отказват да бъдат спасени.

Човек може ли да загуби дялът си от дървото на живота?

Един баптист от Тексас ми пише: “Объркан съм от един текст от последната глава на Библията, в който се казва: “ако някой отнеме от думите на тая пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град” (Откр. 22:19). Ако неговият дял е взет, той би трябвало да е имал дял, с който да започне, но ако това е така, като че ли човек може да загуби спасението си. Как бихте могли да съгласувате това с учението за безопасността на вярацията.”

Искал да отбележа, че цитираният от вас текст използва език, който обикновено се е използвал в апокрифната литература, на който е написана цялата книга Откровение. Този специален език използва много символи, включително “дървото на живота” и “новия Йерусалим.” Да пренебрегваме този факт, означава да отворим вратата за необузданото въображение при тълкуването на книгата, в резултат от което се появяват обяснения, които биха зашеметили както първите читатели на Откровения, така и нейния автор.

Дължни сме да се отнасяме сериозно към Откровения, **въпреки че не трябва да я възприемаме буквално.** Тя говори със сила на онези, които имат уши да чуват. А това предупреждение в нейния край ни напомня, че е както страшно, така и глупаво да се подправя Божието Слово или да се подхожда към него без уважение.

Увереността на вярацията в спасението се **основава на ясните обещания, дадени от самия Исус,** че никой от онези, които Отец му е дал ще бъде унищожен, че той няма да изгуби никой от тях, а ще ги възкреси в последния ден и ще им даде вечен живот и слава, за да бъдат вечно с него (Йоан 6:37-40; 10:27-29).

Учението от Новия Завет за вечната безопасност не е откъснато от всичко останало и не представлява теоретично учение, което трябва да се разглежда само за себе си. То винаги се намира в компанията, в контекста, който подчертава завършената спасителна работа на Христос и верността на Бог към онези, които вярват на обещанията му.

За разлика от много модерни проповедници и автори, нито един автор на Библията не е предлагал вечна безопасност като някаква абстракция, според която би могло да се каже: “Ето ви учението, ако някога приемете Христос, вие никога няма да бъдете изгубени.” **Безопасността не се основава на някакво учение за “безопасност”, а на перфектния Спасител и на верният, изпълняващ обещанията си Отец.**

Накрая, всеки мъдър човек признава, че Библията не е едноразмерна книга с ясни и подредени учения. Даже Новия Завет има поне 8 човешки автора, които са писали произведенията си в продължение на около 100 години. Въпреки, че книгите от Новия Завет не си противоречат помежду си, в тях се съдържат тайни и загадки, двусмислия и нюанси. Ние трябва да я слушаме с двете си уши - понякога тя говори на едната част от главата ни, а друг път - на другата. Онези, които искат да получат религиозно учение, написано на пощенска картичка, написано в стил черно-бяло, обикновено ще се опитат да изкривят, да приспособят, да променят някои библейски текстове, за да подхождат на учението, което искат да предложат на обществото.

Нека да се чувстваме предупреждени, че Бог не е за подиграване. Нека да се приближаваме към него с правдиво сърце в пълна увереност във вярата, защото той винаги изпълнява обещанията си.

Молба за чиста съвест

Един абонат на моята ел. поща ме пита какво е имал предвид Петър, когато говори за кръщаването като за “молба към Бога за чиста съвест” (1Пет.3:21).

* * *

Гръцката дума, преведена в този стих като “молба” се среща само тук в Новия Завет. В древната класическа употреба на гръцкия език и в гръцкия език, използван в Стария Завет, тази дума означава: “запитване,” “въпрос” или “искане.” По-късно в светската употреба на гръцкия език тази дума означава официално полагане на клетва в съда, че ще се казва само истината. Мисля, че е по-правилно този стих да се преведе така: “**молба към Бога за чиста съвест.**”

Ако този превод е правилен, Петър казва, че чрез акта на кръщаването вярацията, **основавайки се на жертвата на Исус, се обръща официално към Бога с молба за чиста съвест, която Бог е одобрил чрез възкресяването на Исус от смъртта.** Според Новия Завет евангелското кръщение е външният начин за демонстриране на разкаянието и вярата, на отказа от стария начин на живот и на решимостта на кръщаваният се да върви след Христос (Деян. 2:38; 22:16; Кол. :12; Рим.6:3-4). Кръщаването е

драматизирана молба на вярващият към Бога да изчисти виновната му съвест, въз основа на онова, което Бог е направил чрез възкресяването на Исус от смъртта.

Това учение е част от една по-голяма тема от 1Пет., в която се включват “*страданието*” и “*славата*” – отхвърлянето на вярващият от хората и оправдаването му от Бога (1:6-7; 2:12; 2:19-24; 3:6; 3:13-22; 4:12-19; 5:10). **Ной е бил подиграван от съвременниците си, но Бог го е оправдал чрез Потопа. Исус е бил осъден от съвременниците си, но Бог го е оправдал чрез възкресяването му от смъртта** (1Пет.3:22). По подобен начин, молбата на кръщаващият се към Бога за чиста съвест се основава на възкресението на Исус. Тази чиста съвест напомня на християнина, че независимо от това, че сега е преследван, един ден Бог ще преобърне осъдителната присъда на света и ще я замени със славата на Исус Христос.

Молитви към Светия Дух

По повод на скорошната ми статия за “Молитви към Исус,” няколко абонати на моята ел. поща ме попитаха дали е правилно да се молим и на Светия Дух.

* * *

Тъй като Исус е превъплътен Бог, в Библията четем за вярващи, които са се молили на Исус – както когато е бил на земята (Йоан 20:28), така и сега, когато е на небето (Деян.7:55-60; Откр.22:20). Исус е приканвал последователите си да продължават да отправят молбите си към него, след като той се възнесъл при Отца (Йоан 14:12-14; Евр.2:14-18; 4:14-16). Ясно е, че е правилно вярващите да говорят с и да се молят на възкресения и прославен Син на Бога, както и на Отца.

Но Библията далеч не е толкова ясна по отношение молитвите, отправяни към Светия Дух. **Прочух целия Нов Завет и не можах да открия нито едно място, в което да се разказва за някой, който е говорил и се е молил на или е отправял молби към Светия Дух.** Петър обвинил Ананий, че е излъгал Светия Дух, но очевидно Ананий не е знаел, че Духът го е слушал, когато той е изрекъл лъжа (Деян.5:3). **Но въпреки това Светият Дух е силно замесен, когато ние се молим.** Ние се молим в Светия Дух (Юда 1:20). Духът говори чрез нас, когато се обръщаме към Бога с думите “*Авва, Отче*” (Гал.4:6). Когато не знаем как да се молим, Духът се застъпва за нас според волята на Бога с пъшкания, които са твърде дълбоки за думите (Рим.8:26-27). Във всички тези начини и в други, Духът участва в молитвите ни, но това участие се намира в “изпращащия” край на молитвата, а не в “получаващия”.

Вероятно има много повече неща, свързани със участието на Светия Дух, отколкото разкриват тези стихове. От началото до своя края Библията нарича Светия Дух с името Духът на Бога и на прославения Исус Христос. Правилно е да казваме, че Духът е личното и могъщо присъствие на Бога и на Исус Христос. За мен е наистина лесно да си представям Духът като някаква аура, атмосфера, излъчване или присъствие на Отца и на Синът. Тъй като Библията оприличава толкова много Духът с Отца и със Синът, човек може да се чуди как е възможно да не е правилно да се моли на Духа. За мен, обаче, самият факт, че Светият Дух е толкова много оприличаван с Бога и с Исус, прави почти невъзможно човек да си представя Духът като отделно същество, което е отделно и независимо от Отца и от Сина (**въпреки че аз не отричам тази теория**).

Казвайки това, аз продължавам да съм развълнуван и да пея “Ела, Свети Душе” и “Душе на живия Бог, падни отново върху мен.” Ако някой друг се обърне към Светия Дух в молитвата си, **аз не бих се намесил, за да го поправа.** **Възможно е този човек да знае нещо, което аз не знам.** Но въпреки моето незнание и моята непоследователност, сърцето ми продължава да отеква на думите на друга песен, в която се казва: “Свети Отче, Свети Син, Свети Душе, ние Те наричаме Троица; въпреки че всъщност е само един, ние наричаме неразделеният Бог с името Троица; и възхитени падаме на колене, докато притежаваме тайната.”

Моралните избори и зрелостта

*Един абонат на моята ел. поща ме пита за мнението ми за неговата църква, **чийто лидери давали подробни “съвети” на членовете на църквата за това с кого могат да имат любовни срещи, кога, колко често и т.н.** Този читател понякога не е съгласен с някои от тези съвети, но след това се чувства виновен и лишен от духовност.*

* * *

Мъдрите християни с желание слушат набожен съвет от други хора, които демонстрират, че живеят здравословен християнски живот. **Но духовните лидери не би трябвало да се опитват да лишават човека сам да взема своите решения и техните мнения не могат да бъдат заместител на собствената съвест на вярващият** (Еф.4:11-15). **Никой няма право да издава “заповеди” в името на Бога, които самият Бог не е дал,**

даже ако тези заповеди са замаскирани като “съвети” (Йер.23:25, 31-32). **Още по-лошо е да се внушава чувството на вина на добри хора**, които след като са се посъветвали с молитва с Бога, са решили да не изпълнят такъв “съвет,” **отнасящ се до теми, които са лични и интимни** (Кол.2:20-23).

Християнинът е воден от Светия Дух и е учен от самият Бог (Йоан 6:45; 7:37-39; Рим.12-14; 12:1-2; Еф.5:8-10; Кол.1:9-11). Главната причина, поради която много християни не стават толкова зрели, колкото би трябвало е, **че те позволяват на други да “решават” вместо тях** (Еф.4:22-24). Израстването изисква упражняване и подхранване (Евр.5:12-14). **Даже Бог не ни се отнася към нас като към марионетки**. Несъмнено е унижение на християнското достойнство на хората, когато те биват третиранни като кукли на конци.

Ако вашите лидери настояват да имат такава власт над личния ви живот, тогава аз ви окуражавам да попитате Бога сериозно дали трябва да се оставите те да ви водят. **Този вид “водене” прилича много повече на култ, отколкото на християнска църква** и аз се страхувам, че това може да се отрази пагубно на духовното ви здраве. Това е всичко, което мога да кажа, тъй като не разполагам с повече подробности за вашия случай. Това са само някои водещи принципи, които съм убеден, че можете да приложите във вашето конкретно положение, а това са и нещата, които изглежда, че вашите лидери в църквата не ви се доверяват да правите.

Моята професия и моят снабдител

Вчера имах две срещи с двама “нови клиенти.” Това бяха опознавателни срещи с клиенти, чиито случаи моята адвокатска фирма не успя да уреди, без да завежда съдебно дело и в тези съдебни процеси аз като адвокат ще ги представлявам в съда. И в двата случая клиентите ми очевидно са ощетени и имат основание да търсят правата си, въпреки че нанесените им щети са толкова малки, че съдебните разноски сигурно ще изчерпат голямата част от заплатените компенсация и след плащане на медицинските сметки за клиентите ми ще останат много малко пари. **Когато процесът завърши аз вероятно ще намаля значително адвокатската си такса, с цел те да могат все пак да получат нещо за усилията си.**

В единият от случаите клиентите ми са младо семейство. Мъжът страда от мускулна дистрофия, а жената е извънредно напласена. И двамата говорят шепнешком. И двамата нямат никакво самочувствие, но изглеждат напълно искрени и даже наивни.

Клиентът ми в другия случай е 75 годишен мъж, на когото е правена трансплантация тук, в Хюстън, който е груб и богохулен. На него също му била отказана справедливост от страна на застрахователната компания и той знае, че може да спечели делото в съда, независимо от незначителността на понесената щета. Подобно на семейството преди него, и в неговият случай компенсацията ще бъде с минимална стойност. Аз им казах истината за техните случаи, изпитвам искрена симпатия към тях и се опитах да намеря начини да им говоря за Исус. Когато те си заминаха, аз отидох до прозореца на моя офис, който е намира на 17-я етаж, погледнах навън, където валише дъжд и се помолих: **“Боже, не знам как ще изкарам прехраната си от случаи като тези. Помогни ми да служа на тези хора по най-добрия начин. Вярвам, че ти си ми ги изпратил. Гледам към теб за да се погрижиш за мен и за семейството ми.”** Внезапно вчера след обяд по телефона ми се обадиха застрахователни агенти по повод на други два случая. И двамата се държаха изключително приятелски. И двамата ми предложиха извънсъдебни споразумения и **сумите които ми предложиха бяха значително над онова, на което се надявах.** Когато след това размишлявах над случилото си, аз казах: **“Благодаря ти, Отче. Ти ми давах тогава, когато най-малко очаквам.”**

“Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите; ако Господ не опази града, напразно бди стражарят. Безполезно е за вас да ставате рано, да лягате толкова късно и да ядете хляба на болезнения труд; тъй като Бог дава на обичания си даже когато той спи” (Пс.127:1-2).

Харесва ми благословията в края на една от молитвите в Молитвеника, където се казва: **“А сега, Отче, изпрати ни да отидем и да вършим работата, която си ни възложил да вършим, да обичаме и да ти служим като верни свидетели на Христос нашият Господ.”** Професията ми е работата, която Бог ми е възложил да върша. **Но Бог е моят снабдител, а не моята професия.** Когато помня това, аз имам мир. Тогава съм в безопасност в ръцете на Господа.

Мъдрост, познание и страх

Двама студенти в университет ме питат: “Каква е разликата между мъдростта и познанието? Защо страхът е началото на познанието (Пр.1:7) и какво е страхът за хората, които са под милостта?”

* * *

По времето на Соломон, **1000 години преди раждането на Исус Христос**, повечето народи са имали своя собствена “мъдра” литература. Това са били мисли, придобити вследствие на продължителен опит от живеенето на добър и щастлив живот. Соломон събирал такива поговорки и сам написал свои поговорки, някои от които са запазени в книгата “Притчи” в Библията.

По определение притчите **са обобщени, а не абсолютни истини**, поради което някой ги е нарекъл “**Вероятности**.” Възможни са и изключения, **но притчите посочват общото правило**. Всеизвестно е, че хората, които постъпват правилно, ще преуспяват.

Но книгата Йов показва, че има изключения от това общо правило. Можем да считаме, че **познанието е натрупване на факти**, а **мъдростта е благоразумната употреба на тези факти**. И вие и аз познаваме хора, чиято глава е пълна с знания, **но въпреки това те имат твърде малко здрав разум**.

В литературата за “мъдростта” в Библията (**Йов, Псалми, Притчи, Еклесиаст, Песен на песните**), мъдростта означава да гледаме на обстоятелствата и на житейските събития **от гледната точка на Бога**.

Според Библията “глупак” (обратното на мъдрия човек) е онзи, който въобще не се съобразява с Бога. Да се страхуваме от Бога, означава да му отдаваме почит, което е единственият разумен отговор на човека, който има някакво усещане за Божията истинска святост и величие. На глупакът му липсва достатъчно усещане, за да отдава почит на Бога и да трепери от неговата святост. Мъдрият човек живее със съзнателната убеденост, че Бог е Съзателят и че ние сме част от неговото създание.

Има известна ирония в учението за “страха,” **тъй като само онези хора, които се “страхуват” от Бога, не трябва да се страхуват от Него**. Ние, които сме в Исус знаем, че Съзателят ни обича интимно и вечно, но въпреки това той си остава Съзателят Йехова **и не е някакъв нашият “приятел,” който е равен на нас**. (Коментар: „*Недейте се лъга; Бог не е за подиграване.*“ (Гал. 6:7) Д.Пр.)

Мъката на проповедника

*Един млад проповедник, който току-що получил назначение ми пише, че по време на интервюто си преди постъпване на работа в тази неденоминационна църква той изразил искрените си вярвания за работата на Светия Дух и относно ролята на жените в църквата, която знаел, че се различава от традиционното вярване на тази църква. Около половината от членовете на църквата се съгласили с него, а другата половина продължили да настояват за традиционното си разбиране. **Проповедникът поставял като най-важен приоритет обичта към Бога и към хората**. Но на едно скорошно събрание на църквата някои от членовете казали, че вярват в традиционното учение на тази църква и ако това не му харесва, той може да си замине. Младият проповедник ме пита дали при тези условия трябва да остане или да напусне.*

* * *

Вие задавате труден въпрос, на който се опитват да отговорят много служители на Божието Слово. Нашата работа е **да бъдем верни глещатаи на Божието послание**, а **не винаги да доставяме удоволствие на слушателите си**. Въпреки това са нанесени много вреди и много добра работа не е била извършена поради нечувствителни проповедници, които са се опитвали да направят твърде много неща наведнъж или не са говорили с любов, или по някакъв друг начин са се държали безотговорно **и не като Христос**. Според мен, вие сте започнали работата си върху добра и здрава основа, като по време на интервюто за постъпването си на работа сте дали верни отговори. Очевидно при пристигането ви в църквата е имало различия в мненията. Вярвам, че Бог ще благослови работата ви (която, колкото и да не желаете, несъмнено ще включва в себе си спорове, страдания и неприятности), когато правите следното:

- Обичате Бога и обичате хората – **особено тези, които не са съгласни с вас** в настоящия момент;

- Помнете, че трябва да проповядвате цялото послание на Бога, а не само да се фокусирате в посочените от вас теми, но без разбира се да ги пренебрегвате в общата картина. Има много области на съгласие, които обединяват църквата, особено самият Исус. **Добре е през по-голямата част от времето си да подчертавате и да се фокусирате върху тези неща, особено през първата си година в тази църква**. Това изгражда основа, печели уважение за вас и спомага за заздравяване на връзките сред членовете на църквата.

- Помнете, че всички проповеди трябва да са насочени **към формиране, а не просто към информиране**. Вие сте там, **за да помогнете на хората да заприличват все повече на Исус**. Това трябва да е първата цел и в собствения ви живот. Нито един истински християнин не би могъл да се противопостави на тази цел, а ако някой въпреки това ви се противопостави, вие пак ще сте на правилната позиция. Развивайте отношенията си с членовете на църквата и се постарайте да станете част от живота им. Това не ви гарантира, че някой ден те няма да се обърнат срещу вас, но ще ви помогне да намалите тази вероятност, а и на тях ще им е по-трудно да постъпят с вас така.

Струва ми се, че вие със разума и със сърцето си сте попаднали на правилното място. Хранете себе си

с Божието Слово. Приличайте на Христос. Живейте, пийки вода от изворите на молитвата. Ходете в Духа. Бог, на когото служите, ще прослави Синът си чрез вас и ще ви използва за да благославя хората, на които ви е поставил да служите. Моят съвет е **да останете там, където Бог ви е отвел** за сега. **Решението да напуснете може би не трябва да е ваше.**

Мързелите проповедници

Една читателка на моята ел. поща ми пише, че обича своя проповедник и семейството му, но човекът просто е мързелив. Тя ме пита дали не е по-добре парите, които ежегодно църквата им изразходва за заплатата на проповедника, да бъдат пренасочени за решаване на проблемите на нуждаещите се хора или за други добри дела.

* * *

Нито Библията, нито здравият разум поощряват хората да оказват помощ и подкрепа на човек, който не иска да се труди, независимо дали той е пастор, проповедник или седи тихо на стола си в църквата (2Сол.3:10-12). Тъй като проповедниците са нормални хора, те притежават всички характерни човешки черти, както добрите, така и лошите. Въпреки че по-големите църкви назначават проповедник за цялата година, Александър Кембъл, основателят на “Възстановителното движение” на църквите в САЩ не харесвал тази практика.

В първият брой на своето списание “Християнинът-баптист” той критикувал безпощадно платените проповедници, като ги наричал “професионални духовници” и “наемници.” Кембъл подчертавал факта, че авторите на Новия Завет са считали, че всички християни трябва да бъдат Божии служители и “царско свещенство” (1Пет.2:4; 4:11; Откр.1:6). Кембъл не харесвал превзетостта, лицемерието и чувството на превъзходство над другите хора - неприятни качества, които са били характерни за много от опонентите му и даже повече от 100 години след смъртта на Кембъл все още се срещат в църквата.

Но каквото и да си е мислил Кембъл или който и да е друг човек, **самият Исус е позволил на онези, които разпространяват евангелието, да се издържат от тази дейност** (Мат.10:9-10; 1Кор.9:14). Въпреки че тези текстове е възможно да се отнасят за пътуващите евангелисти, на други места в Библията се казва, че мъжете и жените, които изцяло посветят живота си в служба на Бога, трябва да бъдат подпомагани финансово от другите вярващи, които извличат полза от служението им (Гал.6:6; 1Тим.5:9-10, 17; 2Тим.2:6). Трябва да сме убедени, че един ден сам Бог ще търси сметка от всеки човек, който е експлоатирал Божиите хора (Йез.34:1-10; Йоан 10:12-13).

Вероятно вашият проповедник върши много повече работа, отколкото вие виждате. Защо да не оцените искрено и високо онази негова работа, която виждате и да го помолите най-учтиво и непредизвикателно да ви запознае с работа, която върши през седмицата. След това се молете за него през седмицата, като си мислите за онези негови задължения, които остават скрити от погледа ви.

Мъртви в греха

*Един проповедник възразява срещу твърдението ми, че пропадналите човешки същества са духовно мъртви поради греха **и не са в състояние да се покаят и да повярват, ако Бог по свръхестествен начин милостиво не ги дари с тази способност.** Читателят ми пише: “Вашето учение е човешко, прилича на Калвинизъм и не е библейско.” Той твърди, че Бог е заповядал на хората да се покаят и да повярват, поради което хората трябва да са способни да направят това.*

* * *

Тези, които не се отнасят сериозно към греха, никога няма да са в състояние да се отнесат сериозно към Божиата милост, която ни освобождава от греха. **Докато не осъзнаем собственото си безнадеждно положение и неспособността си да се издигнем до Бога, ние никога няма да оценим слизането на Бога при нас в личността на Исус Христос.** Но не си мислете, че аз казвам това, а чуйте Апостол Павел. Поради грехът на Адам, Павел казва, че:

“измряха мнозина” (Рим. 5:15);

“съдът доведе от един грях до осъждане” (Рим.5:16);

“смъртта царуваше” (Рим.5:17);

“чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички човеци” (Рим.5:18);

“чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозина” (Рим.5:19).

Слушателите на Павел, **които са били юдеи,** вече са знаели и са вярвали в тези неща. Но те не са

знаели за добрата новина, че Исус от Назарет е дошъл като “втори Адам,” т.е. като вторият представител на хората и че чрез неговото безгрешно поведение и чрез безгрешната му смърт заради нас и вместо нас, той е спечелил отново заради нас много повече от това, което първият Адам бил изгубил.

Често пъти Бог заповядва да правим това, което от човешка гледна точка е невъзможно, а след това ни прави способни да изпълним заповедта му. Бог казал на израелтяните: *“Преминете през реката Йордан,”* а след това спрял водата, за да могат те да изпълнят заповедта му. Исус заповядал на умрелият Лазар: *“Лазаре, излез”* и след това го направил способен да изпълни заповедта му.

Същото става и когато Бог заповядва на хората, които са мъртви поради греховете си да се покаят и да повярват в Евангелието. Той заповядва да се направи нещо, което от човешка гледна точка е невъзможно, а след това им дава възможност да се изпълни това, което е заповядал. Двамата автори на Новия Завет, **Лука и Павел, казват, че Бог дава покаяние** (Деян.11:18; 2Тим.2:25). (Коментар: Бог ни прави способни да поискаме да се покаем, а след като ние наистина се покаем, Той ни прощава. Следователно, целият процес на спасението е дело на Бога. Д.Пр.) И двамата са живели около 1500 години преди раждането на Джон Калвин.

Наградата

През 2007 Ал Гор и Междуправителствената група за промените в климата спечели Нобеловата награда за мир. **На второ място беше класирана една жена, наречена Ирена Сендлер,** която умря през май 2008. Искам да ви разкажа историята на живота ѝ.

* * *

Сендлер била социален служител във Варшава, Полша, когато през 1939 германците окупирали страната ѝ и натикали евреите в прочутото Варшавско гето (впоследствие евреите били преместени в концлагери). Под прикритието, че предоставя хуманитарна помощ, тя неколкократно всеки ден влизала и излизала от гетото, като убеждавала евреите-родители да ѝ поверят децата си. След като успее тайно да изведе децата, тя намирала полски семейства, които да ги “осиновят” до края на войната или ги предавала на грижите на католическата църква.

Тя и нейното нелегално движение осигурявали нови имена и документи за самоличност на еврейските деца и само тя знаела връзката между истинските и фалшивите им имена. Тя била много изобретателна в намирането на способности за извеждането на децата от гетото, използвала градската канализационна система, подземни тунели и други пътища и ги криела в кутии и куфари. **Тя даже обучила едно куче да лае на задната седалка на колата, с цел да заглушава плача на изплашените деца, когато минавала през контролните пунктове на германците.**

Страхувайки се от германските шпиони, тя записвала имената на децата, на роднините им и на осиновилото ги семейство на цигарена хартия и ги заравяла в буркани в градината си. Накрая германското Гестапо я разкрило и арестувало, била изтезавана жестоко и била осъдена на смърт. Хуманитарната ѝ организация я спасила, като подкупила охраната, докато я транспортирали до мястото за екзекуция. **Пазачите я оставили в гората, в безсъзнание, със счупени ръце и крака, като казали на началниците си, че са я застреляли.** Тя била включена в списъка на хората, които са били екзекутирани, поради което до края на войната живяла в нелегалност и даже не посмяла да присъства на погребението на майка си. Продължила да работи за еврейските деца, въпреки че се придвижвала само с патерици. След войната изровила бурканите и се опитала да намери децата и да ги върне на родителите им. По-голямата част от родителите били избити в концлагера Треблинка, **но тя успяла да върне почти всички деца на други роднини на семействата им.**

Историята на Сендлер станала популярна след войната. През 1956 израелската държава я отличило с наградата “Праведен сред народите” (с която е бил награден и Оскар Шиндлер). През 2003 тя била наградена с “Ордена на белия орел,” най-високият орден за граждански заслуги. През 1999 един учител в гимназия в щата Канзас окуражил четирима свои ученици да проучат живота ѝ. Те създали пиеса, наречена “Живот в буркан,” която се играла повече от 240 пъти в САЩ, Канада и Европа. Има планове и за създаването на филм.

Според скромните ми и непълни проучвания, Ирена Сендлер не е била християнка. Шиндлер също не е бил християнин.

Спомням си написаното от Павел в Рим.2:14-15, **че когато невярващите постъпват праведно, тогава те всъщност потвърждават образа на Бога, в който са били създадени и предразположението им да постъпват справедливо, с което Бог ги е създал.**

Надав и Авиуд

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Можете ли да споделите с мен някои ваши мисли за съдбата на Надав и Авиуд, които Бог убил чрез огън, когато те направили грешка по време на поклонението си? Възможно ли е аз да не бъда споляян от съдбата на тези хора, ако направя грешка, докато служа на Бога?”

* * *

Тази история е често използвана от хората, които настояват за подробен еталон за християнското богослужение, като се основават на собствените си логични заключения от различни Библейски стихове и укоряват другите, които не се придържат стриктно към този еталон. **Но въпреки това, в цялата Библия не съществува даже един пример на човек, който да е бил наказан или даже да е бил смъртен от Бога заради това, че без да осъзнава е направил грешка, докато се е опитвал да направи това, което е правилно, но поведението му е било непочтително.**

Надав и Авиуд не са изключение. Те са притежавали необикновена привилегия и духовен опит, тъй като заедно с Моисей и Аарон са се наслаждавали на появата на Бога на планината Синай (Из.24:9-11). Те са били синове на първосвещеника Аарон. Самата история за тяхното осъждане и за тяхната смърт в **Лев.10** показва, **че те не са уважавали Бога** (ст.1-3). Текстът напуска, че те може да са били пияни, когато са влезли в Шатъра за срещане с техният “чужд огън” (ст.8-9).

Техният проблем **не е, че са направили неволната грешка на смирения човек, а преднамерено и съзнателно са постъпили като хора, които не уважават Бога.** Останалата част от тази история ни разказва как двамата им по-малки братя Елеазар и Итамар също нарушили една от заповедите на Бога, като не яли от месото на козела на приноса за грях (ст.16-18). Моисей се ядосал заради това нарушение, но Аарон му обяснил, че двамата по-млади братя не са се подчинили да заповедта да ядат от приноса, защото са се почувствали недостойни (ст.19). **“И Моисей, като чу това, чу се видя, че са постъпили добре”** (ст.20). Очевидно в този случай Бог се е съгласил с Моисей, защото тези двама братя продължили да живеят и Елеазар е станал първосвещеник след смъртта на Аарон.

Надпреварата “Коя е истинската църква?”

Един читателка на моята ел. поща от Тексас ми пише, че членовете на нейната църква твърдят, че те са “Новозаветна църква,” която е основана в денят на Петдесетница, през 33 г.н.е. Казвали й, че по-късно тази църква отстъпила от вярата, но в началото на 19 век била възстановена. Тя ме пита: “Но какво е станало през многото векове на междинния период? Може ли някой да ми посочи непрекъснатата линия от хора или църкви, която да свързва Петдесетница с днешния ден?”

* * *

Днес някои църкви наистина твърдят, че те са единствената “истинска църква,” като посочват такава непрекъсната линия, за която говорите вие. От много векове римокатолическата църква е използвала такова доказателство, както и Източноправославните църкви. Англиканските църкви не твърдят, че те са “истинската църква” до степената, че да изключват останалите църкви, но те твърдят, че непрекъснатата линия на техните епископи стига до Апостолите и ги прави част от “истинската църква,” както и всички останали църкви. **Всички тези църкви вярват, че само свещеници, които са ръкоположени от епископи, които са наследници на апостолите, са напълно упълномощени от Светия Дух и снабдени с властта да извършват светите тайнства.**

Други правят наследствена линия на църквите, а не на епископите. Едно малобройно баптистко движение твърди, че е проследило непрекъснатата линия от Баптистки църкви от днес до времето на Апостолите. Според тези християни, единствено църквите от техните деноминации в своето разнообразие са “истинските” църкви, поради което те вярват, че единствено християнин, принадлежащ към техните църкви може да извършва правилното кръщение. Александър Камбел **не е вярвал**, че само в неговото движение има истински християни, а е считал себе си за реформатор в рамките на по-голямата Християнска църква. За нещастие, в началото на 20 век много хора от това “движение за реставрация” изгубили представата за произхода на движението, за неговият стремеж към общуване с църквите от другите деноминации и започнали да считат себе си за единствените “истински” християни и за единствената “истинска” църква. Това разбиране преобладаваше доскоро сред много от Църквите на Христос и на Християнските Църкви, но сега те са подложени на натиск от много от нас, които считаме, че това разбиране не е в хармония нито с Библията, нито с най-добрите идеи на нашето движение.

Мормоните също твърдят, че “истинската” църква се е отклонила от вярата скоро след смъртта на апостолите, но Бог я е възстановил около 1830 год. чрез пророческото служение на Джозеф Смит Младши,

който се предполага, че е превел Книгата на Мормоните от древни ръкописи върху златни плочи, под ръководството на един ангел, наречен Морони.

Свидетелите на Йехова твърдят, че Исус се е върнал незабелязано на земята през 1914 и е установил своето царство, чиято видима форма е тяхното “Общество на Наблюдателната Кула.” Твърдолинейните сред Адвентистите от 7-я ден твърдят, че те са “остатъчната църква,” която е основана чрез обновяване на “Духът на Пророчеството” чрез виденията и “сегашната истина,” разкрита на Илен Уайт. А Филадельфийската Църква на Бога счита, че е една от няколкото “клонки” на Световната Църква на Бога и твърди, че единствено те сега са представители на Божието “правителство” и на Новозаветната Църква, основавайки се на уникалните учения на покойният Хърбърт Армстронг, за когото счита, че той е “Пророк Илия” от последните дни, за когото предсказва Стария Завет. (За щастие, истинската Световна Църква на Бога премина през евангелска революция, отхвърли своите култови традиции и сега проповядва евангелието.)

Сред всички тези объркващи и противоречиви твърдения е добре да помним предупреждението на Исус за лъже-месиите, които ще се появят. Не е нужно да тичаме насам-натам, търсейки “истинският учител” или “истинската църква.” Библията не предвижда да има самотни християни, които преднамерено да избягват общуването с другите християни. Въпреки, че “истинската църква” е много важно нещо, в нито един телефонен указател няма изключителни твърдения на църква, че единствено тя има право да се нарича “Божия” или да осигурява неговото спасение. Исус, а не някаква религиозна институция или църковна организация, е вратата към Отца. Който е с Исус, има живот и който остава свързан с него, е оправдан в очите на Бога.

Наистина ли е нужно кръщаването

Читатели на моята ел. поща ме питат: “Наистина ли трябва да сме кръстени, за да бъдем спасени?”

* * *

Можем да попитаме: “За кого е нужно кръщението?” Със сигурност не е нужно за Бога, който спасява милиони хора без да са кръстени. Някой може да попита: “А кои са тези хора?” Това не са ли почти всички бебета, които умират без да са кръстени? Несъмнено те са грешници “в Адам,” но тъй като самите те никога не са отхвърлили Бога, те са обезпечени от изкупителната жертва на Христос като наш представител и втори Адам. В списъка на спасените некръстени трябва да добавим и евреите, които са живели с вяра преди раждането на Исус Христос, както и всеки праведен неевреин, който е живял в този период. И защо не, тъй като поради същите библейски принципи тези хора по отношение на календара са живели преди раждането на Исус, но поради познанието си са живели така, все едно че родени след Христос и са отговаряли на Бога с вярата на Авраам на всяко откровение на Бога, което са видели?

Задължително ли е някой да е познван от Исус, за да бъде спасен от Исус? Някой може да попита: “А “нужно” ли е кръщаването на човек, който чува евангелието и разбира, че Исус го е заповядал?” Разбира се, че е “нужно,” ако “нужно” означава, че е било заповядано и поради това трябва да бъде правено.

Кръщаването е “нужно,” защото Исус е Господ и той е казал да се кръщаваме. То е “нужно” на човека, който вярва единствено в Исус за спасението си, който счита, че дължи всичко на Исус и над всичко друго иска да му достави наслада, веднага щом научи какво иска Спасителя от него. Куриозното е, че човек започва да разбира смисъла на кръщаването, когато се фокусира на безнадеждното ни положение, когато сме лишени от незаслуженото благоволение на Бога към нас, от изгодата, които ни предоставя безпогрешното дело и смъртта на Исус, което ни прави праведни пред Бога и истината, че поради това, че тази спасителна дейност е свършена и нашият единствен избор в това отношение е или да се доверим изцяло на Божията милост или да откажем да признаем способността на това спасение и да станем привидно религиозни хора или атеисти.

Ако не се доверим на Бога, всичкото кръщаване на света няма да ни е от полза, когато застанем пред Божия съд.

Наистина ли Исус е бил изкушаван?

Един абонат на моята ел. поща ме пита дали Исус Христос е бил наистина изкушаван да извърши грях както сме изкушавани ние или може би той само се е срецнал с изкушението, но не и с придружаващото го съблазняване?

Въпреки, че Исус е бил Божието Слово, което е станало плът, в превъплъщението си той изцяло е станал човек и е живял като един от нас (Евр.2:14). Правейки това, той милостиво се отказал от божествените си права и предимства (Фил.2:7; 2Кор.8:9). Въпреки че Бог не може да бъде изкушен от злото, в своята човешка същност Исус бил “във всичко изкушен като нас, но пак е без грях” (Як.1:13; Евр.4:15). Тъй като е преживял нашите трудности и борби, Исус сега е способен да бъде нашият милостив първосвещеник, който седи отдясно на Бога на небето (Евр.4:14-16). През 1-вия век от новата ера е съществувало едно еретично учение, наречено “**Докетизма**”, според което Исус само привидно е бил човек, **но християнската църква отхвърлила тази представа като противоречаща на евангелието.**

Застъпването на Исус като наш първосвещеник се основава и на факта, че когато бил изкушаван, той винаги оставал верен на Бога. Неговото първосвещенство се е изразило в безгрешен човешки живот и сега той е възкресен и прославен на небето, което е неразруσιμο (Евр.7:16). **Ако Исус беше извършил някакъв грях, той би се показал неспособен да стане наш Спасител или наш първосвещеник.** Той е дошъл като втори “Адам,” който представлява хората си пред Бога чрез собствените си дела и чрез собствената си смърт и тяхната съдба зависи от неговия успех (Рим.5:12). Да благодарим на Бога, че той успя и вследствие на това ние се наслаждаваме на Божието благоволение!

Освен това, Исус изпълнил провидението за Израел, като Божият избран и верен слуга, за да заведе народите при Бога. Това е имал предвид Матей, когато ни разказва историята за трите специални изкушения, на които е бил подложен Исус Христос. Бог извел Израел извън Египет, превел ги през водите на Червено море в пустинята, където израилтяните трябвало в продължение на 40 години да бъдат изкушавани, **за да види Бог, дали те ще му се подчиняват или не – но те не могли да издържат на това изпитание.** По същият начин Исус излязъл от Египет (Мат.2), преминал през вода (Мат.3) и влязъл в пустинята (Мат.4), където в продължение на 40 дни бил изкушаван, за да се види, дали той ще се подчинява на Бога – **но той издържал това изпитание.** Тъй като е бил изкушаван през целия си живот, но не е извършил грях, Исус е бил способен да стане наш Спасител и милостив първосвещеник. **Така той преобърнал хода на трагичните последици от греха на Адам и станал последния Адам, които изпълнил провидението на Бога за Израел като праведен остатък и истински и верен Израел, а сега призовава всички хора към възстановяване и почтен живот с живия Бог.**

Най-важна е личността в която вярваме, а не книгата

*Един абонат на моята ел. поща се чуди дали трябва да използваме Протестантската или Католическата Библия, тъй като те не са напълно еднакви. **Той е загрижен дали притежава “истинската” Библия.***

* * *

Юдейските Писания (книгите от Стария Завет) в началото са били писани на иврит или на арамейски. След 275г пр.Хр. те били преведени и на гръцки и били наричани Септуагинта. Тази гръцка версия (която основно са използвали авторите на Новия Завет) включвала и няколко книги (наречени Апокрифи), които не са включени в юдейските свитъци.

Около 400 г. един образован човек, наречен **Джером, превел Библията на ежедневния латински, в която били включени апокрифните книги и от тогава до сега Католическата Библия също ги включва.**

Когато през 16 век Мартин Лутер превел Библията на обикновения немски език, той **не включил** в превода си апокрифните книги и след това Протестантските Библии продължили да се правят по същия начин. Днес всички Християнски Библии съдържат 66-те книги, които ние познаваме и обичаме.

Дали Стария Завет съдържа Апокрифните книги или **не би трябвало да безпокои много вярващите,** които помнят следните две важни истини. **Първата е, че Християнската вяра е насочена единствено към една личност, а не към авторитетна книга.** В това отношение Християнството **се различава от Исляма, чиято свята книга (Корана) е по-важна от личността (Мохамед),** на когото мюсюлманите вярват, че ангел на Бога му я е продиктувал, за да я напише. Христовата църква не е основана върху една книга, а върху една личност. **Фундаментът на църквата е Исус Христос** (Лука 20:17; Деян.4:11), за когото църквата обявява, че е най-голямото и върховно откровение на Бога (Йоан 1:14, 18; 5:39-40).

Библията е много важна, но Исус е много по-важен от Библията. Това е така, **защото целта на Библията е не да ни даде живот, а да насочи хората към Исус,** за да могат те да имат вечен живот, като вярват в него. Това е било вярно за юдейските Писания (Йоан 5:39-40; 2Тим.3:14-15). Вярно е и за Християнската Библия, независимо дали имаме предвид Католическата или Протестантската Библия. Независимо коя Библия четем, навсякъде ние търсим Исус.

Намеса в работата на другите хора или оказване на помощ

Една читателка на моята ел. поща ми пише: “Брат ми и жена му имат брачни проблеми. Аз искам да им напомня за обещанията, които дадоха, когато се ожениха и да ги окуража да изчакат да отmine лошото време, да им кажа, че наистина имат нужда от Господа и че той ще им помогне, ако те се обърнат към него. Но моят съпруг ми казва да не се намесвам в работите им. Трябва ли да си затварям устата? Между другото, как мога да благословя моят невярващ съпруг, освен да го обичам и да се моля за него?”

* * *

Според мен всичко което казвате, че искате да кажете на брат си е напълно обосновано. Ако имате здрава връзка с брат си, той вероятно ще възприеме думите ви и вие можете да ги споделите с него. **Разбира се не като се вайкате и като го гълчите, а просто така, както сестра говори с брат си.** Ако не освободи място за да влезе Бог в живота му и ако не възприеме ценностите на Бога, той вероятно няма да се съгласи с думите ви, защото вашата мъдрост е “от небето.” Това означава, че тази мъдрост се съобразява с Бога и с неговото учение, а не е егоистично концентрирано в човека. От друга страна, Бог може да ви използва, за да докосне сърцето на брат ви.

А що се отнася до благославянето на невярващият ви съпруг, **вие можете да го обичате и да се молите за него и това е всичко, което можете да направите за него. Ако Бог му даде сърце, което да слуша, вие можете да му говорите за евангелската истина, но това трябва да правите само ако наистина усещате, че сърцето му е отворено за нея** (1Пет.3:1-4).

Не се поддавайте на изкушението да “проповядвате” пред него, което повече ще му навреди, отколкото да му помогне. Помнете, че вие не можете да носите отговорност за решения, вземани от другите. Но вашата ежедневна доброта, смирение и работа може да се превърне в могъщ и даже непобедим инструмент в ръката на Бога, за да може той достигне съпруга ви с Божията си любов.

А междувременно, черпете сила и подкрепа от нашия небесен Отец и от вашите християнски братя и сестри. Надявам се, че църквата, в която членувате ви подкрепя и окуражава и че в нея имате поне 1-2 близки приятели. Помнете, че Исус е жив и че той никога няма да ви изостави. Приближавайте се близо до Бога и той ще се доближава до вас. Разказвайте му за тревогите си и той наистина ще се погрижи за вас! (Як.4:8; 1Пет.5:6-7).

Намиране на изход от безизходицата

Въпреки, че всички християни твърдят, че Бог спасява грешните хора чрез изкупителната смърт на Исус Христос, **те стигат до различни заключения за обхвата на спасението чрез смъртта на Исус** (заради кои хора е умрял той) и за резултатите от неговата смърт (дали тя наистина спасява всеки човек или само прави възможно спасението?)

Калвинистите стигат до заключението, че Исус е умрял **само за избраните**, чието спасение е гарантирано от неговата смърт.

Противниците на калвинистите стигат до заключението, че Исус е умрял заради всички хора, чието спасение **става възможно** благодарение на неговата смърт, **но не е сигурно.**

От началото на Реформацията и даже още по рано – от времето на древния Августин, защитниците на тези две гледни точки продължават да защитават противоположните си разбирания. След векове на упорити проучвания, обсъждания и спорове, **изглежда че е невъзможно да се постигне до уеднаквяване в разбиранията на двете страни по този въпрос.** Всички участници признават, че Бог наистина е суверен и че хората наистина ще му се отчитат за делата си, но никой не обяснява как тези несъвместими реалности могат едновременно да са истина.

Вследствие на това повечето хора накрая решават да възприемат или гледната точка, че Бог е суверен или че хората са отговорни пред него за делата си и в зависимост от избора си да си изработят своя собствена теология. Все едно че ние стоим пред две огромни колони, които се опират на земята, а върховете им преминават през облаците и ние не ги виждаме. Някъде над облаците, в място, което не виждаме, **двете колони се съединяват в перфектна арка.** Това, което **е неразбираемо от нас е напълно разбираемо от Бога.**

От небесната гледна точка няма противоречие между сувереността на Бога и човешката отговорност. Но от земната гледна точка спорът се води разгорещено и участниците си представят неверни неща. Температурата се покачва, гласовете стават по-силни и участниците се посочват един друг с пръст. Това,

което започва като смирено търсене на истината, твърде често се смесва с гордостта, за да произведе категорични становища, които, заредени със тестостерон, се изразяват в язвителни отричания от двете воюващи секти. **А атеистите, които все още не са познали Христос наблюдават ръкопашния бой между тези, които твърдят, че са негови представители и преминават на отсрещния тротоар.** Словесната войната между привържениците и противниците на Калвин продължава от достатъчно дълго време. Време е двете страни да се придвижат отвъд сегашните си позиции чрез взаимното признаване на общоприетото (даже и да липсва пълно съгласие) **и на разширяването на обхвата на Християнската любов.**

Сред хората с добра воля има достатъчно място за огромен напредък по посока на общото разбиране на тайнството на Божията милост. Въпреки страховете и обвиненията на техните теологични противници, калвинистите не е нужно да правят Бог да е виновен за всеки човек, който накрая ще бъде изгубен, както и противниците на калвинистите не е нужно да твърдят, че спасението е придобито поради заслугите на хората, които накрая ще бъдат спасени. Вярно е, че както сред калвинистите, така и сред техните противници има хора, които предлагат основаващи се на Библията версии на техните разбирания, които стеснява традиционните доктринални и емоционални различия. И от двете страни на спора тези версии твърдят, че хората, които накрая ще бъдат спасени, **са спасени единствено поради Божията милост и онези, които накрая ще бъдат изгубени са изгубени единствено поради личният им живот, в който те са отхвърляли милостивия Бог.** Вярващите сред калвинистите и техните противници могат да направят много за стесняване на доктриналните и емоционални различия и това може да стане като постъпват почтено.

Защото зад риториката и доводите, **хора и от двата лагера вече са съгласни, че тези, които накрая ще бъдат спасени, са спасени единствено благодарение на Божията милост, а онези, които накрая ще бъдат изгубени, ще бъдат изгубени, тъй като всеки от тях лично е отхвърлил милостивия Бог.** Някои калвинисти, на които водещ говорител е Нил Пунт вярват, че само избраните са спасени, но според тях в обхвата на избраните попада всеки човек, с изключение на онези хора, които лично и упорито са отхвърляли Бога в този живот. Други калвинисти, представлявани от Теранс Тисен не считат, че обхвата на избраните е толкова широк, но вярват, че неизбраните също имат потенциалната спасителна възможност да се срещнат с Бога поне веднъж в този живот и че по време на тази среща Бог ги прави способни да повярват и да бъдат спасени при условие, че те искат това. Освен това има група калвинисти, които са по средата и приемат четири листенца и половина от петте листенца на цвета на лалето, защото отричат, че Бог осъжда на унищожение който и да е човек. Заедно с Пунт и Тисен, тези калвинисти също се позовават на разказа в Деяния на апостолите от Лука относно реакцията на хората в синагогата в Антиохия Писидийска по време на проповядването на Павел. Тези, **“които бяха отредени за вечния живот”** повярвали (Деян.13:48), но Павел казал на онези, които не повярвали, че те сами са осъдили **“себе си, че са недостойни за вечния живот”** (ст.46).

Има само една човешка причина някой да бъде изгубен (виж “защото” в Йоан 3:18). Има само една божествена причина всеки човек да бъде спасен (в Йоан 3:16 няма причинено от човека “защото,” **тъй като човекът само получава резултата**). Противниците на Калвин могат да помогнат за изграждането на мост над пропастта между тях и техните калвинистки братя, като осъзнаят и заговорят, че в изкуплението, извършено от Исус има както обективни, така и субективни елементи. Чрез своята жертвена смърт Исус обективно извършил изкупление на греховете на цялото човечество и създал примирение между всеки човек и Отца. Но всеки човек **субективно (лично) приема чрез вяра** и се наслаждава на това изкупление и примирение.

Всеки човек може чрез неверието си да отхвърли Божието изкупление и примирение и да бъде изгубен. Библията постоянно казва, че изкуплението на Исус е както обективна (О), така и субективна (С) реалност. Павел потвърждава, че **“Бог в Христос примири (О) света със себе си”** и поради това призовава хората **“примирете се (С) с Бога”** (2Кор.5:19-20). Той казва, че **“Бог е Спасителят (О) на всичките човеци, и най-вече на вярващите (С) (1Тим.4:10).** Йоан пише, че Исус Христос е **“умилостивение за нашите грехове (С), и не само за нашите, но и за греховете на целия свят (О)”** (1Йоан 2:2).

Не е нужно и противниците на Калвин да считат, че спасението е заслужено по някакъв начин от спасените, а трябва да признаят, че то се дължи единствено на Божията милост. Това е особено вярно когато, **подобно на Джон Уесли,** те признаят, че **Бог дарява милостиво грешните хора със способността да се разкаят и да повярват в евангелието, тъй като без тези две неща те не биха могли да бъдат спасени.** Вярно е, че между калвинистите и техните противници има истински и сериозни различия. Но въпреки това, заради евангелието и в интерес на общото свидетелстване, несъмнено спорещите и от двете страни могат да смекчат тона си, на снижат височината на гласовете си, да признаят добрата вяра на хората, с които имат различия и да седнат заедно като братя и сестри около масата на Господа.

Написаното Божие Слово и активното Божие Слово

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Чувам съм, че написаното Божие Слово (гръцката дума *logos*), става живо и активно Божие слово (гръцката дума *rhetorika*), **единствено когато ние го приемем в душата си и го преведем в живота си.** Дали това тълкувание е правилно?”

* * *

В Новия Завет се срещат две гръцки думи, които са преведени като “слово”: *logos* – 218 пъти и *rhetorika* – 56 пъти. Думата “логика” произлиза от гръцката дума *logos*, а думите “риторика” и “оратор” са сродни с гръцката дума *rhetorika*. Знаейки това, вие няма да се изненадате, когато научите, **че думата *logos* подчертава разума** откъдето произлиза думата (независимо дали е написана или е изговорена), а **думата *rhetorika* означава само изговорено дума.**

Ако **мислите** за нещо и **след това го кажете**, онова, което кажете е както *logos* (изразява мисълта ви), така и *rhetorika* (изречено чрез гласните ви струни). **Това е коренната разлика** между тези две гръцки думи, означаващи “слово.” Вие питате дали *logos* става *rhetorika* само след като я възприемем и приложим в живота си. **Не това е смисълът на тези две думи.**

В същото време е вярно, че Божието Слово (независимо от това, дали е написано или изговорено) **се превръща в действие за нас лично само когато ние го прием смирено, когато го усвоим с вяра и го направим да стане част от живота ни** (Евр.4:2). Между другото, когато в Евр.4:12 казва, че Божието слово е живо и действие, **авторът използва думата *logos*, а не *rhetorika*.**

Напляскване на децата

Една читателка на моята ел. поща ми пише: “Тъй като съм майка на две деца, аз искам да ги възпитам така, както Бог ни учи. Единствените стихове от Библията относно физически наказания с цел възпитание се говори за “удари” с тояга, които оставят “ивици” по гърба. Можете ли да коментирате стихове Пр.10:13, 13:24, 20:30, 22:15, 23:14, 26:3 и 29:15? Християнските книги и курсовете за родителството препоръчват да не бием децата си когато сме ядосани, а аз трябва да съм наистина много ядосана, за да наложа наказанията, за които се говори в тези стихове.

* * *

Като родители и християни ние имаме огромната отговорност да възпитаваме децата си да вярват в Бога. Майките могат да им предадат вярата си, като запознаят децата си с текстовете от Библията (2Тим.1:5; 3:14-15). Бащите също могат да ги възпитават в дух на ред и на спазване на указанията на Господа (Еф.6:4). Думата, преведена като “ред, дисциплина” означава “трениране, обучение” в което наказанието играе само незначителна роля. Специално на бащите Бог е заповядал да обучават и да инструктират по такъв начин, че да не провокират децата си да се ядосват или да ги изкарват от търпение до степента на обезсърчаването (Еф.6:4; Кол.3:21).

Книгата “Притчи” е начин на писане, познат под името “литература на мъдростта” и представляват сборници от мъдри мисли, които могат да се намерят в много култури от древността до наши дни. “Притчи” представлява обобщение на тези събрани мъдрости по пътя на опита и наблюдението през вековете. **Това което се казва в тях трябва да се възприема буквално, но не винаги** (Книгата “Йов” е добра илюстрация за този факт). Поради това някой беше предложил вместо “Притчи” да се използва името “Вероятности.” Според мен три от седемте стиха от Притчи, които цитирате не се отнасят за родители и малки деца (10:13; 20:30 и 26:3), включително стихът, в който се говори за “бой” (20:30). Когато днес четем стихове от Притчи, в които се говори за родители и деца, ние не трябва да правим грешката да считаме, че “шибалката” е “тояга” и че “близането” са “удари.”

Според мен Библията **позволява, но не изисква** да бием децата си. **Аз понякога бях “пердашен” от родителите ми и самият аз няколко пъти съм напляскавал децата си, когато те бяха много малки.** Стараяйки се да бъда в хармония с Притчи, аз вярвам, че “вероятно” е правилно да се напляскават децата, когато това се налага и е правилно.

Моят личен съвет относно биенето на децата е следният. **Бийте ги само в случаите на упорито и съзнателно неподчинение, а не за никакви дребни провинения и грешки. Никога не ги бийте, когато сте ядосана.** Предупреждавайте децата си ясно, разбираемо и предварително. Обяснявайте им защо ще ги биете още преди да сте ги набили. Бийте ги само толкова, **колкото е достатъчно** наказанието да изпълни предназначението си. **В края на всяко напляскване потвърждавайте любовта си към детето с думи и с прегръдка.**

Направете вярата да е нейна

Един абонат на моята ел. поща има пораснала дъщеря, която вече е омъжена, но се бори с вярата си. Тя и съпругът ѝ рядко посещават църквата и не винаги се придържат към християнския начин на живот, но в същото време тези факти ги тормозят и те изразяват желание положението да е по-различно. Бащата ме пита как може да им помогне да видят, че Бог ги обича и иска да им прости и да бъде техен приятел.

* * *

Вашата загриженост се споделя по целия свят от вярващи родители, които се намират в същата ситуация. Докато децата ни израстват, ние се опитваме да им предадем вярата си чрез подходящи за възрастта им разговори и поучения и преди всичко чрез собствените си несъвършени примери. Но ако искаме тяхната вяра да трае през целият им живот и да ги поддържа, в подходящ етап от живота си нашите деца са длъжни да възприемат и да направят лично тяхно това, което са получили чрез обучението (което е било нашата вяра), с цел тя да се превърне в лично тяхна вяра. Например, ние виждаме този напредък в живота на Тимоти (2Тим.3:14-15; 2Тим.1:5).

Описанието, което правите на вашата дъщеря и на нейния съпруг ме кара да вярвам, че те са станали част от този процес, но не са наясно какво става и поради това не участват съзнателно и с желание в него. Окуражен съм когато чувам, че дъщеря ви страда от положението в което се намира и че иска да е по-близо до Бога и че говори открито с вас и с майка си за своята колеблива и непостоянна вяра. Всички тези неща са признаци за наличието на духовен живот – живот отгоре, който е резултат от Божията намеса чрез Светия Дух, отделени от който ние сме духовно “мъртви” към Бога (Йоан 3:6-8; Еф.2:1-9).

Нашето собствено религиозно наследство не подчертава свръхестествената природа на новото раждане (което ние наричаме възстановяване), но Исус е подчертавал това, както и първите му ученици. Можем да сме много благодарни за това, тъй като то е извор на голяма надежда и окуражение. Това, което Бог е започнал, той ще го завърши (Фил.1:6). **Когато сме убедени в това, ние можем да се молим често за онези, които обичаме (Фил.1:8-11; 1Сол.5:23-24).** Освен това трябва да търсим възможности, за да изразяваме обичта си, да окуражаваме (без да “проповядваме”), винаги да внимаваме, за да даваме пример – давайки най-доброто от себе си с Божията помощ – за начин на живот, който е изцяло зависим от Бога за всички неща и е посветен на служба на него и за негова прослава.

Молитви към Исус

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “В Неделното училище казали на дъщеря ми, че тя не трябва да отправя молитвите си към Исус, а само към Бога. Според вас правилно ли е това?”

* * *

Исус разкрива Отца пред нас и ни насочва към Отца (Йоан 1:18). **Той е нашият посредник, чиято саможертва ни дава достъп до Бога Отец и чрез когото ние се молим на Отца** (1Тим.2:5-6; Евр.10:19-22).

Освен това, Исус е превъплъщение на Божията пълнота в човешко тяло (Кол.1:15; Йоан 1:14). Той има същата природа като Бога и е едно с Бога (Фил.2:5-7; Йоан 10:30). Не трябва да ни изненадва, че когато възкресеният Исус му показал белезите по тялото си от кръста, Тома Неверни го нарекъл “*Господ мой и Бог мой*” (Йоан 20:28).

Когато светият мъченик Стефан умираше, той два пъти се помолил на Исус на небето (Деян.7:55-60). Йоан завършва книгата си Откровение с кратка молитва, отправена към прославения Исус (Откр.22:20).

Самият Исус е очаквал, че последователите му ще продължат да отправят молбите си към Него, когато той се възнесъл при Отца и обещал да чува молбите им (Йоан 14:12-14). Като наш човешки брат, сега Исус е нашият първосвещеник на небето.

Правилно е ние да се обръщаме към него, когато сме в нужда, да сме уверени, че той разбира положението ни и че ще ни окаже помощта, за която го молим (Евр.2:14-18; 4:14-16). Поради тези причини аз вярвам, **че не само е подходящо, а е източник на велика благословия за нас** да се молим на Исус, както и на Отца.

Нарушаване на най-важната заповед на Бога

Един фарисей, който бил учител по религия, задал на Исус въпрос с цел да го изпита: “Учителю, коя е най-голямата заповед в закона? А той (Исус) му каза: “Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.” Това е най-голямата и първата заповед.” (Мат.22:34-38)

* * *

Сега ние използваме думата “фарисей” като символ за “лицемер.” Но това не е правилно, защото някои фарисеи наистина само външно са се престрували, че са много дълбоко вярващи хора (Мат.23), но е имало и други, които наистина искрено са вярвали и са търсели да открият истината (Йоан 3:1). В крайна сметка, искрено вярващите фарисеи са били духовни потомци на ревностните евреи и защитници на вярата в Бога, които са живели преди раждането на Исус и са предпочитали да умрат, но не и се откажат от вярата си. Нещо повече, те са твърдели, че за тях това е лесен избор.

В описаният случай един фарисей попитал Исус коя заповед е най-важна. (Векове след смъртта на Исус равините преброили, че в Тората има 613 заповеди на Бога.) Исус му отговорил веднага и пределно ясно: **Заповед №1 е да обичаме Бога с цялото си сърце, душа и разум.**

Чувайки това, ние можем да си помислим, че спазваме тази заповед. Но може би твърде прибързано стигаме до този извод. **Когато размишлявам над тази заповед, аз съм длъжен да призная, че редовно я нарушавам по много начини.** Да обичаме Бога с неразделено сърце означава да се стремим към неговата прослава. Твърде често моята гордост ми връхлита и се стреми да ме накара да се стремя към моя прослава. Да обичаме Бога с цялата си душа означава да изпитвам най-голямо удовлетворение и най-висша наслада в неговата компания. Но когато душата ми е разделена, аз се стремя към удоволствие, което задоволява мимолетните си физически желания. Да обичаме Бога с целия си разум означава да размишляваме над неговите несравними качества и над чудните му дела, а аз постоянно се улавям, че умът ми се разсейва с неща, които ме отдалечават от Господа или са греховни. **Даже ако успея за спазя 612 от заповедите на Бога, аз ще бъда осъден като нарушител на закона.** И нещо още по-лошо, аз нарушавам най-важната заповед.

Благодаря на Бога за Исус, нашия Спасител!

Наука и вяра

Един абонат на моята ел. поща се оплаква, че днес много учени са враждебно настроени към вярата в Господа и мнозина християни отстъпват твърде много пред науката.

* * *

На английски думата наука произлиза от латинската дума “да знам.” Тъй като до практическото познание стигаме чрез усещанията, истинската задача на науката е да наблюдава повтаряемостта на природните явления и да стига до логически заключения за наблюдаваните процеси. В името на науката някои учени са се отклонили твърде далеч от тази задача на науката и правят заключения за неща, свързани с творението, които нито един човек не е наблюдавал. **Това въобще не е наука.** Вместо да се обучават от това, което наблюдават, тези философи търсят да намерят доказателства за неща, които предполагат, че са се случили. По този начин не се съобщава за неща, които са повтаряеми и могат отново да бъдат демонстрирани. Така се създава някаква непотвърдена с нищо представа за уникални събития и процеси, които никое човешко око не е наблюдавало.

Като вярващи ние считаме, че Бог е създал всичко, което съществува (Бит.1:1; Евр.11:3), че материалната вселена някога е била създадена и е била ненаселена (Бит.1:2) и че Бог, чрез силата на своето Слово, продължил сътворението си, като разделил светлината от тъмнината, отделил водата над и под земната твърд, отделил сушата от морето и след това създал слънцето, луната и звездите в небесата; птиците в небето; рибите в морето; растенията, животните и хората по сушата (Бит.1:3). В периода на Стария Завет това се е считало за триумф на Създателя над митологичната богиня на Хаоса.

Библията ни казва, че материята не е възникнала случайно, а е била създадена от Бога. Бог е създал и човешките същества по свой образ и подобие, с цел нашият произход да е целенасочен т.е. да се знае, че сме създадени с някаква цел и да е личен. Фактът, че вие сте създаден за период от 9 месеца от една оплодена яйцеклетка, която е толкова малка, че може да бъде видяна само с микроскоп, **не омаловажава факта, че вие сте специално създание на Бога.** Библията **не се опитва** да опише с физически термини процесите, чрез които Бог е създал Адам от пръст или Ева - от ребро на Адам.

Нека да казваме само онова, което Библията казва по този, както и по всеки друг въпрос – без да правим компромис и да вярваме, че това е истина. **А след като сме казали всичко, което Бог ясно ни е разкрил,** нека да не добавяме никакви свои думи в устата му. Днес, както и по времето на Моисей, има много “тайни,” които все още принадлежат единствено на самия Бог (Втор.29:29).

(Коментар: Толкова ли е трудно, понякога да казваме „не знам.“ Това е смиряващо и ни поставя там, където ни е мястото. Бог е Бог, а ние сме само хора, а не богове. Д.Пр.)

Нахалната смелост на отчаяните хора

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Защо Исус е казал на десетте прокажени да отидат и да се покажат пред свещениците и каква връзка е имало това със собственото им изцеление? Дали това е било условие за тяхното излекуване, както се е случило със сириецът Нееман, на когото Елисей казал да се потопи седем пъти в река Йордан?”

* * *

Лука ни разказва историята за десетте прокажени, скоро след като учениците помолили Исус: “**Господи, увеличи вярата ни**” (Лука 17:5, 11-19). В този контекст “вяра” почти се приравнява с нахалната смелост на прокажените хора, които били отблъскващо болни и “недокосваеми”, но отдалече извикали към Исус да се смили над тях. Какво рискували да загубят? Те вече изгубили гордостта си, както деветте прокажени евреи, **които позволили на прокаженият самарянин да се присъедини към групата им**, така и прокаженият самарянин, който толкова жадувал за компанията на хора, с които да общува, че открито скитал с евреи. Те не знаели какво ще направи Исус, **но знаели** за собственото си отчаяно състояние.

Нали си спомняте, че тогава в Израел прокажените са били отхвърлени от обществото – те били считани за нечисти и не можели да участват в религиозните церемонии и освен това били изключени от живота на обществото на завета. Даже ако по някакъв начин прокаженият оздравее, той не се връщал автоматично в обществото. Той е трябвало да бъде прегледан от свещеника, който да го обяви за излекуван (Лев.14:1-33). Исус казва на тези прокажени, че те трябва да направят това, което са били длъжни да направят излекувалите се прокажени, **въпреки, че те още не били излекувани**. Ето за това е нужна нахална смелост! Тези хора току-що започнали да научават смисъла на смелостта и на “нахалството.” Да не би Исус да не е чел Левит? Как биха реагирали свещениците, ако десет болни прокажени се появят пред вратите им? Но Исус им казал точно това да направят, поради което прокажените се запътили към най-близко намиращите се свещеници. И “**като отиваха, те бяха очистени.**”

Подобно на тези хора, **ние се намираме в отчаяно състояние**, когато се срещаме с Исус. От човешка гледна точка положението ни е безнадеждно – **ние не можем да се приближим до Бога**. Но когато дадем видимо доказателство за вярата си – когато проявим смелост и се хвърлим в ръцете му за да се оставим на милостта му – Исус ни казва да започнем да живеем така, все едно че сме праведни хора. И когато ние започнем да му се подчиняваме, ние установяваме, че казаното от него е истина.

Господи, дай ни вяра за да вярваме, стигайки до “нахалство.”

Началото на Исус

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Дали Исус Христос е имал тяло преди да стане човек?”

* * *

В съседство до мен живее Исус с жена си и синът си Исус. Дядо Исус живее от другата страна на улицата. Въпреки, че името Исус е често срещано сред латиноамериканците, то се среща рядко сред англосаксонците като мен. **Интересно е, че и двете традиции са мотивирани от едно и също желание – да се показва уважение към Исус Христос.**

Поради това има нужда да си припомним, че названието “Исус Христос” се състои от името “Исус” и **титлата** “Христос – **Помазаният, Месията.**” Девицата Мария родила бебе и го нарекла “Исус.” Той израснал и станал “**човекът Христос Исус**” (1Тим.2:5). Така както аз не бях “Едуард” докато не се родих (или поне докато не бях заченат), така и Исус Христос **не е бил** “Исус” докато не е бил роден или поне докато не е бил заченат.

Въпреки че общото между Исус Христос и мен е факта, че нито той нито аз сме съществували като човешки същества или поне преди да сме били заченати от майките си, **във всичко останало ние се различаваме помежду си**. Исус Христос не е имал земен баща (Мат.1:18-25). **Цялата пълнота на Божеството е живяла в тялото му** (Кол.2:9). Той е бил **вечното Божие Слово**, което “**стана плът**” (Йоан 1:14). Исус е бил нещо повече от човек (който, като човек, е имал начало, преди което той, като човек, не е съществувал).

Поради тази причина Исус Христос е могъл да каже “**преди да се е родил Авраам, аз съм**” (Йоан 8:58). Той е можел да говори на Отца за “**славата, която имах у Теб преди създаването на света**” (Йоан 17:5). Независимо от това, дали мислим за Исус като за човек или като за вечното Божие Слово, което стана човек чрез утробата на девицата Мария, отговорът на вашия въпрос е един и същ. От една страна, тъй като

човекът Исус Христос не е съществувал преди да стане човек в утробата на Мария, преди това той със сигурност не е имал тяло.

Всъщност Бог е приготвил тяло специално с цел Исус да стане човешко същество (Евр.10:5-7). От друга страна, тъй като вечното Слово, което стана човек е било Бог и тъй като Бог е дух (Йоан 4:24), а духът няма плът и кости (Лука 24:39), **вечното Слово не е имало тяло**, преди да получи тяло в утробата на девицата Мария. Но в това тяло Исус Христос е живял във вярно заветно подчинение на Отца, а след това чрез своята смърт предоставил този живот в подчинение на Отца заради нас и така ни направил праведни пред Бога и станал наш застъпник и Спасител (Кол.1:21-22; Евр.2:14-17).

Нашата борба с греха

Един свещеник ми пише, че в продължение на много години се бори, за да победи някакъв грях. Той казва: "Четох, молих се, изповядах се, плаках горчиво и даже признах пред един близък брат за този мой грях, но всичко се оказа напразно." Накрая той напуснал длъжността си на свещеник, намерил си друга работа и сега ме пита дали мога да му предложа някакво окуражение.

* * *

Исус е умрял заради грешните хора. Това ме прави радостен и ме изпълва с благодарност, **защото аз съм един от тези грешници**. И тъй като грехът ми натъжава Исус, моят Спасител, аз искам да избегна и да се издигна над това. **Но установих, че не мога да победя греха със собствената си сила**. Подобно на подвижни пясъци, колкото повече се боря с него, толкова повече грехът ме поглъща. **Научих се, че единственият начин да победя греха е да отнеса изкушението при Бога и да подчиня волята си на неговия Свят Дух** чрез една молитва той да поеме контрола над мен. Използвам следната молитва и я казвам винаги, когато имам нужда:

"Господи, отново се боря с грях. Не мога да му противостоя със собствената си сила. Колкото и да съм решен предварително, когато дойде изкушението, аз установявам, че искам да направя забраненото нещо. В такъв момент няма желание да върша правилното нещо. Господи, наистина най-искрено искам да върша правилното нещо. Искам да имам стремеж да върша правилното нещо. Но ти трябва да ми дадеш сили да имам доброто желание, когато изкушението дойде. Предоставям ти изцяло волята си. **В този момент те моля да ми дадеш желание да правя това, което Ти харесва.**"

Този метод включва в себе си да вярваме в успеха, а не само да се опитваме и е винаги ефективен. Бог отговаря на такава молитва на вярващото си дете, като го дарява с свръхестествена сила и милост. Защото "въпреки, че тялото е мъртво поради греха, все пак духът е жив поради праведността." И тъй като "Духът на този, който възкреси Исус от смъртта живее във вас, този, който възкреси Христос от смъртта, ще даде живот на вашите смъртни тела чрез Духа си, който живее във вас" (Рим.8:10-11).

Нашият проблем е, че една част от нас (която Библията нарича "плътта", "греховната природа" и "старото аз") се наслаждава, когато грешим и иска да греша винаги, когато е възможно. Но християните имат и "нова природа", която се наслаждава на общуването с Бога и иска да върши това, което е свято, праведно и е харесвано от Бога. Грехът се обръща към по-нисшата част от природата ни и ако разчитаме само на собствените си сили, ние сме неспособни да устоим на изкушението (В Рим.7 има по-детайлно описание на това.)

Следователно **няма полза**, ако просто "се опитваме по-упорито", защото не само ни липсват сили да устояваме на греха, но в момента на изкушението ние даже не искаме да правим това, което е правилно. Когато признаем тази истина пред себе си и пред Бога, това е първата стъпка по пътя към победата. **Но Бог дава решение на моя проблем**: Той е способен **да промени волята ми**, да ми даде свети желания, да ме направи да **искам** да правя това, което е правилно и след това да ме направи способен да го **направя**. **(В Рим.6 този процес е описан подробно)**. Той се основава на факта, че Исус е умрял и е възкресен за нов живот и той е направил това като наш представител.

Йеремия описва това като Божие написване на закона си в сърцата ни (Йер. 31:31-34). Псалмистът ни е видял като народ, който **"ще представи себе си доброволно"** в денят на Божията сила (Пс.110:3). Бог ни укрепява със сила чрез своя Дух във вътрешния човек (Еф. 3:16). Бог действа в нас, за да искаме да правим това, което му харесва и след това наистина да го правим (Фил.2:13). Нашата молитва, която трябва да използваме често, когато сме изкушавани, всъщност подчинява волята ни, която упорито се бунтува, на Божията воля. Когато искрено постъпваме така, Бог ни доставя правилни решения и ни дава сили да ги изпълняваме (2Кор.10:4-5). Резултатът е, че праведността, изисквана от Божия закон **е изпълнявана (забележете пасивното наклонение)** (*Коментар: Т.е., ние сме пасивни получатели и нямаме никаква заслуга и основание да*

се гордеем. Д.Пр) **в онези**, които живеят според Божия Дух, нещо което ние сами никога не можем да постигнем чрез собствената си решителност и усилия (Рим.8:3-4).

Нашата греховност и грехът на Адам

Един прилежен читател пита: “Да не би да искате да кажете, че ние наследяваме грехът на Адам? В Рим. 5:12 се казва много ясно, че всички умират, “понеже всички съгрешиха.”

Не бих искал да говоря за “наследяването” на греха, защото това звучи твърде подобно на древното разбиране, че хората предават греха от едно поколение на друго чрез половите отношения на родителите. **Не този грях сме получили от Адам**, а **онзи при който и ние като Адам грешим и пропадаме**. Това не е обичайния начин, по който съвременните хора мислят по въпроса, **но това е библейския начин**. Авторът на Послание до Евреите говори за Левий, който платил десетък на Мелхиседек чрез Авраам, защото Левий е бил още в “**чреслата**” на прапрародителя си (Евр. 7:9-10).

Когато Адам прегрешил, **ние сме били там**, “**в Адам**”. Това което е направил той, **го е направила цялата човешка раса** и всички ние носим последиците от това което е било направено от Адам като наш представител. Тъкмо това ни казва Павел в Рим. 5:12 - всички ние сме съгрешили в нашия прародител Адам. Павел обяснява това по-подробно в ст.13-14. Тъй като Бог не приписва грях там, където няма закон, Павел си задава въпроса, **защо са умирали хората, които са живели след Адам**, **но преди Моисей?** **Отговорът е, че всички те са съгрешили в Адам!**

Да, с целият си апостолски авторитет Павел казва: “**чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината**” (Рим. 5:19). **И всички ние доказваме това като грешим**, веднага след като се научим как **да го правим**. Малките кучета джафкат, защото са мъничета, но те не са мъничета, защото джафкат. **Човешките същества не стават грешници, когато направят собствените си грехове**. **Ние грешим, защото още в Адам вече сме се превърнали в пропаднали грешници**. А тъй като заплатата за греха е смърт, Павел не се притеснява да каже, че “**чрез едно прегрешение дойде осъждането на всичките човеци**” (Рим. 5:18).

Това е “лошата новина”. “Добрата новина” е, че чрез представителната работа на Втория Адам, Исус Христос, Бог е опростил нашите грехове, разкъсал е нашите окови, обявил ни е за праведни и ни е дал живот. “**Чрез послушанието на единия, мнозина ще станат праведни**” (Рим. 5:19). Не е чудно, че Павел възкликва: “**а където се умножи грехът, преумножи се благодатта**” (Рим. 5:20).

Да възхваляваме Бога заради Господ Исус Христос, който живеейки като нас в плът и заради нас, направи всичко, което е необходимо, за да ни върне при светия Бог, много преди ние даже да бяхме чули за това, 2000 години преди да сме се родили.

Нашата надежда след смъртта е винаги в Бога

Една читателка на моята ел. поща, чиито 21-годишен син бил убит в Афганистан, ми пише: “Дали до настъпването на Съдният Ден християните, които са умрели, просто “спят” или са с Господа?”

* * *

Аз много съжалявам, че синът ви е починал. Дано Бог ежедневно да ви дава специално утешение и подкрепящото си присъствие. Относно състоянието, в което се намират умрелите, най-разпространеното библейско описание на тяхното състояние както в Стария, така и в Новия Завет е, **че те са заспали**.

Павел използва този образ в утешителните си думи към вярващите, чиито любими близки са умрели (1Сол.4:13-18). От друга страна, той сравнява живеенето сега в тяло на земята с умирането ни и с пребиваването ни с Господа (2Кор.5:1-8; Фил.1:21-24). Склонен съм да мисля, че образът на спящите мъртви е преобладаващата Новозаветна светлина по този въпрос, но аз не съм догматик. Ако са в безсъзнание, любимите ни хора, които заминаха в Христос продължават да са “с Господа” и са в безопасност поради неговата нежна грижа. **(Има ли по-сладка гледка от гледката на дете, което спи в ръцете на майката или на бащата?)**

Ако мъртвите са в съзнание в присъствието на Христос, те продължават да чакат да бъдат облечени в славно и безсмъртно тяло при възкресението. В което и от двете състояния да се намират те, благословеното им състояние е последица от общението им с Христос и от това, че им е бил даден неговия Дух (Йоан 11:25-26; Рим.8:9-11). **Нашата надежда след смъртта винаги е в Бога и никога не е в някаква представа за наследена природна човешка безсмъртност**. Вашият син сега е в безопасност и вие със сигурност ще го видите отново, когато Исус дойде отново.

Нашата смърт с Христос

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “В Рим.6 изглежда, че Павел свързва кръщаването с нашата смърт с Христос, а след това говори в условно наклонение за нашето възкресение с него. Моля за вашия коментар.”

* * *

Евангелието ни казва, че Исус е умрял на кръста, а след това е възкръснал от смъртта, за да живее отново (1Кор.15:1-4). **Да живее отново след смъртта, означава да живее извън обсега на правосъдието на Греха, защото Грехът няма власт отвъд гроба** (Рим.6:6-7). Тъй като Исус е умрял и живее отново и защото е направил това като наш представител, **неговите хора също умират и възкръсват с него** (2Кор.5:14-15). Така освободени от властта на Греха, вярващите могат и трябва да живеят свят живот, посветен на Бога (Рим.6:4-6, 8-10). **Важното е постоянно да считаме, че сме умрели и възкръснали в нашия представител Исус и да предоставяме телата си на Бога, живеейки праведно на тази основа** (Рим.6:11-14; Гал.2:20; Кол.3:1-3).

Кръщението е израз на личното потвърждение на вярата **на християнина в евангелието. То помни евангелието. То декларира евангелието. То обрисова евангелието.** То придава официален вид на съюзяването на вярващият чрез вяра с Христос, който е умрял и е възкръснал заради нас (Рим.6:3-4).

Кръщението **не сочи към себе си, нито към вярата ни, а отклонява фокуса от нас към обекта на вярата ни, Исус Христос.** Кръщението посочва към смъртта и възкресението на Христос – една завършена, перфектна и напълно достатъчна работа – **чрез която Бог прави грешните хора праведни пред себе си.**

Днес ние трябва да възстановим основното евангелско съобщение, че работата, която ни прави праведни пред Бога се е случила извън нас, заради нас, в личността на нашия представител Исус Христос (2Кор.5:18-21; Кол.1:19-20; Евр.173; 10:12-14; 2Тим.8-10). Трябва да възстановим практиката на Новия Завет **за незабавно кръщаване на онези, които са повярвали, че Исус Христос е техния Спасител и Господ** (Деян.2:41; 8:36; 10:47-48; 16:33; 22:16). И ние трябва да възстановим призивите на Новия Завет за лична святост и подчинение, които са последица от факта, че ние сме умрели и сме възкръснали с нашия представител Христос (Рим.6:1-10; Кол.3:1-15).

Нашите две природи

Един абонат на моята ел. поща от Южна Америка ме пита какъв е смисъла на живеенето в плътта и в духа, за което се говори в Гал.5 и Рим.8. Той се интересува: “Как може понякога вярващият да демонстрира делата на плътта? Как е възможно човек, който не е роден отново (те, който не е християнин) да демонстрира плодовете на Духа?”

* * *

Лутер е казал, че християнинът е едновременно праведник и грешник. **Никога няма да настъпи момент, в който ние ще можем да застанем праведни пред Бога поради собственото си поведение и заради собствените си дела.** Но никога няма да настъпи и момент, когато **единствено вярвайки**, че в Христос имаме Божието одобрение, ние няма да сме 100% праведни, **независимо че собствения ни живот никога няма да удовлетвори безпогрешния стандарт на Бога.** Човекът, който не е роден отново, **може да извършва някакви добри дела, но никой не може чрез добрите си дела да направи мост между себе си и Бога.**

Никой от нас – независимо дали е вярващ или не – не може да извършва добри дела, **без това да не е придружено от някакъв елемент на грях.** Нито мотивите ни, нито изпълнението ни някога е възможно да са изцяло чисти. Както отбелязвате, онзи, който се е родил отново продължава да има от старата си природа, която може да бъде победена от Светия Дух, но тя не си заминава кротко, когато бъде оставена на спокойствие. Тази стара природа беше разпъната на кръста с Христос, но не иска да признае това.

Длъжни сме постоянно да считаме, че сме мъртви за греха и поради това да не се поддаваме на изкушенията му и да не го извършваме. Когато мислим и действаме по този начин (който Павел обяснява в Рим.6), духовната истина се превръща в практическа реалност и ние живеем живота, който Христос изработва в нас чрез своя Дух. Колкото по-често казваме “Да” на Бога и “Не” на дявола, толкова по-силна става новата ни природа и толкова по-лесно ни става да отговаряме с “Не” следващия път, когато бъдем подложени на изкушение.

Но и обратното също е вярно, което сигурно е имал предвид Павел, когато ни предупреждава **да не се самоизмамваме, защото ние жънем това, което сме посяли** (Гал.6:7-9). И част от тази “реколта” жънем още сега, тук на земята, а не само в Съдния Ден.

Нашите отмерени години

Когато се спрем и се замислим над това, ние стигаем до заключението, че за повечето от нас живота на земята в това смъртно тяло е невероятно добър. **Как можем да започнем да измерваме красотата на Божието творение, радостта от изпълнените ни с обич взаимоотношения, задоволството от изпълнените ни мечти – и всичко това в едно коленипреклонно общуване със Създателя във всеки миг от живота ни?**

За хората на Бога, които са живели в епохата на Стария Завет това е било напълно достатъчно. Това беше най-доброто, на което човек можеше да се надява **до мигът, в който Исус влезе в царството на смъртта** и се върна оттам с ключове в ръката си. Ние винаги сме знаели, че броят на нашите земни години е ограничен, но това познание всъщност подсилва вълнението, свързано с изживяването на тези отмерени години.

След като навърших 61 години на 13 юли, често пъти си мисля за смъртта. *(Коментар: Фюдж почина през 2020 на възраст 76 години. Той беше само 13 дни по-възрастен от мен. Д.Пр.)* Според статистическите данни за продължителността на живота, мъжете в САЩ живеят средно до 80 години. Средната продължителност на живота на родителите и на дядовците и бабите ми е малко над 77 години (майка ми е все още жива и е на 82 години).

Ако не броим баща ми (който умря на 57 години от пневмония) или неговата майка (която е умряла от неестествена смърт също на 57 години), тази средна продължителност се повишава до 85 години. Окуражавам се, когато чета некролозите във вестника и виждам, че много от хората доживяват до 85 и даже до 95 годишна възраст. Но в същото време има хора, които умират на 45 и на 55 години, а понякога и много по-млади от това. Подаръкът от още 25 години живот ми изглежда удивително желан сега, но мисълта да доживея до 100 години засега не ми дава нищо повече. Сега нямаме никаква сигурност, че ще можем да живеем по-дълго от това. **А както ни напомня Посланието до Евреите, всяко “днес” е денят, в който трябва да служим на Бога с вярно подчинение.**

През тази седмица двама християни и студенти по право, които работят като помощници в офиса на адвокатската фирма, в която работя, по време на обедната почивка ми зададоха няколко въпроса: защо лошите неща се случват на едни хора, а на други – не; защо Бог понякога изцелява болните от смъртоносни болести, но не винаги; има ли смисъл да се молим, след като резултатите за които са молим не са ни гарантирани. **Казах им, че не знам отговорите на тези въпроси и не вярвам, че има човек, който би могъл да отговори.** Казах им, **че да вярваме не означава, че разбираме пътищата на Бога**, а да се оставяме на неговата любов и сила даже тогава, когато живота ни изглежда най-бурен и мрачен. Напомних на младите си приятели, **че животът тук и сега не ни разкрива последната част от нашата история.** А когато тази последна част завърши, вярата ни ще бъде оправдана напълно, както и любовта и силата на Бога, към когото тя е насочена.

Ние помним, че Бог е нещо повече от Създател, той е Отецът на нашият Господ Исус Христос, когото той е възкресил от смъртта. Сетих се за тези неща тази сутрин, докато четях един имейл от нашата приятелка Шарон Йозефсон от Нова Зеландия, която през 2000 год., заедно със своя съпруг и пастор Карл, приеха мен и жена ми в дома си и ни разведоха по време на двуседмичния ни престой за разговори и туристически обиколки в този райски остров. Шарон ни съобщаваше, че според лекарите Карл, който според статистическите данни би трябвало да живее още десетилетия, има неподлежащ на операция рак на белите дробове, който се е разпространил и е засегнал черния дроб и мозъка му.

Имайки предвид същата голяма картина, описана по-горе Шарон ми пише: **“Ние се чувстваме така, все едно че сме в бетонобъркачка.** Но въпреки това ние вярваме в Божиата доброта и в неговата безгрешна обич към нас. Ние знаем, че надеждата ни за бъдещето е сигурна, каквото и да се случи. **И поставяме вратата си в него.**” За Карл и за всички други, които са в неговото положение, нека да молим Отца за изцеление, за облекчение на болката, за мощта и мира на неговото присъствие. Нека да знаем, че колко и дълго да живеем на земята, **годините ни са ограничени и не само са преброени, но са и относително малко на брой.** С Карл и Шарон, които знаят, че когато това съобщение обиколи земята, към нашите молитви ще се присъединят и много други, нека да се държим здраво за ръката на Исус, който казва: **“Аз бях мъртъв, но сега отново съм жив и държа ключовете за Смъртта и за Ада.”** Защото след като свършат тези наши отмерени години, ние очакваме Възкресението в нови тела, които са пригодени за безкрайното удоволствие в новото небе и новата земя с Бога и с неговите хора във вечността.

Не е наша задача да доказваме Библията

Един читател пита: “От къде знаем, че написването на Библията е станало под внушението на Светия Дух? Авторите, писали части от Библията казват, че това е така, но как да сме сигурни, че това е така? Как бих могъл да убедя някой, който не е християнин, да повярва в това?”

Апостол Павел казва, че “Всичкото писание е боговдъхновено” и следователно е “*полезно...за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело*” (2 Тим. 3:16-17). Думата “боговдъхновена” ни напомня как Бог е направил Адам от пръст, а след това му е вдъхнал живот, за да се превърне в жив човек (Бит. 2:7). В това отношение човек трябва да има вяра и не знам никакъв начин, да се докаже божествения произход на Библията с математическа точност.

Първите последователи на Исус не са имали възможност да четат 27-те книги от Новия Завет, защото те не са били написани, когато първите църкви са започнали да се събират. Те са разполагали само с Писанията, които сега наричаме Стария Завет и са ги чели с светлината на живота, смъртта и възкресението на Исус от Назарет. Подобно на книгите от Новия Завет, книгите от Стария Завет са били извор на мъдрост за спасение, призоваващи читателя си да вярва, че Исус Христос е Спасител (2 Тим. 3:15). Мнозина християни от последните 2000 год. не са притежавали Библия, а други не са могли да я четат, даже и да са я притежавали. **Но всички те са имали спасителна вяра в Исус Христос, към когото цялата Библия насочва като към Спасител на човечеството.**

Като вярващи, нашата задача е **не да убеждаваме хората, че те трябва да следват написаното в Библията - ние трябва да водим хората при Исус Христос.** Библията е свидетелството на Божийте хора, чрез които Бог работи с помощта на Светия Дух, за да дава вяра на хората. Но крайната цел не е да доказваме нещо за Библията. **Целта е използвайки Библията и всичко останало, като например като живеем подобно на Христос и демонстрирайки Божията любов, да насочваме хората към Исус. Ние не се прекланяме пред Библията, ние се прекланяме пред Бога.** Библията насочва към Исус, а Исус насочва към Бога. Всичко това става благодарение на Светия Дух и ние вярваме, че Бог ще изпълни работата си, когато му се подчиним.

Съществуват невероятно много доказателства, които могат да дадат възможност на всеки човек да преодолее с интелектуална последователност различните предполагаеми логически препятствия пред вярата.

Силно ви препоръчвам книгите: “Достатъчно разум: Един проблем за християнската вяра” от Кларк Пинок и “Той е там и не мълчи” от Франсис Шейфър. (Коментар: Превел съм книгата “Той е там и не мълчи” от Франсис Шейфър и можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)

Не заслужавам да бъде обичан

Един абонат на моята ел. поща, който е израснал в християнско семейство е убеден, че не заслужава да бъде обичан даже от Бога. С разума си той осъзнава, че това отрицателно мнение е невярно, но сърцето му не може да прогони чувството, че той е абсолютно нищожен. Той ме пита мога ли да му дам някакъв съвет.

* * *

Исус казва, че нашият враг – дяволът – е лъжец и крадец (Йоан 8:44; 10:10). Във вашият случай **врагът ви е нахранил с една лъжа, за да открадне радостта ви и увереността ви в Христос.** В същността си **гази лъжа твърди, че обичта на Бога към вас се основава върху нещо, което има стойност във вас.**

А истината може да се види в притчата на Исус за фарисея и бирника, които се молели в храма (Лука 18:9-14). Защо сега не спрете тук и не я прочетете, преди да продължите да четете мой отговор. **Онези, които трябва да се запитат дали са приети от Бога са хората, които отиват при него със своята биография и постижения с намерението да му покажат, че заслужават да бъдат обичани от него.**

А тези хора, които отиват при Бога, **признавайки че не заслужават неговата любов могат да са сигурни в две неща:**

- (1) че те наистина са недостойни; и
- (2) че **въпреки това Бог ги обича**, даже по-силно отколкото те въобще някога ще разберат.

Окуражавам ви да прочетете Евангелието на Йоан, като подчертаете всяко обещание, което Исус е дал **за онзи човек, който вярва в него.** Вярвайте в това, което Исус казва (даже ако то се различава от това, на което сте бил научен). Разговоряйте с него за това, докато четете, разкажете му за проблемите си и за въпросите, съмненията и страховете си, за нуждите си и за желанията си. **Исус е дошъл, за да унищожи работата на дявола и той бъде крепост за нас, когато сте атакуван. Вие сте приет сред Възлюбените.**

(Коментар: Ако имаше даже само един човек сред всички хора, които са живели някога на земята, който е достоен да бъде обичан от Бога заради своите заслуги, това щеше да опровергае цялата същност на Божия план за нашето спасение чрез превъплъщението на Исус, за да стане наш Спасител. Д.Пр.)

Не ново разбиране на Библията, а ново сърце

Читател от Сингапур ми пише: “Благодаря ви за вашите разпространявани по електронната поща статии, посветени на примера на църквите от Новия Завет относно употребата на инструментална музика при богослуженията и на служенето на жените в църквата. Вярвате ли, че проблемът се състои в нашето разбиране на Библията в Христовите църкви?”

Позволете ми да ви отговоря с един анекдот. Преди няколко години слушах един известен проповедник, който говори на темата “Авторитетът на Библията.” Той подробно обясняваше причините, поради която сме длъжни да бъдем ръководени от нея във всичко, което правим и че Библията е получила авторитета си чрез “заповед, пример и предположение.” След това той обясни, позовавайки се други аргументи, защо в много случаи от ежедневието си няма нужда от подобен авторитет. В края на проповедта **той каза, че ние сме прави, а всички останали, които твърдят, че са християни, грешат при тълкуването на Библията.** Докато напускахме сградата, аз го поздравих за вътрешната логика на учението, което представи, **но го попитах къде в Библията е открил поводи за подобно разбиране.**

Не искам да говоря много за “разбирането”, защото това се превърна в широко обсъждана тема на деня и бих желал да избегна напрежението, свързано със споровете по нейното тълкуване. Крайното заключение е, че хората винаги са проявявали склонност да четат Библията, все едно че тя представлява сборник от закони, които трябва да се подобряват и тълкуват, **а не че представлява откровение на личността на Бога, който ни приканва да го опознаваме и обичаме, да му вярваме и да му се подчиняваме в ежедневието си живот** (Втор. 6:4-9; Ис. 28:7-13; Мат. 23:13-28; Рим. 9:30 - 10:4; 1Тим. 1:5-7).

Древните фарисеи и книжници са чели Писанията, **все едно че това са били безсърдечни документи,** докато всъщност те представляват комбиниран **сбор от свети писания, разкриващи разголеното сърце на небесния ни Отец** (Йоан5:39-43).

В наши дни много хора четат Новия Завет погрешно, като че ли е сборник от тестови документи, чието предназначение е да покажат на хората, че “губят” и в крайна сметка не могат да се спасят, **вместо да приемат новозаветните текстове като светлина, която разкрива сърцето на Отца, като магистрала, водеща към спасение чрез вяра в Бога, благодарение на добродетелите на своя Син и наш Спасител Исус Христос** (2Кор. 4:1-6; 2Тим. 3:14-15).

Бог иска да има обичащи, вярващи, подчиняващи се и радостни деца, а не логични, студени, безсърдечни и пресметливи работи. Исус не ни призовава да бъдем книжници или фарисеи, а негови последователи и приятели (Йоан15:4-5, 14-16). Това не е само пътят на подчинението, това е единственият начин душата ни да изпитва сърдечност, да не сме колебливи, да сме радостни и с готовност да се подчиняваме. **Проблемът със законовия или легитимен подход не се състои в това, че той е твърде библейски, а тъкмо обратното, че е небиблейски и антибиблейски.** Не трябва прекалено да се притесняваме дали ще постигнем правилното “разбиране.” **Просто трябва да молим Бог да ни даде ново сърце** (Пс.51:10-13; Йез. 36:26-27; Рим. 12:1-2; Еф. 4:22-24).

Не отхвърляйте Божията милост

Един абонат на моята ел. поща от Южна Америка ме пита: “Да не би да твърдите, че ние не трябва да правим нищо, за да бъдем спасени? А има ли нещо, което, ако го направим, ще бъдем унищожени?”

* * *

Няма нещо, което да сме длъжни да направим, за да бъдем спасени, ако чрез този въпрос вие питате, дали можем да допринесем с нещо за примиряването ни със Създателят. Добрата новина (“евангелието”) е, че Бог е примирил света със себе си чрез Исус Христос. Той е поверил на вярващите новината за това постигнато примирение (2Кор.5:18-19). Няма такъв вид работа, чрез която грешниците да могат да придобият праведност пред Бога. Исус е свършил тази работа много преди ние да сме били родени.

Но ние трябва да правим нещо, за да се наслаждаваме на спасението, което Исус е извършил и то е да го приемем, като вярваме на Бога, че това спасение е истина. Апостол Павел ни призовава: “Примирете се с Бога” (2Кор.5:20). “Умоляваме ви, не приемайте напразно Божията милост” (2Кор.6:1). Вярата води до подчинение и до вървене след Господа. Поради това ние преставаме да правим неща, които сме правили по-рано, но това не допринася с нищо за премахване на пропастта между нас и Бога, нито убеждава Бога на прости греховете ни, нито променя неговото поведение, не променя намеренията му и сърдечното му отношение към нас. Преди Исус да се роди на света, “Бог толкова обикна хората, че пожертва Своя Единороден Син” (Йоан 3:16). Всичко, което трябва да направим, е да отговорим на Божийте милости, които вече са показани в Исус Христос (Рим.12:1).

Всички, които накрая ще бъдат унищожени, ще заслужат тази си участ поради една единствена причина – защото упорито, съзнателно и целенасочено са отхвърляли Божията истина, милост и компания, независимо от начините, чрез които те са им били предлагани по време на живота им на земята (Йоан 3:19). Пред някои хора Божията истина се извява единствено чрез съзнанието им или чрез Създанието. Пред други хора Божията истина се извява чрез Законът на Моисей. Пред трети вид хора Божията истина се извява чрез блестящата светлина на евангелието на Исус Христос. Но всички, които накрая ще бъдат унищожени, ще трябва да признаят пред себе си, че самите те съзнателно са казали “Не” на Бога и са настоявали самите те да управляват живота си така, все едно че те са Бог (Рим.2:12). Има човешка причина да бъдем унищожени (Йоан 3:18), но няма човешка причина да бъдем спасени (Йоан 3:16).

С властта, получена от Бога ние съобщаваме добрата новина, че Бог обича грешните хора и ни е примирил със себе си в Исус Христос (Кол.1:19-22). Ние обещаваме, че който вярва на Бога в Христос, ще се наслаждава на спасението (Рим.10:9-10). Имайки предвид Божията милост, ние призоваваме вярващите да живеят като хора, чийто живот е откупен от смъртта (Тит 2:11-15). Същевременно предупреждаваме, че съзнателното отхвърляне на Божията доброта води до отхвърляне по време на Съдния Ден и до втора, вечна смърт и унищожение (Рим.6:23)

Не чрез опити да се изпълни закона, а чрез вяра

Един читател пита: “Опитвам се да правя това, което е правилно, но никога не изпитвам усещането, че съм направил достатъчно. Какво трябва да направя, за да имам увереност, че Бог ме приема и прощава греховете ми?”

Павел пише: “Понеже Христос изпълнява целта на закона, да се оправдае всеки, който вярва” (Рим. 10:4). Мнозина юдеи по времето на Павел се опитвали да спазват законите на Бога толкова добре и толкова пунктуално, като са вярвали, че Бог ще провери историята на живота им в подчинение и ще ги обяви за праведни (Рим. 9:31-32; 10:2-3). Целта им е била похвална, но те не са знаели пътя, по който да я достигнат. Съгласно Павел, техният подход никога няма да донесе успех, защото никой друг освен Исус може винаги да се подчинява безпогрешно на Божийте закони. Слабостта на метода да се правят опити да се изпълни закона се крие не в самия закон, а в хората, които се опитват да го изпълняват (Рим.8:3). Павел казва, че през това време Бог обявил вярващите не-евреи за “праведни”, а това са хора, които даже не са се опитвали да достигнат до такъв резултат (Рим. 9:30). Павел казва, че Моисей е описал праведността поради спазването на закона, като е цитирал от Второзаконие. Моисей е казал, че никой не може да се изкачи на небето и да донесе на земята законите на Бога и никой не може да отиде в подземния свят, за да открие божествените правила и да ги изпълни. Той казал, че Божийте закони са тук, пред вас, готови да ги чуете и да ги изпълните (Рим. 10:5; Втор. 30:11-14).

И наистина, тъкмо това е длъжен да направи онзи, който иска да придобие Божието благоразположение по пътя на личното подчинение на закона. Той е длъжен да изпълни всичките му изисквания. Не просто да ги научи наизуст или да им се чуди, или да ги обяснява. Да ги изпълни, всичките без изключение, по всяко време (Рим. 10:5). И тъкмо това са се опитвали отчаяно да направят най-добрите от юдеите (Рим. 10:1-3). Павел твърди, че пътят за получаването на Божието одобрение е напълно различен. Трябва да се вярва в Бога и за да илюстрира това, Павел използва езика, употребяван от Моисей, към който току-що се позовал, когато обяснявал “праведността чрез опити да се изпълни закона.” Не е необходимо да отиваме на небето и да си донесяме Спасител, защото Спасителят вече дойде (Рим. 10:6). Не е необходимо да се спускаме в преизподнята, за да спасяваме този Спасител, защото Бог вече го е възкресил от Смъртта (Рим. 10:7). Отново може да се каже: “Словото е до вас.” Обаче този път това не е словото от закона, което ще трябва да спазваме, този път това е съобщението за истината, за вярата в Онзи,

който спази безпогрешно всички заповеди на Бога и който представи живота си на подчинение на Бога вместо нас (Рим. 10:8).

Подчинението, което ни оправдава в очите на Бога вече е постигнато на земята - от Исус Христос, нашия Спасител и заместник! Ние не можем да го допълним, да го разхубавим или да го направим по-добро от това, което вече е. Ние можем само да вярваме и да се осланяме на него. Не можем да допринесем с нищо за нашето спасение или за това да изглеждаме праведни пред Бога. Можем само да се съгласим с Бога за Исус Христос, да се поставим в зависимост и да вярваме в работата на Исус, за да спечелим нашето оправдание (Рим.10:9-10). С увереност можем да очакваме този резултат, защото “Никой, който вярва в Него, не ще се посрами” (Ис. 28:16 цитиран в Рим. 10:13). В една стара религиозна песен се казва: “Повярвай, подчини се, работата е свършена!” Исус е направил всичко преди 2000 години. Това е истина както за евреите, така и за всички останали народи (Рим. 10:12), защото “всеки, който призове Господното име, ще се спаси” (Йоил 2:32 цитиран в Рим. 10:13). Днес милиони ревностно вярващи хора, които се считат Божий хора имат нужда да чуят това слово от Апостол Павел. Подобно на юдеите от неговото време, тези прекрасни хора полагат неимоверни усилия, като се опитват да се подчиняват на Божиите заповеди с надеждата, че ще получат неговото благоволение. Но въпреки това, този стремеж е погрешно насочен (Рим. 10:2), защото тези хора искат да не дължат нищо на Бога. “Защо? За това, че не го търсеха чрез вярване, а някак си чрез дела” (Рим. 9:32). Съобщението от евангелието звучи ясно през вековете. Спасението се постига не чрез опити да се изпълнят изискванията на закона, а чрез вяра. **Никой, който вярва в Бога няма да остане разочарован.**

Неизбежен ли е бил кръста?

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Неизбежен ли е бил кръста, за да може Бог да прости греховете ни? Трябвало ли е Исус да умре, за да може Бог да обича нас, грешните хора?”

* * *

Исус е считал, **че е наложително той да бъде убит** (Мат.16:21) чрез разпъване на кръст (Лука 24:7) и че той трябва да бъде причислен към “беззаконниците” (Лука 22:37). **Тези неща са били неизбежни**, поради природата на обичта на Отца и на неговата святост, **а не поради някаква външна принуда, на която Бог е бил длъжен да се подчини**. Нито пък тези неща са били натрапени на нежеланият Исус от непоколебимият му Отец, тъй като Исус “предаде себе си” (Гал.2:20). Сърцето на Исус и сърцето на Отца са туптели с една и съща любов.

Библията не ни казва точно защо е била неизбежна смъртта на Исус, за да може Бог да ни прости, нито пък ни обяснява ясно как неговата смърт е постигнала този резултат. Библията използва метафори, които осветяват тази истина, както и аналогии и словесни образи, които хвърлят светлина върху тази тайнствена тема. В Библията се говори за “**откупление**” и “**спасение**,” за “**изкупление**” и “**умилостивение**.” В Библията се говори за заместване, победа и сумиране. Ние трябва да внимаваме за начина, по който говорим за изкуплението. Ние сме верни, когато потвърждаваме изкуплението, **но ще демонстрираме глупостта си**, ако сметем, **че можем изчерпателно** да го обясним.

Сега повечето евангелски християни мислят и говорят така, като че ли Библията винаги е говорила само и единствено за наказано заместващо изкупление. Вследствие на този погрешен подход една метафора бива използвана твърде често, а други метафори и образи в Библията остават неизползвани и се похабяват в килера. **Ние ще постъпим правилно, ако използваме всички образи, идеи и представи, съдържащи се в Библията и ако се наслаждаваме на пълния списък от библейските термини, когато говорим за тези понятия.** Библията многократно потвърждава, че Исус е понесъл греховете ни и умрял вместо грешните хора. Заради нас Исус е бил “направен грешен” и “е станал проклет” (2Кор.5:21; Гал.3:13). **Но Библията никога не казва, че Отец е бил разгневен на Исус.** Гръцката дума *orge* (гняв, яд, ярост, възмездие, отмъщение, отплата, мъст, възмущение, негодувание) се среща 36 пъти в Новия Завет, **но тази дума никога не е използвана при описанието на отношението на Бога към неговия любим Син.** Вярно е, че Исус е понесъл “наказание,” но понесеното от него наказание е било заради нас. Исаия обяснява: “Той наистина понесе недъзите ни и със страданията ни се натовари; въпреки че ние си мислехме, че той беше наказан и нападнат от Бога и измъчван заради нещо, което той беше направил. Но той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония, върху него дойде наказанието, донасящо нашия мир и чрез неговите рани ние бяхме изцелени” (Ис.53:4-5).

Авторите на Новия Завет говорят за *присъда, правосъдие, наказание, отмъщение, мъст, изтезание и възмездие*, като използват 8 различни гръцки думи. Но те **никога не са използвали тези думи за да опишат начина, по който Отец се е отнесъл към Исус.** Кръстът не е променил отношението на Бога към грешните

хора от омраза към любов. **Обратното, кръстът е демонстрирал вечната обич на Бога към грешните хора.** В Йоан 3:16 се казва: *“Бог толкова силно обикна света, че Той даде...”*. Тук не се казва: “Бог даде това и това, за да може да обича света.” Страданието и смъртта на Исус **вместо** грешните хора изразява вечното състояние на Божието сърце – милостивото намерение на Създателя, който е съществувал не само преди кръста, ни и преди самото Сътворение. В Исус от Назарет Синът на Бога станал човек, за да *“направи умилостивение”* така, както е правил първосвещеникът за греховете на своите хора (Евр.2:17). Вместо да каже “да направи умилостивение,” в други английски преводи на това място се казва, че Исус е “направил изкупление” или “беше направен изкупително жертвоприношение”, или “беше предложен като жертвоприношение, което ще отнесе греховете.” Гръцкият глагол, използван във всички тези фрази има богата история на използване в гръцкия превод на Стария Завет (Септуагинта), където се среща 12 пъти и винаги означава “да простя” или “опрощение.” (Същият смисъл има този глагол и в Лука 18:13, което е единственото друго място в Новия Завет, където е употребен този глагол.) В Септуагинта е използвана 90 пъти и друга, по-силна форма на този гръцки глагол, 75 от които са превод на обичайният глагол на иврит, означаващ **“да откупя.”** Английските преводи на Стария Завет почти винаги превеждат този по-силен гръцки глагол като “откупувам” или “прощavam.” Това е забележително, защото небиблейските гръцки автори редовно използват глагола, който е използван в Евр.2:17 със смисъла *“да умилостиви”* или “да отклони гнева.”

Но дали този глагол има същия смисъл в гръцкия превод на Стария Завет (Септуагинта)? Моята проверка показва, понякога той има същия смисъл, **но не и когато** се използва за да се преведе глагола на иврит, който означава “да откупя.” Обаче силната форма на този гръцки глагол, който в Септуагинта е използван 75 пъти, за да се преведе глагола на иврит, означаващ “да откупя,” в три от тези случаи загатва за гняв (веднъж на Бога и 2 пъти – за човешки гняв). Подобно нещо може да се каже и за два други случая. Следователно, най-често в Септуагинта тази гръцка дума **не показва отношение**, изразяващо гняв или идеята за отклоняване на гнева. Стигам до извода, че в Септуагинта всяка форма на гръцката дума, използвана за да се преведе глагола на иврит в Евр.2:17 може да включва в себе си представата на помиряване и умилостивяване, но тази представа не трябва да се счита за сигурна единствено от употребата на тази гръцка дума. Стигам до заключението, че когато авторите на Новия Завет използват тази дума и други думи, свързани с нея, те правят това, имайки предвид употребата на тези думи в Стария Завет и **поради това ние трябва да се съобразяваме повече с начина, по който тази дума е използвана в Септуагинта**, а не с начина, по който тя е използвана от небиблейските автори, за да формираме собственото си разбиране за това семейство от думи.

Неизбежността на земната смърт

Докато пиша тези думи през 2001, пред мен на бюрото ми седи една малка, стара и скъпа за мен семейна снимка. На нея са дъщеря ми Мелани, която тогава е била 4-5 годишна и синът ми Джеръми, който е около 2-годишен. Сега и двамата са пораснали и оженени. Къде отидоха всичките тези години? Възможно ли е наистина тази година да навършвам 57 години? Хората, които някога познавах като по-възрастни от мен, сега са стари или са умрели. Моите връстници вече остаряват. Младите вече завладяват света. **Така е било винаги и така ще бъде винаги.** И можем да добавим, преди да кажем “Амин” – така трябва да бъде.

Един проповедник от Новия Завет веднъж казал следното за цар Давид, че *“след като беше послужил за Божието намерение в своето поколение, той заспа”* (Деян.13:36). Това е най-доброто, на което можем да се надяваме на тази земя, нали? Това е подходящо обобщение на живота на този наистина успял човек. Според статистиката, на хората от моето поколение им остава да живеят средно още около 20 години. Най-издръжливите могат да живеят още 30 или 40 години. Но рано или късно, всеки от нас ще напусне този свят и така трябва да бъде. Някой беше казал, че двете най-важни неща в живота са любовта и смъртта. Любовта прави живота сладък, а смъртта го прави скъпоценен. **Нека да изживяваме живота си изцяло, всеки ден с ясното съзнание за Бога и да търсим неговото присъствие, да използваме шансовете, които той ни дава за този ден, като благодарим за неговите благословии.** И когато настъпи определеното за нас време да напуснем този смъртен живот, ние можем да легнем и за заспим мирно в Исус, който вече е минал по този път, знаейки че един ден той ще ни събуди отново, **за да се наслаждаваме вечно на безсмъртния живот в един друг и безгрешен свят.** (Коментар: От миналата година 2020 нашият брат Фюдж вече е там. Д.Пр.)

Нека да сме милостиви

В евангелията милостта е най-лесно различимата черта на характера на Исус Христос. Особено съм впечатлен от милостта на Исус към хора, които обикновено не получават милост – малките деца, жените, бедните, болните, физически и умствено увредените хора. Исус е постъпвал по същия начин и към грешниците, чийто живот е бил изпълнен с провали и падания.

Тъй като Исус разкрива образа на Бога пред нас, характерът на Исус ни показва и сърцето на Бога (Йоан 1:18). Бог е милостив към незаслужаващите грешни хора, сред които сме всички ние. Неговата милост ни води към покаяние (Рим.2:4). Самото евангелие е наричано “благостта на Бога” (Тит 3:4). И тъй като Бог е милостив към нас, ние също сме длъжни да бъдем милостиви един към друг (Еф.4:32).

Милостта е плод на Духа и е отличителна черта на духовния човек (Гал.5:22). Тя ни прави полезни за Бога и принасящи плод за него (2Пет.1:7-8). Тези, които искрено служат на Бога, са милостиви към другите. Павел казва, че милостта е отличителен белег на собственото му апостолско служение (2Кор.6:6). Тъй като съм старейшина и духовен пастир, вие можете да изисквате от мен да съм милостив и същото се отнася за всички ваши духовни лидери. Ние не сме светски “шефове” или “директори.” Напомняйте ни това, ако сме забравили. С пълно основание трябва да очаквате всичките ви свещеници да са милостиви. Учтиво им казвайте, ако те не са такива.

Ние сме грешни хора, които понякога се подхлъзват, но чрез трансформиращата сила на Божия Дух всички ние можем да станем по-добри, отколкото сме сега. Накратко, нека да сме милостиви един към друг, да сме сърдечни и да си прощаваме един на друг така, както Бог в Христос е простил на всички нас и ни е показал милостта си. Бог очаква същото и от нас.

Нека ме отмине тази чаша - и тя наистина го е отминала

“Как да тълкуваме факта, че Исус се е молил в Гетсиманската градина да избегне кръста, ако това е възможно съгласно Божията воля?”

Исус се е помолил: *“Отче Мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; не обаче, както аз искам, но както Ти искаш”* (Мат. 26:39). Но дали всъщност той е искал да избегне кръста? Може би в светлината на неговата втора молитва това е така: *“Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша без да я пия, нека бъде Твоята воля”* (Мат. 26:42). Обаче ако това е всичко което виждаме в този случай, аз се страхувам, че ще изпуснем едно от най-силните и убедителни твърдения от Библията относно любовта на Исус към нас, грешниците и силата на неговото желание да направи необходимото, за да ни спаси. Две неща ни карат да избягваме повърхностното разбиране на молитвите от Гетсиманската градина. Едното идва от Послание до евреите, а другото е от Стария завет.

Исус се е молил *“със силен вик и със сълзи”* на Бога, *“Който можеше да го избави от смърт”* казва авторът на Послание до евреите, *“и беше послушан поради благоволение на Си”* (Евр. 5:7). Но почакайте. Как можем да кажем, че на молитвата на Исус е било отговорено *“беше послушан”*, ако той се е молил да избегне смъртта, след като той наистина е умрял на кръста? В този случай ключът на загадката е в гръцкия език, където изразът “да го избави от смърт” би могла да се преведе и като “да го вземе обратно от смъртта.” В този случай Исус не се е молил да избегне смъртта, тъй като вече е бил тръгнал към определената му цел (Йоан 12:27-28; Ис. 50:5-10). Исус се е молил след като умре, Бог “да го вземе обратно от смъртта”, като го възкреси отново към живот. Бог е послушал тази молитва на Синът, на когото е било благоволение на Му и е направил точно това, за което е бил помолен.

Това съответствува на библейската употреба на думата *“чашата”*, за която Исус се е молил да го отмине. На много места в Стария Завет наказанието на Бога срещу греха се изобразява като “чаша”, която бива разбъркана и подадена от самия Бог на човека, който е длъжен да я “изпие” (Пс. 60:3; 75:8; Ис. 51:17, 22-23; Евр. 25:15-38; Авд. 16). Понякога човек изпива Божията чаша, която го омайва и той започва да се залита, но Бог си взема обратно чашата и човекът се възстановява (Пс. 60:3; Ис. 51:22). Обаче понякога Бог не си взема обратно чашата и човекът, който е пил от нея, пада на земята и никога не се изправя (Авд. 16; Евр. 25:27).

Исус се е молил за първия сценарий. Той ще изпие чашата, защото знае, че това е волята на Бога (Мат. 26:42). Той ще умре като жертващ се Пастир, който дава живота си за овцете си (Йоан 10:11). Освен това, той знае от Пс. 2, 16 и 22, както и от непрекъснатото си интимно единение с Отца, че Бог ще го възкреси от смъртта (Йоан 10:17-18). Но има една огромна разлика между това човек да “знае” нещо по интелектуален

път и когато това “знание” е неразделна част от природата му. Исус е “знаел” интелектуално, че Бог ще го възкреси, но това не е било част от природата му. Тъй като е бил в човешка плът, той е трябвало да вярва на Бога за това. Ако Бог не го възкреси, Исус щял да си остане мъртъв. **И Исус е бил готов да плати тази цена, ако е необходимо, за да спаси хората си от греховете им.**

Исус е изпил чашата и умрял. Но Бог взел обратно чашата от ръката му и го върнал от смъртта, възкресявайки Исус като доказателство за неговата вяра и за Божията вяроност. Исус се е молил: “Нека ме отmine тази чаша. И тя го е отминала! **Но тъй като първо Исус е изпил тази чаша, ние няма да прием от нея.** Вместо това Исус ни подава да прием чашата на Новия Завет, чаша, която потвърждава, че сме оправдани (Мат. 26:27-28).

Неохотно тъгуващ

от Вържил Фрай

Пиша този текст под влиянието на скорошната скръб. Преди по-малко от 2 месеца умря Серил, **любимата ми съпруга от 33 години.** Въпреки че беше силна, жизнерадостна и изпълнена с вяра жена, накрая тя отстъпи пред смъртта, след като прекара две трудни години на постоянно влошаване на здравето си и след като в продължение на 50 години боледуваше от диабет тип 1.

Нейната битка свърши, но за мен битката не е завършила и това е само началото. Много близки хора се опитваха да ме утешат с реалността, че сега тя е по-добре, че страданията ѝ са приключили и че сега тя е на едно много по-добро място. Но другата страна на монетата, за която не се говори е следната: **Аз все още съм тук. Сърцето ми е разбито. Безопасността на продължителният и стабилен брак е разбита. Аз се лутам да премина през мъглата на мъката, докато попълвам юридическите документи и формулярите на застрахователите. Чувствам се така, все едно че съм попаднал в тресавище. Животът ми завинаги е променен и тя ми липсва.** Никаква радост, породена от по-доброто място, в което сега се намира Серил не премахва тази студена реалност.

Една моя позната възразяваше, когато по повод на смъртта на съпругът ѝ някои хора ѝ казваха “Вие изгубихте съпруга си.” Тя обикновено отговаряше, че той не е изгубен, а е намерен от Бога. **Но истината е, че не той е загубен, а тя е загубила.** А загубата на този вид дълбоки и важни отношения е необикновено болезнена. Тъгуването е процес, който изсмуква енергията на човека. Онези от нас, които са християни, от собствен опит би трябвало да знаят това, тъй като нашият Бог често ни е представян като тъгуващ, страдащ и скърбящ. **Поради това нека да позволяваме на тъгуващите да тъгуват, а не да се опитваме да ги накараме бързо да извървят своя път на тъгата.**

Изричайте името на умрелия човек. Говорете на тъгуващият за онези неща, които ви напомнят за умрелия човек и кое точно от умрелият човек ви липсва. **Или просто позволявайте на тъгуващият да ви каже и често пъти многократно да ви преразказва случките, които го карат да се усмихва или да плаче.** Простото “Аз съм с теб в молитва и дух” е безкрайно по-ободряващо за самотно тъгуващият, отколкото да му кажем “Не се ли радваш, че сега умрелият е на по-добро място.” За сега аз просто тъгувам. **С разума си разбирам, че тази силна тъга е доказателство за това, колко много бях благословен, когато имах такъв партньор в живота си.** С течение на времето и с обещаното вярно присъствие на Бога, аз ще започна да се радвам, че Серил е отишла на едно по-добро място на небето. **Но за сега...аз тъгувам.**

Неочакваният служител на Бога

Наскоро пътувах със самолет до Бътон Роуж, Луизиана по повод на работата ми като адвокат. От летището взех такси да ме откара до хотела. С влизането си в таксито забелязах една голяма и доста овехтяла Библия на таблото пред шофьора. Заговорих за бурята, която бушуваше докато излитах от Хюстън и попитах шофьора дали и в Бътон Роуж е имало буря. Той ми отговори, че често се е чудил за причините, поради които има бури, **но наскоро открил, че според един от пророците от Стария Завет бурите понякога са или наказание или Божие предупреждение.**

Думата дума отваря и ние много скоро започнахме приятен разговор за Спасителя и за нашата обща надежда, като в продължение на следващите 25-30 минути цитирахме стихове от различни книги от Библията, докато пътувахме заедно. По едно време шофьорът ми каза: “**Вие наистина знаете Библията,**” а аз най-искрено и ентусиазирано му отговорих: “**А също и вие!**” Може би греша, но подозирам, че този г-н Ричардсън, моят 75-годишен афро-американски таксиметров шофьор много малко беше обучаван в училище.

Но много по-важно беше, че той беше пълен с Божия мъдрост. Неговото сърце беше наситено с Божието Слово, огромна част от което той беше научил наизуст. Той ми каза, че обичал да посещава различни църкви и често пъти бил молен да води присъстващите в молитвата. Обясни ми, че преди да завърши молитвата, винаги добавял следното изречение: “Господи, преди да завършим, ние трябва да отправим още една молба. Каним те да дойдеш тук и да докоснеш сърцето на всеки присъстващ, преди да си заминеш.” Г-н Ричардсън ми каза, че понякога даже проповядвал, но никога не използвал записки. Аз вярвам, че това наистина е така. Интересното е, че когато кацахме на летището в Бътон Роуж, стюардесата изрече обичайното “Добре дошли в Бътон Роуж,” а след това добави неочаквано “**И нека Бог да благослови всеки от вас!**” След като се бях настанил в хотела, аз си помислих, че Бог наистина ме благослови чрез един от своите служители, **който заемаше стратегическото място** на таксиметров шофьор на летище. Щастлив съм, че г-н Ричардсън каза, че нашият разговор беше благословение и окуражение и за него.

Непогрешимостта на Библията

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Много пъти съм чувал да се говори за “непогрешимостта” на Библията и някои хора се изказват много емоционално по тази тема. Но дали всички вярващи учени, които изследват Библията вярват, че тя е “непогрешима”? Ако кажа, че вярвам в непогрешимостта на Библията, какво всъщност казвам?”

* * *

Аз изпитвам дълбоко уважение към покойният английски коментатор на Библията проф. Ф. Ф. Брюс и го считам за здравомислещ изследовател на Новия Завет. Кореспондирал съм с него в продължение на много години и бях един от многото “обикновени хора,” **който имаха щастието да получат предговор от него за книгите си, тъй като той написа предговор за две от книгите ми.** През 1975 имах привилегията лично да се срещна с проф. Брюс, когато го транспортирах с колата си от летището О’Хара на Чикаго до 25-тата годишна Конференция на Евангелското теологично общество, където той изнесе доклад.

Тогава си помислих, че е иронично, че проф. Брюс не можа да стане член на това общество, тъй като то изискваше от членовете си ежегодно да подписват декларация, че вярват в “непогрешимостта” на Библията, един термин, с някои от допълнителните значения на който този уважаван учен не беше съвсем съгласен. Около 10 години по-късно чух една лекция на теолога Джеймс Пекър относно властта на Библията, която той прочете в Епископалната църква в Хюстън. **За моя изненада в лекцията си той нито веднъж не произнесе думата “непогрешима.”** По време на последвалото време за задаване на въпроси към лектора някой го попита дали вярва в “непогрешимостта” на Библията. Той се усмихна и призна, че преднамерено е избягвал да спомене тази дума в изказването си, **поради “страничните” асоциации, свързани с тази дума.**

Д-р Пекър каза: “**Аз наистина вярвам в непогрешимостта на Библията, но при условие, че ми позволите да уточня какъв смисъл влагам в тази дума.** Според мен, да кажем, че Библията е “непогрешима” означава, **че когато тя е разбрана правилно,** тогава онова, което авторите на Библията са искали да ни кажат е безусловно вярно.” Лично аз не изпитвам неудобство да използвам думата “непогрешима” при условие, че се придържаме към смисъла на тази дума, определен по-горе от д-р Пекър. В същото време аз изпитвам дълбоко уважение към онези хора, които подобно на проф. Брюс, **считат, че Библията е авторитетна,** но **не им е удобно** да използват тази небиблейска дума. Може би греша, тъй като самият аз не съм безгрешен, но в това отношение ми се струва, че вярващите в Исус, които се подчиняват на властта на Библията, могат както да намерят обща основа, на която да се обединят, така и да намерят обща основа, на която да се разединят. **По кой път ще изберат да тръгнат обикновено зависи от нещо друго, което не е предмет на обсъжданата тема.** Другите могат да постъпят както искат, **но аз искам да помогна за обединяването на хората на Бога, а не да спомагам за тяхното разделение.** Нека милостта да бъде със всички, които обичат Господ Исус Христос (Еф.6:24).

Непокорните християни

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Как ще се отнесе Бог към онези хора, които твърдят, че са християни, но живеят в непокорство и самодоволство, използвайки Божията милост като позволение да извършват грехове против Бога и другите хора?”

* * *

Краткият ми отговор е: “**Бог ще се отнесе сурово към тях.**” Исус е пределно ясен когато казва, че когато някой човек твърди, че вярва, това не го превръща в негов ученик и последовател (Мат.7:21-23; Йоан 8:31-32). Онези хора, които твърдят, че са вярващи, но поведението им не дава доказателства за духовен

живот, имат “мъртва” вяра (Як.2:17) и живеят в лъжа (1Йоан1:6). Непокорният и горделив дух е признак за фалшив или неискрен християнин, чийто край е “*унищожението*” (2Пет.2:10,12). Юда предупреждава за “*осъждането*” и “*вечния огън*,” които очакват хората, които изопачават Божията милост и я превръщат в извинение за неморалността си (Юда 3-4, 7). В това отношение не трябва да се заблуждаваме и самоизмамваме (Гал.6:7-8).

Тези, които наистина принадлежат на Исус Христос са родени отново отгоре (Йоан 3:1-8) и техният нов живот произвежда нов стил на живот (1Йоан 3:7-10). Всеки човек, **който твърди, че е християнин, но преднамерено и съзнателно избира да живее греховно, върви към ужасна присъда**, която ще получи от Бога, която е “*поглъщащият огън*” (Евр.10:26-27, 31; 12:29). Независимо от теологичният спор, дали такъв човек е бил спасен и след това е отпаднал от милостта или че той никога не е бил спасен, поддръжниците и на двете разбирания стигат до общото съгласие, че **Библията не предоставя гаранция на нито един човек, който упорито и без да се разкайва, е неморален**. Бог е изключително милостив към разкайлият се грешник, но не одобрява съзнателно извършваната неморалност и църквата трябва да постъпва по същия начин (1Кор.5:11-13; виж 1Кор.5:1-12). Но нито едно от тези неща не трябва да обезкуражава онзи човек, който тъгува и се разкайва заради греховете си и заради лошото си поведение в миналото, онзи, който обича Христос и иска да е като него, който изповяда греховете си пред Бога и иска да получи неговата прошка. Нито един пациент не може да пада по-често, отколкото Бог може да го изправя. Всеки блуден син, който се върне у дома установява, че Отец го очаква с нетърпение и с отворени ръце, за да го прегърне. Точно това са хората, които Исус е дошъл да спаси и той е способен да ги спаси напълно и завинаги. Преди години един проповедник по радиото казваше: “Библията обучава **вярващият на безопасност**, но тя **не обучава неискрено вярващия** на безопасност.” Убеден съм, че това е вярно. Исус спасява грешниците, които съжालяват заради греховете, които са извършили. А за това наистина трябва да сме му искрено благодарни.

Непростимият грях - 1

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Какъв е грехът, за който се споменава в Мат.12:31-32, за който Исус казва, че този грях никога няма да бъде простен?”

* * *

Исус изрича това предупреждение след като изгонил духовете от един човек, който е бил сляп и ням и го излекувал (Мат.12:32). Тъй като отхвърлили властта на Исус като учител, фарисеите се лишили от възможността да признаят божественият произход, който придавал сила на делата му. Но въпреки това, те не могли да отрекат свръхестествената работа, която Исус току-що бил извършил. Изправени пред тази дилема, фарисеите обвинили Исус, че работи като представител на Сатаната (ст.34). **Исус им отговорил, че няма логика Сатаната сам да се бори срещу себе си** (ст.25-26) и че обвинението на фарисеите против него засяга и собствените им възпитаници, които също прогонвали демони (ст.27). Той обяснил, че неговите дела демонстрират, **че Божието царство вече е тук в Неговата личност и в Неговата дейност**.

А след това идва предупреждението (ст.30-32) и суровото смъмряне (ст.33-37). **Единствено Бог може да прости греховете ни**. Той прави това чрез Исус, който е подсилван от Божия Дух. Да се оприличава Божият Дух с духът на Сатаната означава да се отхвърли единственото средство за опрощаване, сега или по-късно. **Никой не може да извърши “непростим” грях, при условие, че признава, че Исус е Синът, който Бог е изпратил на света, за да върне грешните хора при себе си**. Всъщност е по-прецизно да говорим за “непростим грешник,” а не за “непростим грях.” Бог може да прости всеки грях, извършен от всеки човек, стига той да се покае заради греха си и да приеме Божията прошка. Самият факт, че човекът, който задава този въпрос е загрижен за тази възможност е ясно доказателство, че той не трябва да се тревожи, защото точно това свято безпокойство произлиза от желанието му да бъде праведен пред Бога.

Непростимият грях - 2

Един абонат на моята ел. поща ме пита за грехът, който никога няма да бъде опростен, за който се споменава в Мат.12:31-32 и в Марк 3:28-30. Какво представлява “непростимият грях”? Може ли човек сега да извърши такъв грях?”

* * *

Това е единственото място, в което Библията казва конкретно, че има грях, който никога няма да бъде простен. Ситуацията, в която е казано това включва невярващи религиозни водачи, **който обвинили Исус, че извършва чудеса чрез властта на дявола, докато истината е, че Исус е бил упълномощен и надарен с власт от Духът на Бога**.

Авторът на книгата “Еврей” говори за сходна ситуация, **в случая на човек, който постоянно отхвърля Христос, след като се е срещнал с него и е опитал вкуса на небесната благословия** (Евр.6:4-6). На такива хора няма да им бъде простено поради същата причина, поради която няма да бъде простено на опонентите на Исус в Евангелията – защото са поставили себе си отвъд покаянието, което означава, че отказват да приемат опрощението на Бога. Но авторът на Еврей е уверен, че читателите му не попадат в тази категория (Евр.6:9).

Когато знаейки и съзнателно отхвърляме Исус, единственият Спасител и по този начин отхвърляме Отца, който го е изпратил, това е непростимо, защото човекът, който се придържа към такова виждане никога няма да потърси Исус, за да получи от него опрощение. **Няма грях, който да не може да бъде опростен от Бога, стига сгрешилият изцяло и искрено да се разкае и да потърси Божията прошка чрез Исус Христос.**

Неравностойно впрегнати с невярващият

Един брат ме пита дали заповедта на Павел да не се впрягаме с невярващите (2Кор.6:14-16) забранява на вярващите да сключват брак и даже да имат любовни срещи с нехристияните.

* * *

Несъмнено най-желателно е вярващите да създават семейство с хора, които също вярват в Исус Христос. От време на време чуваме свидетелството на някой, който е спечелил за Христос своят съпруг или съпруга, възможност, която се потвърждава от Павел и Петър (1Кор.7:12-16; 1Пет.3:1-6). Но ми се струва, че тези “успешни” истории са многократно по-малко на брой от историите на обсадените християни, които ежедневно се събуждат, за да се сблъскат с противоречащи на тях гледна точка за света и ценности, които невярващият им съпругът или съпруга по съвсем естествен начин им съобщава.

Ако човек е решил да се ожени за вярващ партньор, той неизбежно разделя хората на вярващи и невярващи. **Но аз не мисля**, че Павел в 2Кор. 6 е имал предвид любовните срещи или сключването на брак. Тогава той е водел спор с някои лъже-учители, които се отнасяли презрително към Павел и считали, че той е неуспешен и че неговото евангелско проповядване за разпънатия на кръста Спасител е непристойно. **Тези лъже-учители считали, че на хората трябва да се проповядва за здраве, богатство и преуспяване, да им се говори за Исус, който винаги е “победител” и за стил на живот, който изглежда “успешен.”** Заплашителното присъствие на тези хора се прокрадва зад сцената в цялото “Второ послание до Коринтияните,” а в последната чу четвърт Павел доста директно се противопоставя на тяхното самохвалство и на техните обвинения. (Вижте как мнението на Павел се противопоставя на тяхното мнение в 1:8-14; 2:14-17; 3:1-6; 4:2, 5-11; 5:12-13; 6:3-10 и специално в гл.10-13.) “Яремът” и “впрягането” са метафори, които са използвани от юдеизма през 1 век, за да опишат връзката между учител и ученик, който иска да усвои учението на учителя и да му помага. (Мат.11:29-30; Деян.15:1, 10; Гал.5:1; Фил.4:3).

Същият контекст се усеща и във 2Кор.6:14. Противниците на Павел в Коринт са говорили за Исус, за евангелието и за надеждата, но тези добри думи са играели ролята на димна завеса и уловка за проповядването на нещо, което е било напълно различно от посланието, което е проповядвал Павел и към което се е придържал в живота си. Той обичал коринтияните и бил пределно откровен пред тях, като ги призовавал да не се свързват с лъже-учителите и тяхното фалшиво послание. Ако се вслушаме внимателно в гласовете около нас, ние и сега можем да чуем това фокусирано в човека и в този свят “евангелие.”

Предупрежденията на Павел от 2Кор. 6 продължават да звънят в ушите ни. И ако в началото разберем по този начин смисъла на този откъс от 2Кор.6, аз не мисля, че Павел би имал нещо против ние да се възползваме от този текст, когато говорим за любовните срещи и за брака, при условие че разбираме това, което правим и не се опитваме да поставяме наши думи в устата на Апостола.

Несигурно ли е спасението?

Един абонат на моята ел. поща от Австралия ме пита, имайки предвид това, което Павел казва в 1Кор.9:24-27: “Как може Павел, който разбира толкова добре прекалено щедрата Божия милост, да говори с такива почти законически изрази и да твърди, че някаква липса от самодисциплина щяла да го лиши от вечния живот? Не би ли трябвало това, че живее под закрилата на милостта, а не под закона, да му дава увереност, че даже липсата на такава самодисциплина ще бъде опростена от неговия Бог?”

* * *

Цялото учение на Новия Завет неизбежно ме довежда до заключението, **че според Божията суверенна цел, власт и милост всеки истински вярващ човек – всеки, който е роден от небето, всеки, който Отец е дал на Исус още преди създаването на света – със сигурност накрая ще бъде спасен и ще има вечния живот.** Обаче, въпреки че Бог знае със сигурност отличителните черти на всеки от тези хора, ние разпознаваме другите единствено по това, което се вижда тук на земята. Даже това може да е объркващо, защото ние не можем безпогрешно да знаем какво има в сърцето на другия човек. Някои хора правят лъжливи признания за вярата си. Някои хора, които на външен вид изглеждат, че служат на Бога, правят това по неискрени подбуди. Други, които външно изглеждат далече от Бога, насаме плачат горчиво заради греховете си и искрено се предоставят на Божията милост в Христос. **Способностите ни да виждаме и да разбираме са толкова ограничени, че ние трябва да подлагаме себе си на проверка, за да видим дали сме вярващи хора.**

Поради тези причини са написани от Павел и тези предупрежденията и съвети, за които вие споменавате. **Изкуплението не е дребна работа.** Не трябва да се осмеляваме да сме самонадеяни относно Божията милост, защото тя е платена с живота на Исус Христос, Божият Син. На спасението трябва да се гледа най-сериозно. Ние произвеждаме такъв плод, какъвто Бог изработва вътре в нас. Божието спасение включва в себе си това, че той винаги завършва онова, което е започнал. Неговата работа никога не остава незавършена. Онова, което външно изглежда като постоянство и настойчивост е демонстрация на Божията сила отвътре.

До края нашата увереност се основава на Бога, който ни държи, за да ни спаси за себе си. Всеки миг, в който съжаляваме за грях, който сме извършили; всеки поглед с вяра към Исус като наше Агне на Бога, което е понесло нашия грях; всеки ден, в който се разкайваме с искрено сърце; всеки случай, в който сме привлечени близо до Бога; ние знаем, че сме пазени сигурно чрез Божията сила и той няма да изпусне нито един човек, който му принадлежи. Тези индикатори (както и много други) са демонстрация, че Божият Дух работи в нас – защото греховната ни плътска природа не може да роди нито едно от тези неща. Ние можем да си спомняме с благодарност че Рим.8, великата глава за работата на Светия Дух в нас, която започва с “никакво осъждане” и завършва с “нищо не може да ни отдели.” **Бог е верен към тези, които вярват в него. Той ги пази до самия край със собствената си сила чрез вярата.**

Ние знаем

В този несигурен свят, който е пълен с опасения и страхове, душите ни жадуват да се хванат за нещо, което е стабилно и сигурно. Ние не знаем какво ще ни донесе утрешния ден, но знаем голямата картина, която обхваща цялата история на земята и даже нещо повече. Ако вярваме, че Исус е нашия Спасител и Господ, нека сърцето ни да се изпълва с тази вечна сигурност и да бъде утешено.

* * *

Гледайки с вяра **в миналото**, ние знаем за милостта на нашия Господ Исус Христос, който заради нас стана беден, с цел ние да можем да бъдем обогатени (2Кор.8:9). Ние знаем, че сме били освободени чрез проливането на скъпоценната кръв на Христос, а не чрез земните и нетрайни пари (1Пет.1:18). Ние знаем, че сме опознали Бога (1Йоан2:3). Ние знаем, че се намираме в обичаният Син на Бога (1Йоан 2:5). Ние знаем, че свидетелстването на апостолите за Исус е вярно (3Йоан 12), защото знаем, че Синът на Бога е дошъл и ни е дал способността да разбираме (1Йоан 5:20).

Гледайки с любов **в настоящето**, ние знаем, че сме преминали от смъртта към живота (1Йоан 3:14). Ние знаем, че сме в истината (1Йоан 3:19), че сме от Бога (1Йоан 5:19) и че живеем в Бога (1Йоан 4:13). Ние знаем, че имаме вечен живот (1Йоан 5:13). Ние знаем, че Бог чува молитвите ни (1Йоан 5:18) и знаем, че нито един неморален човек няма достъп до Божието царство (Еф.5:5).

Гледайки с надежда **в бъдещето**, **ние знаем, че последното време е настъпило** (1Йоан 2:18) и че създанието чака с надежда да получи Божието окончателно освобождение (Рим.8:22). От векове към векове ние знаем, че Бог във всичко съдейства за доброто на тези, които го обичат и които са призвани според неговото намерение (Рим.8:28). Ние знаем, че дейността ни в Господа не е напразна (1Кор.15:58). Ние знаем, че ако нашето земно жилище бъде унищожено, ние имаме вечен дом от Бога на небето (2Кор.5:1). **Ние знаем, че когато Исус се върне, ни ще станем като него** (1Йоан 3:2).

Ние и те

Читателите на Библията знаят фразата “евреи и езичници,” но не всеки помни, че **смисълът на “езичници” е буквално “народите,” т.е. всички други народи, които не са евреи.** По време на елинистичния

период от своята история, гърците са разделяли света на две части – гърци и варвари, като варвари са били онези народи, които не са могли да говорят гръцки и поради това онова, което казвали на родния си език звучало за гръцкото ухо така, все едно че казвали “вар-вар-вар.” Чел съм, но не мога да го докажа, че имената на всички местни северноамерикански племена означават “хората” на езика на всяко отделно племе. Всяко племе считало, че светът е населен от “хората,” т.е. самите те и всички останали. Китайците наричали своето царство с името “средното царство”, твърдейки, че те заемат самия център на земята. Японците наричат страната си “Страната на изгряващото слънце,” все едно, че всеки ден започва от Япония. Североамериканците изработват карти на света и глобуси по такъв начин, че да покажат, че САЩ са фокусът на планетата.

Истината е, че всички ние се считаме за центъра на света. Английската дума pagan – езичник, произлиза от една латинска дума, означаваща “селянин.” Християнството процъфтявало в градовете на Римската империя, но населението на селата оставало нехристиянско. Английската дума heathen има същият произход и значение – градското население приело християнството, но хората по селата, които живеели в heath – пустошта, не били християни. Нашата дума outlandish – чужденец отразява факта, че на онова, което не е от нашата земя, ние често пъти гледаме като на нещо странно и необичайно. Фермерите се присмиват на “изнежените граждани,” които понякога отивали в селата, а гражданите си разказвали вицове за “селските дръвници.”

Евангелието е най-великото средство за премахване на различията в нашият свят на “ние” и “те,” на хората, които са като нас и онези, които са различни от нас. Христос взема хора от различен вид, произход, раса, имотно състояние, култура и цвят на кожата и създава ново човечество. За тези, които са в съюз с Христос тези различия вече нямат никакво значение. Колкото повече се приближаваме до тази цел, толкова повече трябва да се разкайваме и с Божията помощ – да се стремим ежедневно да направим това една нова реалност.

Но какво ще стане, ако греша?

Един брат от Тенеси пише: “Няма ли да бъде истинска трагедия, ако отида в ада, защото погрешно съм разбрал какво пише в Библията?” Той често ми задава духовни въпроси и добавя: “Не знам защо понякога задавам толкова много въпроси и имам толкова малко вяра. Моля ви да се молите за мене.”

Ако спасението ни зависеше от правилното разбиране на всички библейски учения, всички ние щяхме да отидем в ада, тъй като погрешно я разбираме и защото никой от нас не е безпогрешен в нейното разбиране. Но тъй като Исус дойде да спаси грешните хора и тъй като Бог оправдава лошите, незаслужаващите и безнадеждните, които вярват в Исус Христос, ние трябва да престанем да се безпокоим относно това, което предстои да се случи (Рим. 5: 6-10). В Библията няма нито един пример на човек, който да е бил загубен или даже да е бил наказан от Бога заради това, че е направил неволна грешка поради неразбиране, когато смирено се е опитвал да вярва в Бога и да му се подчинява в съответствие с познанията, които е притежавал.

Ако помолите Бога да ви се разкрие и предоставите живота си, за да ви ръководи, можете да бъдете сигурен, че той няма да ви позволи да се отклоните, докато четете с молитва неговото Слово, за да го познаете и да Го следвате. В същност, той обещава да ви даде разбирането, от което се нуждаете за ежедневния си живот (Фил. 3:15; Кол. 1:9-10; 2Тим. 2:7)..

Вашият въпрос според мене е доказателство, че имате “вяра.” Вие просто се опитвате да я разберете по-добре и да я насочвате. Когато се научите, че можете да вярвате на Божията любов в Исус, тази любов ще прогони вашия страх (1Иоан 4:15-19). Аз съм бил във вашето състояние и винаги съм установявал, че Бог е верен на обещанията си и заслужава да му се доверяваме.

Освен това установих, че е полезно, мислейки си за собственото си спасение, да чета Евангелието на Йоан, което е било написано, за да имаме живот (Йоан 20:30-31), както и 1Иоан, което е написано за да знаем как да живеем (1Иоан 5:13). Ако не можем да повярваме на Исус и на един от най-приближените му апостоли по този въпрос, на кого бихме могли да се доверим?

Новата реалност на Бога

Когато Исус започнал земното си служение, посланието му към хората съдържало съобщение и покана: “Времето дойде и Божието царство приближава. Покайте се и повярвайте в добрата новина” (Марк 1:14-15). Тук не се има предвид времето, което се определя от часовника и календара (chronos), което ние

можем да пресмятаме предварително. Тук е използвана друга дума (kairos), с която се означава правилното време за настъпването на някакво конкретно събитие, т.е. точно определен момент във времето. В юдейската и в християнската литература тази дума обозначава специална епоха, по време на която Бог ще изпрати своят помазан (на иврит – “Мисия”, а на гръцки – “Христос”), за да победи унищожителните сили, които му се противопоставят и причиняват вреда както на хората, така и на цялото творение. С тази божествена намеса чрез избраният си представител, Бог ще възстанови мира между него и хората, които са се отчуждили от него и ще ги въведе в своето благодатно царуване над този разбит и непокорен свят.

Исус обявил, че той е този небесен представител и демонстрирал програмата си чрез думи на прошка и дела на прогонване на зли духове и изцеление на хората. За изненада както на своите приятели, така и на своите врагове, Исус преминал през смъртта на кръста в нов живот след като възкръснал от гроба. Животът, смъртта и възкресението на Исус Христос маркират началото на новата епоха на изпълнението – “времето дойде” (kairos). Тази епоха ще достигне кулминацията си, когато всичко видимо (на земята) и невидимо (на небето) изцяло се изпълни и се постигне набелязаната цел в Исус Христос (Еф.1:10). Тогава всички противоречия ще бъдат перфектно разрешени и ще изчезнат. Всеки благороден стремеж ще бъде осъществен. Бог ще унищожи смъртта и ще избърше всички сълзи. Всичко, което е красиво, добро и справедливо в това творение ще бъде изчистено и направено перфектно, за да блести завинаги в новите небеса и на земята.

Бог е започнал да изпълнява онова, което е обявил чрез пророците. Месията премина през страдания и се възнесе на небето (Деян.3:18, 21). Ние чухме посланието на Исус, покаяхме се и повярвахме в добрата новина (Марк 1:15; Деян.3:19). Възстановяването, което Бог е предрекъл още през древността, ще настъпи в определеният за него период (kairos). До настъпването на този период ние чакаме с надежда, обновявани чрез опрощението на греховете ни, поддържани от периоди (kairos) на освежаване и очакваме с увереност връщането на Божият слуга, нашият Пророк, Исус, Месията и Христос (Деян.3:19-26).

Новите небеса и новата земя

Една читателка от Хюстън моли за повече обяснения относно идеята, че Божието изкупление ще включва в себе си ново небе, нова земя и мъже, жени и деца, които са спасени.

Още от първата си глава Библията ни уверява, че единствено Бог е отговорен за съществуването на физическата вселена и че той е одобрил онова, което първоначално е направил (Бит. 1: 1, 31). Бог е създал човека от пръст, вдъхнал му е живот и - о, чудо ! - Адам се е превърнал в жива душа. Вземайки част от тялото на Адам, Бог оформил жената Ева, а след това поставил двамата да управляват останалата част от материалното създание, да я използват, се грижат за нея, да ѝ се наслаждават, но в условията на ненарушимо приятелство с Бога (Бит. 2:15-17).

Създаденият от кал човек не бил доволен от зависимостта и подчинението си пред Бога **и се опитал сам да си бъде Бог**, да решава за себе си кое е “добро” и кое е “лошо.” Но направените от кал мъже и жени не могат да бъдат богове, защото са направени от пръс и нечистота. Така Адам и Ева “изпаднали” от мястото си на почест над създаденото от Бога, за да се разтворят отново в земята, от която са произлезли и създаденото от Бога “паднало” заедно с тях (Бит. 3:17-19; Евр. 2:5-8). **Поради човешкото неподчинение, физическата вселена също станала обект на “гление”** и пропадна до положението да бъде роб на погиналото (Рим. 8:20-21).

Векове по-късно, когато умрял Исус, небето си затворило очите, а земята се разтресла и разпукала (Мат. 27:45, 51) и от тогава създанието пъшка в очакване за своето изкупление, за което Исус дава уверение (Рим. 8:19-22). **Космическата история започнала със Създаването и ще продължи до “обновлението”** (Мат. 19:28). Тогава ще дойдат **“новите небеса и новата земя”**, една нова вселена изпълнена с праведност и лишена от всякакво зло, отчаяние, горчивина и болка (2 Пет. 3:13; Откр. 21:1-4).

Преди да се появи тази нова вселена, един окончателен пожар ще очисти чрез огън старите небеса и земята - или така както се очиства златото, или като се махне старото, за да се обезпечи място за вечния модел (2 Пет. 3:10, 12; Евр. 12:26-29). Каквото и да представляват тези подробности, **ще има приемственост** между миналото и бъдещето - Бог **“подновява”** всичко, а не прави всичко отново (Откр. 21:5).

Ние не бихме могли да знаем нещо за това, ако нямаше небесното откровение и никога не трябва да си мислим, че това откровение е наше. Виждате, че всичко това е точно обратното на човешкото въображение. Хората както от древността и така и от наши дни, лишени от помощта от Библията, стигат до заключението или че Бог не съществува, или че не е направил физическата вселена, или че не я харесва, или

че човека е бог, или че самата вселена е бог. **Но Библията ни посочва правилната посока.** Библията отваря очите и на християните, защото от векове ние често стигаме до заключението, че материалните създания (включително нашите тела) са по рождение зло, или че няма да бъдем опростени и ще бъдем наказани от Бога или че ще “избегнем” смъртта (1 Тим. 4:1-7).

Благодарение на Исус ние умираме с надеждата за възкресение. Ако това смъртно тяло се разлага, ние очакваме друго, което няма да се разлага, тяло, което ще подхожда безпогрешно на вечното царство на Бога, което чакаме да дойде (1 Кор. 15:20-26, 42-55). Тогава, заедно с Бога, Исус и всички Божий хора от всички поколения, ние ще живеем вечно като цялостни хора, в перфектно обединение с Бога, с безупречното общество и помежду си, в Новите небеса и на Новата земя (Ис. 66:17-25; 2 Пет. 3:13; Откр. 21:1-22:5). **Сравнени с това, бих казал, че идеята за лишени от телата си души, носещи се на облаци и свирещи на арфи ми звучат наистина доста нелепо.**

(Коментар: Препоръчам ви да прочетете книгата „Библията и бъдещето“ от проф. Антъни Хоекема, който прави задълбочен анализ на тази тема, използвайки книгите на изтъкнати теолози от целия свят. Можете да я намерите скоро на сайта на Методистката църква <https://mhttpsethodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Някои се усъмниха

Докато четях тази сутрин до болка познатите стихове от Евангелието на Матей, аз изведнъж се изненадах от една фраза, която като че ли изскочи от страницата. Матей ни повежда към текста, който понякога ние наричаме “Великата Заповед” със следните думи: **“Единадесетте ученици отидоха в Галилея, на хълма, който Исус им беше посочил. И когато го видяха, поклониха му се; но някой се усъмниха”** (Мат.28:16-17).

Кои са се усъмнили? Някои от тези 11 мъже, подбрани от Исус, за да бъдат негови ученици. Усъмнили са се мъже, които живели с Исус в продължение на 3 години и са били свидетели на чудесата, които е извършвал и то с такава власт, която е свидетелствала за божествената му самоличност и божествената му мисия. Усъмнили са се мъжете, на които само след секунди Исус ще възложи да бъдат негови лични пратеници и посланици по света (апостоли). **След всичко, което били преживели, някои от апостолите се усъмнили.**

В какво са се усъмнили в този момент? Че Исус е бил Син на Бога? Че той наистина е бил възкресен от смъртта? Матей, един от тези 11 ученици, не ни обяснява. Дали той е бил един от съмняващите се? Оригиналният текст на **Евангелието на Марк вероятно завършва със стих 16:8**, но направените скоро след това добавки към него може би хвърлят известна светлина. Мария Магдалена казала на 11-те, че е видяла Господа, но **“те отказаха да повярват в това”** (Марк 16:11). Други двама учениците срещнали Исус и съобщили за това на 11-те апостоли, но апостолите **“и на тях не повярваха”** (ст.13). След това Исус лично се явил пред 11-те апостоли, смърлил ги за неверието им и им дал Великата Заповед (ст.14-16), която е последва от обещание за доказателства, че той ще придружава **“повярвалите”** (ст.17-18). Според мен **това обещание се отнася не за бъдещите новоповярвали, а само за самите апостоли.**

Няколко седмици по-късно, на Петдесетница, апостолите се оказали сред тези, които са получили Светия Дух **и съмнението им отстъпило пред тяхната нова и свята смелост** (Деян.2). Но в онзи момент някои от учениците са се съмнявали. Въпреки това Исус им възложил да го представляват. **Исус разбира нашите слабости. Даже в нашата слабост има надежда за нас.** Даже когато се съмняваме, ние сме призвани. Същият Дух ще ни даде сили да се подчиняваме на Исус, стига да го помолим и да го приемем. Възкресеният Исус ще бъде ежедневно и с нас, до края на света (Мат.28:20).

Няма нужда от родителски срам

*Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Дъщеря ми скоро ще се дипломира като доктор на науките. Мечтаех да настъпи този момент, гордеех се с нея и ми се искаше да присъствам на церемонията и да празнувам с нея. Но наскоро тя и нейният приятел **заживяха заедно, без да са сключили брак.** Това разбива сърцето ми и аз многократно я съветвах да престанат да живеят заедно, докато не са сключили брак. Страхувам се, че ако присъствам на дипломирането ѝ, това ще означава, че одобряваме постъпката ѝ и че двамата с майка ѝ ще се срамуваме и ще се чувстваме унижени, че сме там с приятеля ѝ. Много ще ви бъда благодарен, ако ме посъветвате как да постъпя.”*

* * *

Приятелите идват и си отиват, **а дъщеря ви има само един баща и една майка.** Присъствието ви на това уникално събитие ще означава да демонстрирате уважението си към упоритата работа на дъщеря си през годините на обучението ѝ. **То ще демонстрира и че вашата обич не зависи от нейното поведение, а**

произтича от факта, че тя е ваша дъщеря. Такава демонстрация ще е подражание на небесният ни Отец, който ни обича, защото сме негови деца, въпреки че ние не успяваме да удовлетвори очакванията му и понякога не изпълняваме указанията му. Тъй като считам, че вие сте възпитавали дъщеря си да се придържа към същите принципи на целомъдрие, когато е израствала и които сега е решила да не изпълнява, аз не виждам основание вие и жена ви да се чувствате засрамени или унижени, ако присъствате на дипломирането ѝ.

Ако решите да не присъствате на дипломирането ѝ или пък ако присъствате там, но откажете да празнувате с искрена радост и гордост нейното постижение, тогава може би ще имате добро основание след време да се срамувате от себе си. Ако ще се чувствате неудобно, че спите заедно с дъщеря ви и приятелят ѝ в техният апартамент, просто ѝ кажете, че вие и майка ѝ ще се чувствате по-удобно, ако спите в друга наета квартира, но ще се радвате да сте с нея през останалото време. Препоръчвам ви по време на посещенията си въобще да не коментирате с нея въпроса, че тя живее заедно с приятеля си. Бъдете уверен, че вашата въздържаност ще стимулира нейната възприемчивост към всеки бъдещ съвет, който бихте пожелали да ѝ дадете в бъдещето.

Обещанията на Бог към Израел и нашата реколта

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Бог казал на израелтяните, че ако те му се подчиняват, той ще благослови нивите и градините им. Вярвам, че като християнин аз съм “истински евреин.” Дали това означава, че Бог ще предпазва градината и плодните ми дървета от зайците и от елените, ако аз не направя ограда?”

* * *

Ние, вярващите в Исус от всички нации, сме духовни наследници на Авраам, но според мен не сме “истински евреи” (Рим.4:9-18). Евреите са евреи, въпреки че не всички евреи са избрани от Бога, което е видно от липсата им на вяра, а не-евреите са не-евреи (Рим.9:6-7; 11:1-5). Но спасението е дошло чрез Исус както за не-евреите, така и за евреите (Рим.15:8-12). Обещанията от Стария Завет за богатата реколта, за стадата добитък и т.н. са част от завета с Израел в На-Aretz Yizrael - “Земята на Израел.”

Не мисля, че ние можем да вземем тези обещания и да ги приложим към себе си, въпреки че някои от тези обещания са повторени в Новия Завет и се отнасят за християните, но в друг смисъл (Еф.6:2-3). Бог е способен да се грижи за твоята градина, даже ако тя няма ограда, но никъде в Библията не съм чел, че той ще направи това. Моето разбиране за вярата ме кара да предположа, че вие трябва да направите всичко, което знаете, че е благоразумно и мъдро и чак след това да молите Бог да ви благослови. “Вярата идва след като хората чуят Благата вест, а те я чуват, когато някой проповядва за Христос” (Рим.10:17).

Ако Бог не е обещал нещо, ние не можем да се надяваме, че то ще се случи, просто защото вярваме. Според мен обещанията, които са дадени на древния Израел в тяхната земя не се отнасят конкретно за нас, поради което не трябва да претендираме за тяхното изпълнение.

Образец на църква

Един абонат на моята ел. поща ме убеждава: “Новият Завет ни предоставя образец, към който истинската църква трябва да се придържа. Ние научаваме това чрез заповедите, примерите и по подразбиране. Църквата, която е обрисувана в Новия Завет е пример, на който трябва да подражаваме, ако уважаваме властта на Библията.”

* * *

Вярно е, че Новия Завет ни предоставя образец и този образец е самият Исус Христос (Мат.16:24; Фил.2:5; 1Пет.2:21). Безопасно е да се придържаме и към примера на други християни, при условие, че и те вървят след Исус (1Кор.4:16; Фил.3:17; Евр.13:7). Обаче никъде в Новия Завет не се твърди, че той има за цел да ни снабди с подробен образец на църква, обхващащ нейната организация, официалното ѝ име, дните в които трябва да се извършват богослуженията, как трябва да се съставя и изразходва нейния бюджет, какви да са сградите ѝ, какви да са програмите за съвместният християнски живот в църквата през всички епохи и навсякъде по света.

За разлика от представите на някои хора, Новият Завет не ни показва завършена картина на църковния живот, на организацията на църквата, на богослуженията, на етапите на спасението, на имената на църквата и т.н. Новият Завет ни представя различни картини от живота в Светия Дух на обществото на вярващите. Някои текстове обрисуват вярващи евреи, които продължават да практикуват юдейската религия и набожност, независимо че сега вече вярват в Исус като Месия (Деян.3:1; 21:20-24). Други откъси

обрисуват харизматично богослужение, което се характеризира с голяма спонтанност и непринуденост (1Кор.11-14). Трети откъси ни представят модел на институционална църква на неевреи, в който има епископи, дякони и дяконеси (1Тим.3; Тит 1).

Представата, че през първия век от новата ера християните са били едни и същи по отношение на тези външни подробности е невярна и е възникнала доста по-късно. Най-важното от всичко е, че Библията никъде не предлага и даже не намеква, че спасението ни или праведността ни пред Бога се дължи на собствените ни усилия или на способността ни да разгадаем някакъв “образец” на “истинската църква” и след това да го приложим в живота си.

Библията постоянно ни насочва към Исус Христос, който вече е направил всичко, което е нужно, за да сме праведни пред Бога. Библията винаги ни призовава да вярваме изцяло и изключително в тази спасителна работа. Цялото ни подчинение и всичко, което правим в служба на Бога е само наш отговор на Божията милост, който ни е спасил в Христос още преди да сме били родени.

В Новия Завет никъде не ни се казва да се подчиняваме на някаква тълкувателна система от заповеди, примери и подразбирания. Тези термини и този подход произлиза от шотландската философия и от английските закони. В някои случаи те може да са полезни, но Библията не ни учи на тях и не изисква да се придържаме към тях. Библията ни уверява, че човек, който с искрено сърце се обърне с молба към Бога, ще е способен, с помощта на Светия Дух, да чете Библията с молитва и в ежедневието си да различава Божийте указания (Рим.12:2; Еф.1:16-17; Кол.1:9-12; 2Тим.2:7; Евр.13:20-21; 1Йоан 2:27).

За да показваме уважение към властта на Библията не е нужно да показваме вярност към някаква система от заповеди и примери, защото никъде в Библията не се говори за такава система. Тя е била изобретена от скучни хора и се е превърнала в координатна система, чрез която някои хора четат Библията и самите те биват формирани от тази координатна система. Тази система въобще не се основава на Библията и е продукт на законичеството, защото се използва като стандарт за праведността **и предизвиква разделение, а не обединение сред християните**. Тази система ограничава нещата, които Библията е оставила свободни и пренебрегва нещата, които Библията ограничава.

В текста на Новия Завет, (с който ранната църква не е разполагала, поне в продължение на първите няколко десетилетия) никъде не се твърди, че има подробен образец за цялото многообразие на църковния живот. Авторите на Новия Завет са знаели Стария Завет и са го тълкували в светлината на превъплъщението, живота, смъртта, възкресението и възнесението на Исус. Подпомагани от Светия Дух, те са описали морала и живота на хората, които вярват в Исус като Син на Бога и Спасител, както и най-общо са описали мисията на християнското общество и на хората, които го съставляват сред наблюдаващия ги свят. Образецът на ранната църква е самият Исус.

Обрязване и кръщаване

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Вие припомняте, че мъжките бебета в Израел са били обрязвани като знак на Божия завет с избраните от него хора. Когато Христос обявил Новия Завет, дали той ни е инструктирал да изключим бебетата от кръщаването като знак на Новия Завет?”

* * *

Въпреки че както обрязването, така и водното кръщение са знаци на Завета, първото за евреите и второто – за християните, **за разлика от обрязването, кръщаването е предназначено за всички народи и за мъжете, и за жените** (Бит.17:9-14; Мат.28:18-20; Деян.16:14-15). Човекът влизал в обществото на “стария завет” чрез естественото си раждане. Влизането в обществото на “новия завет” изисква от човека “ново” раждане, което е “от небето” (Мат.3:7-9; Йоан 3:1-7).

С оглед на тези фундаментални различия, аз ще перифразирам въпроса ви така: “Когато Христос обявил Новия Завет, дали той е включил бебетата, поради самият факт на раждането им сред хората, обхванати от завета?” Този въпрос **не е свързан с кръщаването, а е свързан със същината на завета. Може ли човек да има заветни отношения с Христос, ако лично не се е разкалял и не вярва в Спасителят?**

Християните, които не практикуват кръщаване на бебета казват, че в Новия Завет никъде не се описва случай на кръщаване на бебета. А християните, които кръщават бебетата си казват, че Новия Завет описва първото поколение на повярвалите в евангелието и едва ли споменава за статута на бебетата, родени от вярващи родители. Ние не можем да разрешим въпроса с кръщаването на бебетата, основавайки се на мълчанието на Библията, **но трябва да проучим по-задълбочено и изчерпателно в евангелието какви са целта и смисъла на кръщаването.**

Обрязване от нашата греховна природа

Един брат предполага, че съгласно Кол. 2:11-12, водното кръщение представлява момента, в който Христос ни "обрязва от нашата греховна природа." Той пита, дали праведността поради вярата се дарява преди човек да се подчини и да се кръсти с водно кръщение.

Библията никога не ни окуражава да си мислим, че Бог седи с хронометър в ръка на небето, дебнейки да отчете точния момент, в който ние правим нещо добро, за да се спасим. Исус е извършил "доброто нещо", което ни спасява преди около 2000 год. Нищо от нашите дела - минали, настоящи или бъдещи - не може да представлява някаква част от това "добро нещо", което ни оправдава пред Бога.

Що се отнася до отстраняването на тялото на плътта като символ за опрощението, Павел казва, че то се е случило когато "В него бяхте и обрязани с обрязване не от ръка извършено, но с обрязването, което е от Христа" (Кол. 2:11). Това твърдение е в хармония с казаното от Павел на други места в Колосяни, че Бог "въдвори мир чрез Него с кръта, пролята на Неговия кръст" (1:20), че ни "примири сега чрез Неговата смърт в плътското му тяло" (1:22), "вие имате пълнота в Него" (2:10), "вас съживи в Него, като прости всичките ви престъпления" (2:13).

В Новия Завет спасението винаги се фокусира и свързва с завършената работа на Исус Христос, а не с нашия отговор на тази невероятно добра новина, че заради Христос Бог е опростил греховете ни.

Когато хората проповядват евангелието и обещава спасение на тези, които повярват в Христос и вярно кръщават вярващите когато повярват, тогава никога не се задава въпроса "кога." Само когато отклоним погледа си от Христос и го фокусираме върху себе си и върху онова, което правим, тогава този въпрос става актуален.

Общество на спасените

Исус е установил обществото на вярата, братството на Спасените, които са създадени чрез Неговата намеса в тяхна полза. Когато четем думите на Исус в Евангелието на Матей, пред очите ни се появява това общество и това е, което виждаме. Тези хора жадуват да бъдат одобрени от Създателя и нищо друго не би могло да ги задоволи. Те са лакоми за праведност, а не за религия или за каквото и да друго нещо, което се основава на повърхностни изяви или на практични изгоди. Както е предвидено от Исус, това е общество на обучаващите се, в което Исус е учителят. Но тези обучаващи се не получават академично познание, а са чираци. Програмата за обучение е индивидуална, а не професионална – учениците се научават от Исус да стават като Него.

Тези, които се научат най-добре и знаят най-много, стават разпознаваеми чрез своето слугуване, а не чрез надутото и презрителното си отношение към другите хора. Обществото на Спасените не съществува заради себе си, а заради най-последните, заради изгубените и заради най-незначителните. Това общество нито е недостъпно за външните хора, нито е специално, а е постоянно увеличаващо се и се намира там, където са хората. Членовете на това общество вървят след Спасителя и работят за изпълнение на неговата мисия.

Те подкрепят неотклонно справедливостта, работят за мира и приемат преследването, в което естествено попадат тези, чиито цели са различни от целите на невярващите. Те изпълняват обещанията си и прощават, а това са неприемливи ценности в нашия объркан и пропаднал свят. Въпреки че преди са живели в тъмнината, сега спасените светят като маяци в нощта, отразявайки светлината на Спасителя, който е истинската светлина, която е изпратена от Бога. Те са солта в нашия гниещ свят.

Тяхната ефективност произтича от властта на истината, а не от някаква арогантна сила. Исус не е очаквал учениците му да създават такова общество чрез собствената си мъдрост или сила. Така както Отец е направлявал и е придавал сила на служението на Исус чрез Светия Дух, така и Исус чрез същия Свет Дух ще направлява и придава сила на своето общество до настъпването на Края на времето. Там където двама или трима се съберат в неговото име, Исус обещава също да е с тях. Присъствието на Исус чрез неговия Дух сред тази църква на спасените сега е невидимо за очите на смъртните хора, но Неговото присъствие по време на нашите видими събирания на крехките, препъващи се и склонните да грешат изпълнява обещанието, което Той е дал при напускането си на този свят: "И ето, аз съм с вас през всички дни до свършека на века" (Мат.28:20).

Обърнати към църквата

Един читател на моята ел. поща ми пише, че чул някакъв човек да казва: “Не мисля, че можете да бъдете обърнат към Исус, без да бъдете обърнат към неговата църква,” чрез което говорителят **искал да каже обръщане към конкретната деноминация**, в който той членувал. Читателят ме пита, дали това твърдение е вярно.”

* * *

Вярно е, че всеки, който принадлежи на Исус, е част и от неговата църква (буквално, събрание на вярващите). Гръцката дума “църква,” която Исус е използвал в Мат.16:18 е същата дума, която е използвана в Септуагинта за обозначаване на събраните хора на Бога. Днес Божията църква намира своята идентичност чрез общото признание, че Исус е Божият Син, че той е обещаният Месия или Христос.

Нито едно движение, независимо дали е деноминация или е надденоминационно, в което не членуват всички хора, които вярват в Исус **няма правото да твърди, че единствено то е “неговата църква.”** Всяка група християни, която твърди това нещо е виновна за вид сектанство, което в Библията се нарича с думата “ерес.”

Светът е пълен с църкви, които твърдят, че са истински и всяка от тях представя или е възстановила някаква част от апостолското учение и практика, което другите църкви не са забелязали или са отхвърлили, или са пренебрегнали. Всички тези истински църкви имат две общи отличителни черти:

(1) Всички **те грещат** в твърденията си, че само те са истинската и единствена църква.

(2) **Те са прави по отношения на някое учение и практика, но съвсем не са толкова уникални в това отношение, колкото и да им се иска да са.**

Ще дойде ден, когато ще престанем да играем играта “Познай коя е правилната религиозна организация и спечели пътуване до небето.” Сега е време за повярване с цялото си сърце, разум и сила в Агнето на Бога, което е понесло греховете на света. Да направим това, означава да бъдем “обърнати към Исус.” Който направи това, може да твърди с увереност, че е част от църквата на Христос и е част от хората на Бога.

Обявявам, че вие сте добре

В Марк 1:40-45 се разказва втората история за изцеление, извършено от Исус. Един прокажен коленичил пред него, демонстрирайки вярата си, че Исус ще го излекува. Изпълнен със състрадание, Исус го излекувал, като го докоснал и казал: “**Бъди очистен.**” След това Исус изпратил излекувания мъж да се покаже на свещеника и да направи принос за очистването си, както е заповядал Моисей. Казвайки това, Исус се позовал на ритуала, предписан в Лев.14:1-32, една сложна церемония, чрез която излекуваният от проказата бивал обявяван за чист – както от болестта, така и от отлъчването, което го изолирало от контакти с обществото. Колко ли се е вълнувал всеки отхвърлен дотогава човек, когато чуел, че свещеникът обявява, че е чист (Лев.14:7) и след това официално го “представя” обратно пред Бога и пред неговите хора (ст.11).

Спомних си за този случай миналият четвъртък, докато бях на преглед при моят кардиолог, след като бях прекарал предишните събота и неделя в една болница в Калифорния, защото имах проблем с артериалното кръвообращение. Кардиологът прегледа документите и резултатите от изследванията от Калифорния, направи други проверки и ЕКГ, прегледа ме и ми съобщи заключението си. Според него, лекарите в Калифорния се бяха справили отлично и не е нужно да продължавам да вземам лекарството за поддържане на ритъма на сърцето, което те ми бяха предписали. Достатъчно е да вземам един аспириин за бебета. Попитах го дали съм добре и мога ли да се върна към нормалните си занимания и той ми отговори: “Да, вие сте добре.” Върни се отново в обществото. След като чух тези думи, аз внезапно се почувствах много по-добре. Няма нужда от никакви процедури, инжекции и приемане на лекарства. Само едно кратко заключение: “Вие сте годен да се върнете към живота.”

Този поток от мислите ми накара да си спомня древния обичай, поддържан и до наши дни в някои християнски деноминации, при който човек изповядва греха си и чува обявяването, че му е простено. Този ход на мисълта ми ме накара да си спомня за древният обичай, който все още се спазва в някои съвременни християнски деноминации, при който човек изповядва греха си и чува обявяването, че му е простено. Някои християни (католици и англикани) поставят по-голямо ударение на правото на свещеника да изрича обявяването на опрощението, отколкото правят други (например, лутерани и методисти), но така или иначе, смисълът е един и същ. Като църква ние изповядваме, че сме извършили грях. След това, в името на Исус Христос, един представител на обществото на вярващите обявява, че на нас ни е простено. Ние чуваме тези

думи на опрощение, чувстваме се изчистени и вярваме, че сме чисти. Това е полезно и здравословно преживяване (Йоан 20:20-23; Мат.18:15-20).

Огромното жилище на Бога

Широко разпространена е представата, че различните християнски деноминации и общности **имат малко общи неща** помежду си и че те вярват в различни видове “вяра” **От гледна точка на Библията има само една християнска вяра**, която се изявява чрез световната църква, независимо че конкретните ѝ външни проявления се различават в зависимост от времето, мястото и деноминацията. Няма Презвитерианска вяра или Баптистка вяра, или вяра на Църквите на Христос. Има едно огромно жилище на Бога, състоящо се от много стаи; има едно семейство, чиито членове познават Бога като Отец; има едно братство на Светия Дух и всички участващи в него казват, че Исус е техният Спасител и Господ. Вярно е, че сега житото расте заедно с бурените, както ни учи Исус в една от своите притчи (Мат.13).

Църквата сега е торба, в която се намира и житото и плевелите, което все още не съответства на вечното Божие царство. Но Бог познава кои са децата му и в определеното от него време ще отвее фалшивите претенденти. **Имената на църквите не ни гарантират нищо**. Отношенията и връзката ни с Исус **е лична** и за всеки отделен човек живеят Господ или съществува, или не съществува. По-големите църковни “семейства” – независимо дали ги наричаме църква или деноминация – отразяват многообразието на хората, които ги съставяват.

Ако познавате Исус Христос **като вашият собствен възкресен и жив Господ**, нека да ви окуража и да разширя светогледа ви (и вашия живот), за да включа в него и всички останали християни. Ако до сега не сте се наслаждавали на такава лична връзка с Бога чрез Христос, бъдете сигурен, че милиони християни живеят с това интимно отношение с него и за тях това отношение е толкова реално, колкото е реално всяко друго земно отношение. Запомнете, че Създателят ви приканва да го опознавате – сега и през цялата вечност. Той ни кани: **елате у дома, елате е дома в огромното жилище на Бога!**

Окуражение за търсещият

Един абонат на моята ел. поща, който все още не е станал християнин, но радостно търси Бога, ми съобщава за напъващата вяра и за щастливото очакване на духовното пътешествие. Той ме пита дали бих могъл с нещо да го окуража.”

* * *

Библията ни учи, че Бог е нашият небесен Баща, който е създал всеки един от нас с надеждата да общуваме с него. За нещастие, започвайки от Адам до наши дни, всички ние избрахме да вървим по своя си път и пренебрегнахме взаимоотношението, заради което Бог ни е създал. Това е смисълът на чудната история за двете дървета в Райската градина (Бит.3). Според мен смисълът на тази история не е само буквален, а и символичен.

Както и да я разбираме, най-важното е посланието на тази история, което е абсолютна истина. Дървото на Живота е символ на взаимоотношението ни с Бога, а да ядем от плодовете му означава да се наслаждаваме на истинския живот, който произтича от живеенето в общение с нашия Създател. Дървото на Познаване на Доброто и Злото е еврейски идиом и символизира опита, натрупван от вземането на независими морални решения, без да се съобразяваме с това, което Бог е казал по конкретния проблем. Още по-ясно казано, Дървото на Познаване на Доброто и Злото е символ на хората, които самостоятелно решават кое е “добро” и кое е “зло,” без да се съобразяват с Божието мнение по конкретния въпрос. Адам и Ева яли от плода на това дърво и вследствие на това изгубили достъпа си до Дървото на Живота.

От тогава до сега следствието от това тяхно действие **е отчуждението**. Адам и Ева се смутили от вината си и се опитали да се скрият от Бога. Когато Бог поискал да му обяснят какво са направили, Адам нарушил верността си към жена си Ева и я обвинил, че тя е причината за тяхното неподчинение. Това отчуждение продължава в историята за Кайн и Авел. Кайн пренебрегнал предупреждението на Бога относно силата на греха (Бит.4:7). Кайн се възмутил от брат си Авел, чиято вяра го направила приемлив за Бога и го убил. Накрая Кайн бил наказан да бъде отлъчен от обществото. Неизвестно колко хиляди години по-късно, хората които са отделени от Христос продължават да са отчуждени на Създателя, отчуждени са и един от друг и всеки от тях вътрешно е разделен на части. Цялата вселена е част от всичко това, защото Бог ни е направил да сме част от всичко, което е създадено от него (на гръцки: *cosmos*).

Бог ни е поставил да царуваме над всичко създадено от него – не да го експлоатираме и да го унищожаваме, а като служители да го използваме мъдро и да помагаме то да изпълни целта, заради която

Бог го е създал (Бит.1:26). Създанието също е деформирано от греха на хората. Една от последиците от яденето от плода на Дървото на Познанието на Доброто и Злото е изгонването на Адам и Ева от Райската градина. Друга последица е проклятието за производството и раждането, което вече няма да е безболезнено, нито за хората (Бит.3:16), нито за продукцията на земята (Бит.3:17-19).

Но целта на Бога не е била победена и той няма да се предаде! Исус дошъл, за “да примири всичко” с Бога и помежду ни (Кол.1:19-20). Едно от последствията от неговото изкупление е обединението ни отново, помирението и излекуването на всеки християнин – първо със Създателя чрез Исус Христос, а след това и с другите хора, както и вътре във всеки от нас, с вселената и с целия Божий порядък. Библията ни казва, че когато Исус се върне, Бог ще донесе всички тези неща, за да комплектува изцяло това, което Библията нарича “ново небе и нова земя” (Ис.65:17; Рим.8:20-22; 2Пет.3:13; Откр.21:1-22:5). Това е описано като време, когато вълкът ще лежи редом до агнето, проклятието ще бъде премахнато от всичко, което Бог е създал и Раят с Дървото на Живота ще бъде възстановен (Ис.11:6-9; Откр.21:1-22:5). Откр.21 описва едно общество, което живее в мир, хармония и справедливост във видимото присъствие на Бога. Всички най-добри надежди и стремежи на човечеството са изпълнени в Исус Христос, към когото се стреми всяко чувствително сърце, даже когато не познава обекта, към който се стреми.

Ето в това е смисълът на християнството, а не просто ходенето на църква, вършенето на добри дела и почитеното живеене. Всички тези неща са създадени за наше добро, за да облекчават и окуражават общуването ни с Бога, който винаги ни благославя. Исус е казал: “Това е вечен живот, за да познаят Теб, единственият истински Бог и Исус Христос, който Ти си изпратил” (Йоан 17:3). Както и Цар Давид е написал преди това за Бога: “В Твоето присъствие има пълнота от радост, в дясната ти ръка има вечни удоволствия” (Пс.16:11). Приятелю, продължавай да търсиш с надежда и радост, защото вървиш по пътя към вечния живот.

Омаловажаване на значението на Библията

Преди известно време един християнин ми разказа за духовната си борба, по време на която, **според него Бог му казал да не отваря Библията си в продължение на една година.** Доколкото можах, аз изразих загрижеността си, че той може би погрешно е идентифицирал духа, който му е казал това.

Възможно е ние както да преувеличим, така и да омаловажим значението на Библията, **а това е грешка, която не трябва правим.** Самият Исус Христос се е отнасял с най-голямо уважение и почит към Писанията, които ние наричаме Стария Завет (Йоан 10:35). Когато четем Стария Завет с осветен разум, ние откриваме предсказанията за Исус Месията – за неговото свръхестествено раждане и за безгрешния му живот, за верността му към Бога и за изкупителната му смърт, за чудното му възкресение и за славното му възнесение, както и за сегашното му застъпничество и за очакваното му царство (Лука 24:27, 44-47). Тъй като тези неща ни насочват към Исус, Стария Завет ни предоставя мъдрост, която води до спасение чрез вяра в него (2Тим.3:15; Рим.4). За онези, които вървят след Исус, към когото сочи Стария Завет, Писанията са полезни за обучение, за порицание, за поправка и за трениране в праведен живот (2Тим.3:16). Приключенията и злополуките на хората, орисани в Стария Завет служат като примери и предупреждения на онези от нас, на които е дадена даже още по-голяма благодат (1Кор.10:11).

След появата на християнската църква Апостолите и хората, които те са обучили, подкрепяни от Светия Дух написали собствените си спомени (Евангелията), деянията си (Деяния на апостолите), свои писма (Послания) и предсказания (Откровения) – за изгода на съвременниците си и на бъдещите поколения (2Пет.1:12-15; Йоан 14:26; 15:26-27; 16:13-15). С течение на времето тези писания, които ние наричаме Новия Завет, постепенно си спечелили все по-голяма репутация сред обществото на вярващите и достигнало нивото на репутацията на Стария Завет (2Пет.3:15-16). Това не е изненадващо, тъй като книгите от Новия Завет съдържат важни размишления за вярата и живота в светлината на Исус и на книгите от Стария Завет, които посочвали към него (Откр.19:10).

Що се отнася до съдържанието, Новия Завет представя много от думите и делата на Исус, за да подхранва вярата и да инструктира вярващите (Мат.28:18-20; Йоан 20:30-31). Те описват началото на евангелизацията на Средиземноморския свят със силата и под ръководството на Духът на Възкресения Христос (Деян.). Те разкриват влиянието на личността и на постиженията на Исус Христос върху личния морал на всеки човек, за етиката и за живота в обществото на онези, които вярват в него като Спасител и искат да го следват като Господ (Посланията). Те очакват неговото идване в сила и слава, за да настъпи последния етап от Божието царуване и освобождението на цялото творение. Не е чудно, че книгите от Новия Завет бързо се разпространили по света (Кол.4:16) и че репутацията им сред вярващите се повишила, когато Апостолите и очевидците на земното служение на Исус остарели и умрели (Лука 17:1-4; Евр.2:1-4).

Заедно с книгите от Стария Завет, книгите на Апостолите и пророците са служили както тогава, така и сега като основен източник за растеж в милостта и познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос (2Пет.3:1-2, 15-18). Нека всички, които имат уши да слушат и да възприемат думите на апостолите и на пророците със смирение и вяра (Лука 6:47-49; Евр.4:1-3; Откр.1:1-3).

Онези, които са отпаднали

Един абонат на моята ел. поща ми пише: "В класа по изучаване на Библията разговаряхме за сувереността на Бога и за отговорността на човека. Какво е тълкуванието ви за Евр.6:4-6, където се разказва за "онези, които са отпаднали" и не могат да се покаят?"

* * *

Изглежда, че в книгата Евреи има повече предупреждения към християните отколкото в която и да е от другите книги в Новия Завет. Но въпреки всички тези предупреждения, Евреи постоянно и настоятелно ни уверява, че жертвоприношението на Исус, което е извършено веднъж завинаги, е достатъчно за да спаси завинаги всеки човек, който вярва в Исус. (Много полезно е да прочетете цялата книга Евреи и да направите два списъка – един на предупрежденията и втори - на уверенията, които се съдържат в нея). Тъй като умовете ни се стремят към акуратни решения и към лесни отговори, ние сме изкушавани или да обръщаме внимание на откъсите с "предупрежденията" или на откъсите с "уверенията и гаранциите," **но никога не разглеждаме едновременно и двете групи.**

Реалността не е проста и истината не е нито абсолютно черна, нито абсолютно бяла. Ако искаме да се отнесем справедливо към цялата библейска картина, ние трябва да признаем нейната сложност и да сме доволни, когато оставяме нещата не много акуратно подредени. Истината е, че текстът на тази книга едновременно ни предупреждава и уверява. Не е нужно винаги да разбираме всички мистерии или да подреждаме всички неща на Бога така, че да подхождат на нашия човешки ум.

Трябва да чуваме всичко, което Бог казва, да го приемаме смирено, да го "смиламе" с вяра и да му позволяваме да работи в нас, за да се постигне спасителната цел на Бога (Евр.2:1; 3:12; 4:1-2). Откъсът, който споменавате съдържа едно страховито предупреждение. То се отнася за онези, които са повярвали в Господа и е давали всички външни признаци, че са християни. Но въпреки че са "вкусили" от изгодите и благословиите на Бога, сега те съзнателно и преднамерено отхвърлят Исус Христос и неговата саможертва заради нашите грехове (Евр.6:4-6). Неизвестният автор на тази книга казва: "Невъзможно е те отново да бъдат обновени и да бъдат отведени до покаяние," **защото те са отхвърлили самата евангелска истина**, която единствено може да ги отведе до покаяние като начало на процеса на повярването (6:6). Те са пресекли границата отвъд която няма връщане назад. Накрая те ще бъдат "прокълнати" и "изгорени" (6:8, Евр.10:26-31; 2:29).

"Онези, които са отпаднали" съзнателно, твърдоглаво и преднамерено са отхвърлили жертвоприношението на Исус. Според тях Исус напълно заслужено е бил разпънат на кръста и те биха минали покрай него и биха го оставили да виси там (6:6). Те презират пролятата му кръв и я презират като нещо отвратително и се подиграват на всеки призив на милостивия Дух на Бога (10:29). **Ако се покаят, те не са недостъпни за Божията прошка, но за тях е недостъпно покаянието, което се стреми да получи прошката.**

Накрая ще кажа, че няма опасност да не можем да разпознаем и да различим тези вероотстъпници от истински вярващите хора. Хората, които изповядват спасителната вяра трябва да се страхуват както от напастта на духовната инертност и бездействие, така и от вкоравяването на съвестта, от безразличието към греха и от небрежно отношение към изкуплението на Христос. Защото това не са "неща, които придружават спасението." Това са признаци за повърхностна вяра и предупреждения, че думите не са в хармония с поведението и делата. Те са пътната маркировка на магистралата към унищожението. Авторът на Евреи твърди, че всеки човек, който вярва в перфектната саможертва на Исус е в абсолютна безопасност. Но авторът казва, че не всеки, който говори правилно задължително има праведно сърце. Авторът твърди, че някои от казващите, че са християни всъщност са лицемери и неискрени, но не вярва, че читателите му попадат в тази категория. Той казва: "Ако и да говорим така, надяваме се за вас, възлюбени, за по-доброто нещо, което води към спасението" (6:9). Бог е верен и няма да забрави работата, обичта, вярата, надеждата и търпението на верните хора (6:10-12).

Вярващият е в безопасност в Божията любов и сила. Той не трябва да се страхува, че някоя сутрин ще се събуди и ще установи, че вярата и спасението са изчезнали. Нито един християнин не "отпада" или изгубва спасението си, когато извърши грях или не удовлетвори Божия стандарт. Исус Христос ни "очиства от греховете" (Евр.1:3) и неговата всеочистваща жертва прави безгрешни завинаги онези, които са осветени

(Евр.10:10, 14). Исус е способен да “спаси завинаги” тези, които отиват при Бога чрез него, тъй като той “винаги живее, за да ходатайства за тях” (7:25). Но Библията не дава гаранция за невярващите, независимо дали някога са вярвали в Исус или не. Що се отнася до гаранцията за спасението, решаващият момент не е някакъв момент в миналото, когато човек е изповядал вярата си или е бил кръстен. Решаващият момент е “днес” – ежедневно и въпросът, който всеки ден ни задава е “вярваш ли напълно в Исус Христос?” (3:7-15) Има огромна разлика между “постоянството на светиите” на което ни учи Библията и небиблейското “лесно християнство,” което често пъти се прикрива зад твърдението “веднъж спасен – завинаги спасен.” Накрая всички истински християни ще бъдат спасени. **Но единствено ежедневиият живот показва ясно кой е истински християнин и кой не е.**

Опознаване на Божията любов

Бог обикнал толкова много хората, че пожертвал единственият си Син, за да върне обратно при себе си нашия отчужден свят (Йоан 3:16). Този Син, който познаваме като Исус от Назарет също ни е обикнал толкова много, че дал живота си доброволно, за да възстанови здравословната ни връзка с Отца (Йоан 10:17-18). Чрез своя живот и чрез своята смърт, Исус е създал една обективна реалност, която преди не е съществувала – състоянието на приятелство между Бога и отчужденият свят. Евангелието (което означава “щастливо съобщение”) е добрата новина за това възстановено приятелство между Създателят и създадените от него хора по целия свят. Точно така, както Отец ни е обикнал, преди да пожертва своя Син, така и Синът е възстановил приятелството ни с Отца, преди ние да научим за това и преди да повярваме, че това е истина.

Заедно със съобщението на евангелието идва и обещанието, че всички, които вярват в Исус веднага ще заживеят в реалността на подновеното приятелство с Бога, която е създадена от Исус. Тъй като това изглежда твърде просто, за да е вярно, Исус посочва към еднакво неправдоподобното обещание на Бога, дадено много по-рано на израилтяните в пустинята (Чис.21:5-9). Когато оплакванията на непокорните хора най-накрая прелели чашата на Божието търпение, Бог ги наказал с чумата на отровните змии. След това, в милостта си Бог инструктирал Моисей да постави една медна змия на един прът и да обещае на хората, че всеки ухапан от змия човек, който погледне към тази медна змия, ще оживее. По същият начин, обещава Исус, след като е бил разпънат на кръста, който повярва в него, ще живее живот, чието качество е недостижимо за този свят и този живот ще е вечен (Йоан 3:14-15).

Тази история за невероятното Божие обещание към ухапаните от змии израилтяни подготвя декора за познатите думи от Йоан 3:16 и обяснява защо ст.16 започва с думата “Защото.” Древното обещание ни насочва към сегашното обещание: **“ЗАЩОТО Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, ЗА ДА НЕ погине нито един, който вярва в него, но да има вечен живот.”** Вследствие на любовта си, Бог ни е дал Исус. Вследствие на издигането на Исус на кръста всеки вярващ ще живее вечно.

Алтернативата на вярването е невярването, да отричаме, че щастливото съобщение на Бога е вярно, да отхвърляме реалността, че Исус е Син на Бога и на възстановеното приятелство на хората с Бога, което Исус е създал. Точно така, както вярващите се наслаждават на вечния живот, онези, които отхвърлят Божията любов накрая ще бъдат унищожени. Унищожението е вследствие от отхвърлянето на Бога (забележете думата “защото” в ст. 18). Въпреки че вярата в Исус в отговор на добрата новина има за последица насладата на вечния живот, фундаментът на този вечен живот не е в нашата вяра, а в необяснимата и неограничена от нищо Божия любов. Хората, които живеят вечния живот трябва да се доверят на 100 % на Бога. А тези, които най-накрая ще бъдат унищожени, ще поемат върху себе си цялата справедлива присъда на Бога.

Оправдани чрез дела

Един абонат на моята ел. поща ме пита какво означава казаното в Посланието на Яков, че човек е оправдаван чрез делата си, а не само чрез вяра, а от друга страна Апостол Павел ясно проповядва, че ние ставаме праведни пред Бога единствено чрез вяра в Христос?

* * *

Някои хора твърдят, че Яков и Павел са представители на две противопоставящи се учения в ранното християнство, **но аз вярвам, че има и друго, по-добро обяснение от това.**

Когато се вгледаме по-отблизо в текста на Посланието на Яков, ние виждаме, че в сравнение с Павел, в него се влага по-различен смисъл в думите “вяра” и “оправдание.” Както през първия век, така и сега има хора, които твърдят, че имат вяра (Як.2:14), **но истината е, че те само интелектуално, т.е. само в разума си, “на думи”, са съгласни с Христовото учение** (Як.2:19). **Този вид вяра може да се окаже само думи, които нямат плод.** Със сигурност не се получава същото, **когато човек с цялото си сърце вярва в Христос като в свой Спасител.**

Истинската вяра винаги произвежда видими резултати под формата на дела и променен начин на живот (Як.2:20). Делата са цветът, който произлиза от пъпката на вярата, те са плодът, който се поражда от корена на вярата, те са “съвършенството” или “зрелостта,” към които се стреми и върви живата вяра. Авраам е бил обявен за праведен поради вярата си, но във вярата му е имало нещо повече отколкото думи. Ние виждаме реалността на вярата на Авраам чрез делата му (Як.2:21-24; Бит.15:6 и 22:12).

Яков ни казва: “Покажете ми някакво осезаемо и видимо доказателство за вашата вяра и аз ще разбера, че вие сте оправдани чрез твърдението си, че сте вярващ човек.” Яков отговаря на въпроса: “Как мога да докажа правотата на твърдението си, че имам вяра?” Правилният отговор е: “Чрез твоите дела на подчинение на Бога, които са породени от истинската вяра.”

Павел дава отговор на друг въпрос: “Как мога някога да бъда обявен за праведен и оправдан от светия Бог?” Отговорът е: “Единствено чрез вяра в това, което Бог е направил за теб в Исус.” Истинската вяра ще изяви себе си чрез подчинение, основаващо се на познанието и разбирането на вярващият. Евангелието ни казва, че Бог ни е примирил със себе си още когато ние сме били негови врагове (Рим.5:10) и чрез вярата ние сме получили достъп до Божията милост (Рим.5:2) **Разгледано в неговия контекст, казаното от Яков в нищо не противоречи на тези евангелски истини.**

Определяне на момента на втората смърт

Един абонат на моята ел. поща от Холандия ме пита дали Лука 12:5 означава, че Бог ще унищожи порочните хора преди да ги хвърли в ада. В този стих Исус казва да се страхуваме от Бога, “който, след като е убил, има власт да хвърля в пъкълa.”

* * *

Гръцката дума *gehenna*, която е преведена като “ад” или “пъкъл” **е името на долината Хином**, която се е намирала край Йерусалим. В древността това място е било използвано като градско бунище и е станало символ за окончателната съдба на изгубените хора (тези хора, които Исус ще осъди, поради това, че не са го приели за свой Спасител). Идеята, която вие представяте е в съответствие например с текста на Ис.66, който е основният текст, който е послужил за основа на учението на Новия Завет за ада. В началото на тази глава Исая казва, че Господ ще раздаде правосъдие с огън и меч и че убитите от Господа ще бъдат многобройни (ст.15-16). След това пророкът обрисова спасените хора, които гледат труповете в ада, които биват унищожавани от червеите и от огъня (ст.24 и Дан.7:9-11).

Някои християни вярват, че Исус ще унищожи изгубените хора в поглъщащият огън при окончателното си завръщане, а след това ще хвърли труповете им в ада. **Други християни, включително самият аз, обръщат внимание на библейския език, който подсказва, че Бог ще осъди изгубените хора на изпращане в ада, където те ще бъдат унищожени.** Мат.10:28, паралелният текст на Лука 12:5 казва, че хората трябва да се страхуват от Бога, **“който може и душата, и тялото да погуби в пъкълa.”** Не считам, че езикът, използван в Лука е остарял и е изгубил съвременния си смисъл. В този стих се сравнява властта на човека да убива (по след това не може да направи нищо повече) с властта на Бога, която продължава и след смъртта и обхваща и Идващата Ера. Когато говори за “Идващата Ера,” Библията говори за реалности, които надминават физическото измерение и порядък в настоящата земна Ера. Библейският език, използван за описание на Идващата Ера е пълен с аналогии, метафори и символи. Той ни разказва какви ще бъдат тези реалности, **но ние не можем напълно да разберем точно какви ще са тези реалности.** Трябва да имаме сериозно отношение към този език, но не трябва да го възприемаме буквално. Библията ясно казва, че ще дойде време, когато злото и злосторниците винаги ще изчезнат и Божията слава ще изпълни вселената (Ис.24:14-16; 2Пет.3:13).

Опращане на грехове в името на Бога

Един абонат на моята ел. поща от Мисури ме пита дали е правилно да изповядваме греховете си пред друг човек и дали християнинът, пред когото сме се изповядали може да опрощава греховете ни в името на Христос?

Както Исус правилно е казал (Марк 2:5-7), нито един човек не може да опрощава грехове. Но поради разширяването на кръга на вярващите, в началото Исус дал власт на Петър, а след това на всички апостоли и накрая – на цялата църква за опрощава греховете на хората в неговото име, след като той се възнесъл на небето при своя Отец (Мат.16:18-19; Йоан 20:21-23; Мат. 18:15-20). По-късно Яков потвърдил правилното извършване на тази дейност както от официалните ръководители на църквата, така и от отделните християни (Як.5:14-16).

Истината е, че *“Бог в Христос примири света със себе си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им”* (2Кор.5:19). Чрез вярното подчинение на Исус Христос, кулминацията на което е неговата смърт на кръста се *“докарва живот”* на всички (Рим.5:18). Евангелието е добрата новина за нашето спасение (Еф.1:13). То е посланието, че чрез кръвта на Исус Христос Бог се е примирил с всеки отчужден човек на земята и на небето (Кол.1:19-20). Основавайки се на това вселенско постижение, вярващите могат с увереност да се убеждават един друг за Божията прошка (1Йоан 2:12). Същото постижение на Бога вдъхновява християните да съобщават и на другите хора, които все още не са чули за Божието опрощение и да ги молят да приемат Божията милост и по този начин да бъдат примирени с него (2Кор.5:20-6:1).

Вие ме питате дали е правилно да изповядаме греховете си пред друг човек. Очевидно, желаещият да се изповяда трябва да подбере онзи, пред когото ще изповяда греховете си. Даже добронамерените хора не са способни да се справят с тази отговорност. Поради това аз призовавам към така нареченото “общо покаяние”, при което общото събрание на църквата изповядва греха си и моли Бога за прошка, след което водещият християнин отговаря, че прощката е дадена. Огромна благословия е чуем, че някой казва на изповядващият се: “Простено ти е заради името на Исус Христос.” Имайки това предвид, аз съм подбрал няколко комплекта “изповядване на греха”, “прощаване” и “възхвала на Бога”, които могат да се използват от всяка църква, която не притежава тази форма на изповядане.

ИЗПОВЯДВАНЕ – ПРОЩЕНИЕ - ВЪЗХВАЛА

Предлагам четенето на тези откъси да се използва като естествен пример за богослужение. Като хора на Бога, ние първо признаваме греховете и греховността си, след това чуваме евангелското слово на прощката и накрая отговаряме чрез възхвала на Божията милост. Най-добре е това четене да се прави след откриващият химн на хвалението, преди приемането на Светото Причастие.

Част 1:

Общо: О, Господи, велики и всемогъщи Боже, ние извършихме грехове, постъпихме порочно и измамно, отклонихме се от твоите заповеди. Ние ти се молим смирено сега не защото сме праведни, а защото ти си велик в своята милост. Прости ни, Господи, заради името си, защото като християни ние сме наречени с твоето име.

Водещ: Малки деца, вашите грехове са простени заради неговото име.

Общо: Благословен да е Господ, който ежедневно се грижи за нас. Нашият Бог е Бог на спасението. На Господ Бог държим освобождението си от робството на смъртта.

Част 2:

Общо: О, Господи, спомни си за своята милост и за непоклатимата си любов. Не помни греховете и престъпленията ни; спомни си за нас заради собствената си доброта, О, Господи. Заради твоето име, О, Господи, опрости грехът ни, защото той е голям.

Водещ: Така казва Господ, нашият Изкупител, Светият на Израел: “Аз съм този, който премахва прегрешенията ви заради моето име и аз няма да помня греховете ви.”

Общо: Благословен да е Господ от векове и до векове. Нека хората му да кажат: Амин! Хвала на Господа!

Част 3:

Общо: Словото на Бога е живо и действа, разкрива мислите и намеренията на сърцето ни. Нито едно създание не може да се скрие от Бога; всичко е открито и голо пред светите му очи.

Водещ: Ние имаме първосвещеник, който отиде на небето, Исус Христос, Божият Син. Той беше изкушаван по всякакъв начин подобно на нас, но не извърши никакъв грях.

Общо: Нека с увереност да се приближаваме до трона на благоволенieto, за да получим милост и състрадание, които ще ни помагат в мигове на нужда.

Част 4:

Общо: Всички ние станяхме като човек, който е нечист; всичките ни праведни дела са като мръсна дреха. О, Боже, не се ядосвай много и не помни вечно прегрешението ни.

Водещ: Бог беше в Христос и примири хората със себе си. Заради нас Бог направи Исус да е грях, с цел в него ние да можем да станем праведници на Бога.

Общо: Нека да се радваме силно в Господа, защото той ни облича с дрехите на спасението и ни е покрил с наметката на праведността.

Част 5:

Общо: Защо трябва смъртните хора да оплакват заради наказанието, което получават за греховете си? Нека да издигнем сърцата си до небесния Бог, защото извършихме престъпления и се бунтувахме срещу него.

Водещ: Бог казва: “Аз ви оформих и вие никога няма да бъдете забравени от мен. Аз заличих престъпленията ви така, както се заличава петно. Върнете се при мен, аз ви откупих.”

Общо: Непреклонната обич на Господа никога не престава; неговите милости нямат край; те са нови всяка сутрин! Велика е твоята вяроност, Господи, поради това надеждата ни е в теб.

Част 6:

Общо: Велик, всемогъщ и страшен си, Боже, ти действаш винаги праведно и вярно, а ние действаме греховно.

Водещ: Бог показа обичта си към нас така: още когато ние бяхме грешници, Христос умря заради нас. Тъй като сме оправдани поради неговата кръв, чрез него ние ще бъдем спасени от Божия гняв.

Общо: Боже, кой е като тебе, кой може да опрости греховете ни и да премахне престъпленията ни? Ти си захвърлил всичките ни грехове в морските дълбини.

Част 7:

Общо: О, Боже, ти знаеш нашата глупост, за теб нашите грешки не са скрити. Отговори ни, Господи, защото твоята непоклатима обич е добра. Отнеси се към нас според великата си милост.

Водещ: Нека да чуем какво ще ни каже Господа, защото той ще говори за мир на хората, които се обърнат към него в сърцата си.

Общо: Колко преизобилна е твоята доброта, Господи, която даваш на онези, които се боят от теб. Благословен да е Господ, защото е демонстрирал по чуден начин непоклатимата си обич към нас.

Част 8:

Общо: Господи, не ни укорявай в своя гняв, не ни бий в своята ярост. Греховете надминаха нивото на главите ни; те тежат като товар, който не можем да носим. Признаваме греховете си, Господи, разкайваме се че сме ги извършили.

Водещ: Господ, който ни е създал, казва следното: “Не се страхувайте, защото аз съм ви откупил; нарекох ви с моето име; вие сте мои хора. Аз казах, спасих и обявих. Аз съм Бог. Аз работя и кой може да ми попречи?”

Общо: Господ живее; той е благословен и възвишен. Величайте Господа сред народите и пейте хваления на неговото име.

Част 9:

Общо: Засрамени сме, Боже, червим се и не можем да издигнем лицата си към теб. Господи, стоим виновни пред теб; никой не може да застане пред теб, без да бъде обвинен в грях.

Водещ: В Христос ние имаме изкупление чрез неговата кръв, имаме опрощение на нашите престъпления според богатствата на неговата благоволение.

Общо: Ние нямаме нищо добро, когато сме отделени от тебе, О, Боже. Покажи ни пътя на живота. В твоето присъствие има пълнота от радост. В десницата ти има вечни наслади.

Част 10:

Общо: От дълбините ние викаме към тебе, Господи. Ако ще регистрираш всички грехове, Господи, кой ще може да устои? Но в теб има прошка, за да могат хората да се страхуват от теб.

Водещ: Бог изпрати Словото си, обяви добрата новина за Исус Христос. Всички пророци свидетелстваха за него, че всеки човек, който повярва в него, ще получи опрощение на греховете си.

Общо: Господ е милостив и праведен; Господ защитава скромните. Господ е нашата сила и нашата песен; той стана нашето спасение.

Част 11:

Общо: Запази ни , Боже, защото в теб намираме защита. Ти си нашият Господ и за нас няма добро извън тебе.

Водещ: Вижте бурята на Господа! Появи се яростта му, неудържимата стихия. В последните дни вие ще разберете това. Вижте Агнето на Бога, което отнесе грехът на хората!

Общо: Господи, ти прощаваш греховете на хората си; ти извиняваш всеки наш грях. Ние ще те благославяме докато сме живи, защото твоята милост трае до века.

Част 12:

Общо: Защото единствено Бог очакват тихо душите ни ; от него идва нашето спасение. Бог е нашата скала и нашата крепост; надеждата ни е в него.

Водещ: Самият Исус понесе греховете ни в тялото си на дървото, за да можем ние да умрем за греха и да живеем за праведността. Ние бяхме изцелени чрез неговото бичуване.

Общо: Благодарете на Господа, защото той е добър; непоклатимата му любов трае до века. Господ е нашата сила и нашата песен; той стана нашето спасение.

Опрощение на греховете - вяра, кръщение или и двете?

Без съмнение в Деян. 10:43 Петър твърди, че който повярва в Исус има опрощение на греховете си. Въпреки това, пред друга публика и при други обстоятелства, същият апостол заповядва на хората да се кръстят “за опрощение на греховете” си (Деян. 2:38). Как да разбираме тези очевидно противоречащи си твърдения?

Един от методите, прилагани от някои хора, е да използват казаното в Деян. 2:38 като еталон за всичко, така че когато в някой друг пасаж на Новия Завет се казва нещо различно, то трябва да бъде орязано, разводнено, подправено и направено да бъде в хармония с Деян. 2:38. По този начин “който повярва в Него има опрощение на греховете си” трябва да се превърне в “който повярва в Него и се кръсти има опрощение на греховете си.”

Мисля си, че е далеч по-добре и двата текста да се приемат като истински, забележителни и изпълнени със смисъл за определена цел и ситуация. Вгледайте се в различните обстоятелства и ще разберете различните неща, които се подчертават във всеки от тези случаи.

В Деян.2 присъстващите са помогнали при убийството на Исус. Тези хора са имали спешна нужда да бъдат кръстени - видимо и публично - в името на същия Исус, за който малко по-рано са настоявали да бъде разпънат на кръста. Когато чули думите на Петър, те не са се фокусирали върху изискването за кръщение, тъй като Йоан Кръстител и другите са правели това от години. Думите, които са ги накарали да въздъхнат дълбоко са били следващите - *“в името на Исус Христос!”* Какъв драматичен обрат в живота си им е заповядал да направят Петър - кръщение - при това не тайно, а направо там, на открито, пред всички. Роднините на Корнилий и приятелите му са се намирали буквално и исторически на друго място. Те са били жадни да чуят за Исус. Когато чули евангелието, те са повярвали на Исус за спасението. На тази база Бог ги е приел, защото не съществува друга база, при която той дарява християнските благословии на всички хора и в наше време. Тази картина накара бедния юдейски брат Петър да изпадне в крайно изумление, а очите му почти щели да изхвъркнат от орбитите си. Той се съмнявал дали въобще отиде на това място и сега виж какво се получило! Но като се замислил, Петър решил, че не е направил грешка. Ако Бог е приел тези италианци, а това било неоспоримо, за него било безопасно и задължително също да ги приеме. Поради това той им заповядал да се кръстят в името на Господа, което е доказателство, че Исус приема тези неевреи в месианското общество, което ние обикновено наричаме “църквата.”

Как да тълкуваме връзката на “опрощение на греховете” с кръщението и с вярата? Аз вярвам в следното:

1. Който повярва има опрощение на греховете си.
2. Исус заповядва, който повярва да се кръсти.
3. Ако един човек е кръстен, защото вярва и за да се подчини на Исус Христос, в който вярва, ние можем да кажем, че такова кръщение също е “за опрощение на греховете.”

Нито кръщението, нито вярата имат спасителна сила или някаква стойност **сами за себе си**. Кръщението има стойност, **защото е демонстрация на вяра**. Вярата има смисъл **поради Онзи, към когото е насочена, Господ Исус Христос, Божият Син и наш Спасител**.

Той е единственият, окончателният, чиято кръв беше пролята **“за прощаване на греховете”** (Мат. 26:28) и от чийто рани произтича нашето спасение, нашето изцеление и нашата надежда за живот след смъртта (Ис. 53:4-6; Рим. 3:25; 1Пет. 2:24).

Освещаване и Божият закон

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Каква роля изпълнява Божият закон, даден чрез Моисей за нашето освежаване? Трябва ли вярващият постоянно да препрочита Закона, за да остава осъден заради греха си? Или за човекът, който е бил освободен от наказанието на Закона, такова препрочитане на Закона е неправилно?”

* * *

В Гал.5 ни се казва, че Христос ни е освободил от закона като управляващ и винаги осъждащ ни принцип. Вместо това, сега ние живеем и “вървим” чрез Духа. Тази глава завършва с описанието на нещата, които живеещият чрез Духа човека не трябва да прави (“делата на плътта”) и на отличителните черти, чрез които такъв начин на живот обикновено се разкрива (“плодовете на Духа”).

По подобен начин, в Рим.13 ни се казва да живеем в любовта. Човекът, който живее в любовта, престава да живее според морала, към който ни насочва Божия Закон. Но в същото време ние трябва да се подчиняваме на Христос, да му подражаваме и да му позволяваме той да живее в нас. Отново, ефектът от такова поведение е, че ние започваме да живеем по начин, който е в хармония с моралните аспекти на Божия Закон. Самият Христос е превъплътил и вярно е изпълнил безгрешното намерение на Бога, изразено в Божия Закон.

Истината в казаното до тук е, **че истинската праведност не идва при нас чрез заповедите, тъй като заповедите нямат силата да ни направят способни да ги спазваме**. А човекът, който вярва в Христос и пребивава в него, е праведен чрез вяра. Бог изработва в тези хора живота на Възкресеният Христос чрез силата на Духа, с цел праведността на Божия Закон да е изпълнена в тях (Рим.8:1-4).

Освобождаване от властта на греха

Един проповедник от Тексас ми пише: “Една от последните от кръщението е, че чрез кръщаването в смъртта на Христос ние умираме за властта на греха. Грехът вече няма власт над нас, защото ние биваме освободени от греха и повече не сме негови роби” (Рим. 6).

Убеден съм, че вие попадате право в целта относно онова, което според Павел е важно от този пасаж и за моралния символ на нашата смърт и възкресение с Христос. Обаче искам да припомня, че смъртта и възкресението, за които говори Павел, не са станали в наши дни, нито когато сме били кръстени с потапяне във водата, нито когато сме повярвали в Исус като Месия и Спасител. **Не, тези събития са се случили преди почти 2000 г в действителната история на Исус Христос, който е представил хората си пред Бога във всичко, което е правил, изстрадал и постигнал.**

Властта на Сатаната над човечеството е привързана към човешкия грях и се простира до физическата смърт (Рим. 5:12-21). Павел казва, че вярва че Исус е умрял, а след това е бил възкресен за живот, в който Сатаната няма власт и грехът е безсилен (Рим. 6:9-10). **Защото Исус беше нашият представител във всичко, което е направил и в смъртта си**, а евангелието ни казва, че когато той е умрял, ние сме умрели и когато е бил възкресен, ние сме възкръснали (6:6).

Кръщаването ни с водно кръщение е само признание, демонстрация и декларация на тази реалност от евангелието. Това е “подобие” на Христовата смърт и възкресение в наше име и вместо нас (6:5). Онзи, който се кръсти съгласно изискванията на евангелието признава, че е умираял за стария ред на греха, когато е умрял Исус. Този човек решава да живее нов живот, който е станал реалност поради възкресението на Христос (6:2-6). Отчитайки тази връзка между кръщението и етиката, много християни, включително нарастващ брой от църквите, които практикуват кръщаване на бебета, стигат до заключение, че **кръщението от евангелието е най-подходящо за възрастни вярващи, а не за бебета.**

Сатаната е велик измамник и ще продължи да ни лъже и да ни говори, че трябва да му се подчиним и да отстъпим пред греха. Ключът към свят живот е разпознаването на фалша на Сатаната относно това какво представляваме **и да отговорим съгласно истината от евангелието**. Това означава да се считаме изцяло

освободени от властта на Сатаната, тъй като сме възкръснали в Христос (6:11) и след това да се “представяме” на Христос и да му се подчиним, да отказваме да се “предоставим” на Сатаната и да извършваме нещо неморално, когато той ни заповядва или изкушава (6:12-13).

Сатаната няма власт или никакви права над нас. И това не се дължи на нещо направено от нас, а защото нашият представител Исус е умрял заради нас и отново живее заради нас в едно царство и такъв живот, които са недостижими за властта на Сатаната. Ако слушаме дявола и вярваме в лъжите му, ние си мислим, че сме длъжни да грешим и правим точно това. До степента до която ние казваме на дявола, че е лъжец и отказваме да повярваме в неговите твърдения и обръщаме погледа си към Исус, миг след миг и ден след ден, ние ще изпитваме “нов живот”, свят живот, който Светия Дух, духът на Исус Христос ще ни даде възможност и сили да живеем.

Пътеката на светостта **не се намира във властта на нашите усилия или добри решения, а на съзнателния ни съюз с Господ Исус Христос,** нашият разпънат на кръста и възкресен представител и Глава.

Осъзнатата реалност

През последната година от следването ми в колежа аз живях сам, извън студентското градче, без радио и телевизор в стаята си. В атмосферата на тази тишина разсъдъкът ми играеше някои странни игри. Например, в продължение на няколко седмици аз лежах нощем в леглото си и в главата ви постоянно се въртеше следния въпрос: “Как да разбера, че аз съм аз и че животът ми е реален? Ами ако цялото ми възприемане на живота всъщност е само сън на някакъв китайски селянин, който живее на китайска плоскодонна лодка в реката Яндзъ?” Тези натрапчиви въпроси ме измъчваха много и аз се зарадвах, когато те изчезнаха и аз отново се почувствах реален. Тези моменти на психологична дезориентация през 1966 могат да играят роля на описание на човек, който, колкото и да е надарен, живее без съзнателно да разчита на Бога в Исус Христос.

Всъщност Създателят е тук, неговото намерение е добро и той иска всеки човек сега и във вечността да изживява живота си добре. Но въпреки това, огромен брой хора, включително някои от хората, които са лидери в църквата и са символ на християнско служение, изживяват живота си и накрая умират напълно необвързани с божествената реалност, така както собствената ми самоличност се различава от сънят на някой беден азиатец, живеещ на своята лодка в Китай.

В Библията се казва, че да си християнин, това означава да си правилно свързан с реалността – първо с Бога, а след това с Божието създание и с неговия план както за вселената, така и с всички нейни обитатели. Първоначално Бог направил вселената “добра” и тя все още не е “зло,” независимо че е опетнена и пропаднала. Библията ни казва това в Кол.1:15-23 и в 2Кор.5:14-21. Да сме присъединени към Христос, **означава да живеем в ново създание,** а това означава да осъзнаваме реалността (2Кор.5:17). Предполагам, че повечето от християните, които познавам (включително и аз самият) има много да учат и да изживеят в тази нова реалност.

Трябва да си задаваме някои въпроси и като начало ще предложа няколко от тях:

- Дали съм в безопасност в непобедимата любов на Отца? Усещам ли това?
 - Съгласен ли съм с Божията оценка, че психичният свят около мен е добър? Стремя ли се да го запазя?
 - Дали общувам с други хора, които познават Бог в Христос, както и с хора, които още не го познават?
- Дали ценя високо тези връзки?
- Дали редовно търся свидетелства за работата на Бога в живота на другите хора и дали подпомагам онова, което той прави?
 - Дали разбирам неговия план за спасението и дали се присъединявам към него като един не заслужил получател на неговата милост?
 - Дали нещата, които считам, че са “религиозни” подпомагат постигането на тези реалности или някои от тях са пречка за тяхното достигане?

От къде да започнем?

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Как да разбера какво очаква Бог да направя? Има толкова много добри неща, които трябва да бъдат правени, но човек не може да ги направи всичките. През по-голямата част от времето си аз се изтощавам, вършейки добри дела, но в края на деня продължавам да се чувствам виновен.”

* * *

Вие задавате добър въпрос, на който много от нас се опитват да отговорят в един или друг период от живота си. **Но когато започнем да потъваме под тежестта му, това е ясен признак, че трябва да спрем и да преосмислим гледната си точка.** Ние всички **печелим от периодичното обновяване на умовете си** (Рим.12:2). Тъй като нашата култура оценява качествата на хората според тяхната продуктивност, лесно е да се подхлъзнем и да започнем да мислим, че и Бог мисли по същия начин. Но истината е, че Бог е създал Адам и Ева в един завършен рай, а след това им е дал привилегията да се грижат за неговото поддържане. По същият начин Бог ни създава нови, напълно приемливи и опростени хора в Исус Христос, а след това **ни кани да му служим там, където той ни води** (Еф.2:8-10).

Задължение на Бога, а не наше е да ръководи света, докато търпеливо изработва неговото окончателно откупуване. Той ни позволява да се присъединим към работата му – по същият начин, по който 5-годишното дете “помага” на майка си да направи сладки или на баща си - да окоси ливадата в двора. Вярно е, че Бог иска всеки от нас да работи и да е “ревностен за добри дела” (Тит 2:14). **Още преди да сме били родени, Бог е предвидил какви ще бъдат тези добри дела, които ще извърши всеки от нас,** след това ни е дал специалните дарби, способности и темперамент, които са нужни за извършването на тези неща (Пс.139:16; Еф.2:10). Ние можем да предлагаме ежедневно себе си на Бога с увереността, че той ще изпълни своята цел в живота ни и няма да ни изостави, докато тази цел бъде постигната (Пс.138:8).

Един ден в края на 1970-те Бог отпечата неизтриваемо тези истини в ума и в сърцето ми, когато се молах, докато шофирах към работата си като словослагател в една печатница. “Молех се” **е може би твърде великодушно казано,** **тъй като аз всъщност недоволствах** и обяснявах на Бога **как похабява талантите ми** с тази конкретна работа и му напомнях за “внушителните” си професионални постижения и опитности. **Завърших нахалството си** с обвиняващият въпрос: “Какво спечелих от всичко това?” Отговорът дойде незабавно, без думи, но пределно ясно. Бог ми каза: “Ти неправилно задаваш въпроса. **Въпросът не е, какво спечели, а дали беше верен с онова, което вече ти е дадено?**”

Това беше разговор, който никога няма да забравя, докато съм с разума си. **Бог не се нуждае** от нищо, което ние можем да направим. Нито пък той е суров работодател, който се интересува единствено от продуктивността. Той е любящ Отец, който ни прави годни да извършим това, което ни възлага, който ни кани като негови обичани деца да се присъединим към работата му – **преди всичко, за да се наслаждава на общуването с нас,** а не поради нещо добро, което ние можем да направим. **Ние можем да бъдем сърботници на Бога** (1Кор.3:9)! Той не очаква вие или аз да извършим всичко. **Днес той е предвидил подходяща работа за всеки от нас.** Ние трябва само да го помолим да ни каже какво иска да направим, **а след това да го прославим и да изпитваме огромно задоволство от това, че вършим тази работа.**

Отвъд гнева, болката и вината

Една объркана жена ми пише: “Наближава първата годишнина от моя развод, но аз продължавам да се боря с много гняв, болка и даже за вина относно това, което можех да направя по различен начин, за да не ме напусне съпругът ми. Той ме изостави заради друга жена и изглежда, че аз просто не мога да се отърва от отрицателните емоции. Не знам как мога да се придвижа отвъд всичко това.”

* * *

Безсмислено е да се опитвате отново да изживеете миналото, **все едно че можете да го промените сега.** **Важното е, че Бог ежедневно ви дава настоящето,** за да се радвате на живота и към тези нови дни да включите бъдещето. Окуражавам ви да поставите решително и непроменимо ръката си в ръката на Бога и да продължите да вървите напред. **Всеки нов ден Бог ще ви дава това, от което се нуждаете, (което не винаги ще съвпада с онова, което вие искате).**

Може да дойде време, когато ще е полезно да обмислите отново поведението си и действията си в миналото, **с цел вие самата да израснете.** Но вие **не можете** да извлечете изгода от това преосмисляне, **докато все още сте заливани от негативните емоции.** Чрез заместващата смърт на Исус са на наше разположение както изцелението, така и излекуването. Ако все още не сте го направили, искрено благодарете на Бога заради жертвата на Исус, разкажете му всички подробности за вашата болка и вина и след това заживейте с вяра в новото качество на живота, който се основава на възкресението на Исус от смъртта.

Можете да разкажете на Бога за гнева си. Кажете му оплакванията си срещу бившия си съпруг, срещу “другата жена” и срещу всеки друг, който ви е наранил. Кажете му, **че оставате тези неща за да може Той да отсъди като Съдия на вселената.** Помолете го той да излее своята прошка в сърцето ви и да замени вашия гняв с неговия мир. Той ще го направи!

Отглеждане на църква

Един абонат на моята ел. поща от Тексас ми пише: "Нашата църква не расте. Някои от нас считат, че причината за това е, че ние не знаем как да отгледаме една църква. Ние имаме нужда от помощ. Можете ли да ни дадете някои съвети, които да ни помогнат да започнем."

* * *

Добре е да мислим за израстването на Божието царство и на неговата църква, както и да се молим и да работим това да стане. Трябва да изпълваме умовете си с принципите на Библията, иначе ще бъдем отклонени от правилният път от светските примери за успеха (Рим.12:1-2; Кол.3:1-3). Библията подчертава **духовното израстване** на мъжете и жените на Бога, индивидуално и общо, **а не нарастването на броя на членовете на църквата** (Еф.2:21; 4:14-15; 1Пет.2:2; 2Пет.3:18). Целта на Божия растеж е хората да прославят Бога (Ис.61:3; Йоан 15:8). Източникът на този растеж е самият Бог (1Кор.3:6-7). Начинът за постигането на този растеж е съюзяването ни с Христос (Йоан 15:1-6; Еф.4:16; Ис.61:11).

По-важният въпрос е не размера на църквата, а нашата вяроност към Бога. Първоначално, в древността, църквата се е събирала в домовете на хората (Деян.12:12; Кол.4:15; Фил.1-2). Понякога Бог увеличавал броя на вярващите в някой град (Деян.2:47; 5:14; 11:24), а друг път разпръсквал вярващите, за да разпространяват Евангелието (Деян.8:2). Но това не намалява **нашата нужда от самоанализ**. Наш пръв приоритет трябва да е Божието царство и неговата праведност (Мат.6:33) и някои въпроси могат да ни помогнат да разберем дали в нашия случай това наистина е така.

Как си представяте, че църквата ви може да порасне? Чрез привличане на християни от други църкви? Чрез привличане на християни от други деноминации? Чрез обръщане на невярващи към Господа? Дървото, което дава плодове, трябва да има дълбоки корени, след това - здрави клони и накрая - здрави плодове. Можете ли да определите какво е състоянието на вашата църква, ако я сравните с плодно дърво? Какво е най-важното послание, което се чува от нашите проповеди? **Дали е Христос или е нещо друго?** Според членовете на църквата ви, коя е най-важната задача на църквата? **Считате ли, че служението е задача на всеки християнин или че това трябва да се прави от платени служители?** Всяка неделя чувствате ли се зареден с енергия и окуражен от пеенето, проповедта и участието в Господната Трапеза? Дали посетителите казват, че чувстват присъствието на Бога във вашите събирания? **Давате ли възможност Бог изненадващо да ви призове да направите нещо неочаквано?** **Дали мирът и радостта са отличителна черта на вашата църква?** Дали посетителите чувстват, че гостоприемството и състраданието на Христос са изразявани чрез вас? Как се отнасяте към другите християни от вашия град, **които не са точно като вас?** **Дали хората от вашата църква нагледно се обичат помежду си и наистина живеят съвместно?** Дали заедно питате Бог да ви разкрие своя план за вашата църква и дали се стремите да чуete неговия отговор? Ще бъдете ли доволен да служите на Бог вярно, какъвто и да е броя на членовете на вашата църква?

Отговорност пред Бога

Един свещеник от Арканзас пита какво е основанието ми да вярвам, че Бог държи хората отговорни и ще ги съди

Доколкото знам, Библията **не използва** думите "отговорност," нито "време на отговорност." Независимо от това, основавайки се на казаното в Лев. 10:16-20; 2Лет. 30:17-20; Мат. 25:29; Рим. 2:12-16; Рим. 2:25-29; 2Кор. 8:12 и на други текстове, които могат да се добавят към този списък, аз стигам до заключение, че **Бог държи хората отговорни, основавайки се на личното им познание, разбиране, способности и предоставените им възможности.**

С други думи, **Бог не държи хората отговорни за това, което не знаят, което не разбират, което не могат да направят,** независимо дали това е поради личната им неспособност или поради липсата на предоставеният им шанс.

Съдени по такъв справедлив стандарт, нито един човек **не е благословен** с разум и разбиране, **съответстващо на Божийте изисквания** и от Адам до наши дни с пълно съзнание понякога казваме "Не" на Бога, основавайки се на познанието, което сме получили от него, независимо дали това е познание за създанието на света, на Закона на Моисей, за Библията или като цяло за съобщението от Евангелието.

Но въпреки, че никой от нас не заслужава Божието благоволение, Бог е неописуемо милостив. Поради любящото му сърце към неговите създания, той демонстрира незаслужено благоволение към грешните хора, в чиито сърца открива вярата на Авраам (Рим. 4). Той се показва толкова милостив **поради перфектния живот и смърт на Исус Христос в наша полза.**

И наистина, **Бог показва на всички хора, че са грешни**, за да може да изяви милостта си към всички. От него, чрез него и към него са насочени всички неща, към онзи, който почитаме и прославяме от векове до векове, до вечността!

Отговорът на милостта и плодът на вярата

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Как стихове като 1Пет.1:22 (вие очиствате душите си като се покорявате на истината); 2Пет.1:10 (затвърдявайте вашето призоваване и избиране); Деян.2:40 (избавяйте себе си от това извратено поколение) и Мат.7:13, 21(не всеки, който казва “Господи, Господи” на Исус ще бъде спасен, а само тези, които изпълняват волята на Отца) са в хармония със спасението по милост чрез вяра?”

* * *

Ключът за разбирането на тези стихове и на други като тях е да помним, че милостта ни призовава да ѝ отговорим **и че Бог дава сила на хората, които наистина са спасени, за да дадат отговор като плод на вярата си**. По този начин ние правим сигурно нашето “призоваване и избиране” – не за пред Бога, а за пред себе си (2Пет.1:10). Хранейки се с Божията истина ние се изчистваме, **но само защото Бог ни е създал отново от небето** (1Пет.1:22). По време на кръщаването ние “спасяваме” себе си от нашето порочно поколение, **понеже кръщението ни маркира като вярващи** и така ни отличава от заобикалящите ни невярващи (Деян.2:40). **Не е достатъчно** да чуем или даже да изповядаме с уста вярата си – **Бог знае, че преобразеното сърце ще демонстрира себе си чрез ежедневно си поведение** (Мат.7:13, 21).

Оправдаването по милост чрез вяра **не означава**, че ние с нещо допринасяме за спасението си **и че този наш принос е нашият акт на вярата**. Обратното, това означава, че трябва да вярваме изцяло в Бога за своето спасение и да се уповаваме на това, което той е направил за грешниците в безгрешния живот и в безгрешната смърт на Исус Христос. Исус Христос е живял като безгрешен човек **и се е подчинявал перфектно на Отца във всяка своя мисъл, дума и действие** (Евр.10:5-7).

Исус е принесъл този безгрешен човешки живот в жертва пред Бога на кръста, от името на всички онези, които накрая ще бъдат спасени. Чрез това перфектно дело на Исус Христос като наш представител, ние сме осветявани и правени безгрешни завинаги. (Евр.10:10, 14) Бог гледа на хората си така, все едно че самите те са изживели живота си безгрешно, **тъй като в техния представител Исус Христос те са направили това!** Въпреки че самият Исус не е извършил нито един грях, неговата кръв е била пролята на Кръста заради другите хора, подобно на кръвта на жертвено агне. “Заплатата за греха” е смърт, но Исус е умрял вместо всички онези, които накрая ще бъдат спасени (Евр.9:24-27).

На нас ни е простено и ние сме умити и изчистени чрез перфектната смърт на нашият представител Исус Христос. Да казваме, че сме оправдани “по милост” означава, че ние трябва да вярваме в Божието обещание, основаващо се на това, което е направил той в личността на нашия представител Исус Христос.

Отстъплението от вярата и спасението

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Преди много години аз приех Господа, като бях кръстен в Църквата на Христос. По-късно станах член на Баптистка църква. Това стана, след като за известен период от време не посещавах църква, но това не означава, че съм обичал по-малко Господа. Въпросът ми към вас е, ако някой е приел Господа, а след това е отстъпил от вярата си, дали душата му е в опасност?”

* * *

Ние сме спасявани, **защото Бог е добър към грешните хора, които не заслужават спасението**, но Той им прощава и ги прави свои деца (Тит 3:3-7). Бог ни показва своята любов и доказва милостта си към грешниците чрез безгрешния живот и смъртта, които Исус извърши заради нас като наш представител (1Йоан 4:9-10; Рим.5:6-10). Ние се наслаждаваме на Божията милост, като му вярваме, че той ни спасява и виждаме как Божията любов се е разкрила в Исус Христос (Еф.2:8-9). **Ние се покоряваме на Бога в отговор на неговата любов към нас, която се вижда в Исус Христос (Рим.12:1)**. Ние посещаваме църквата, тъй като сме част от Божието семейство и семейството има нужда да е заедно, а не членовете му да живеят уединено и изолирани един от друг (Евр.10:25).

Тези, които наистина притежават спасяваща вяра ще се върнат обратно при Христос, ако временно са се отделили от него (Йоан 6:38-40). Единствените хора, които могат да са сигурни в спасението, основаващо се на евангелското обещание са хората, които във всеки момент от живота си вярват в Исус за спасението си (1Йоан 5:11-13). Библията ни казва, че истинската вяра ще роди видими плодове в живота на вярващият

(Як.2:14-17). Ако не можем да видим плодове на вярата в живота си, тогава можем да се запитаме (а също и хората около нас), дали вярата, която твърдим че притежаваме е истинска и действена (2Кор.13:5; 2Пет.1:10).

Ако искате да постъпвате правилно, ако се разкайвате за греховете си, ако цените връзката си с Бога, ако имате желание да му служите и да се наслаждавате на компанията му, тогава несъмнено вие сте един от неговите хора, тъй като това са белезите на Божия Дух и на новия живот, който идва от небето. Бог ще ви покаже какво иска да направите, ако искате да изпълнявате указанията му. В това отношение изучаването на Библията и посещаването на Христовата църква са от голяма полза и окужение за вас. Вие също трябва да сте част от окужението на другите членове на семейството на вярата.

Отхвърляне на Божията любов

След като прочел една предишно мое писмо, в което казах, че Исус е примирил Бога с всички хора, един абонат на моята ел. поща ме пита, дали някой може да откаже да приеме Божията любов и свързаното с нея примиряване с Бога.

* * *

Евангелието е добрата новина за нашето спасение (Еф.1:13). То е съобщението, че чрез кръвта на Исус Христос Бог е сключил мир с всеки човек, който някога е живял на земята (Кол.1:19-20). Бог “примирил света със себе си” чрез живота и смъртта на Исус Христос (2Кор.5:19). От работата на Исус Христос произтича живот за всички хора (Рим. 5:18). Създателят е обявил генерално опрощаване на своите непокорни създания. Поради Исус Христос е осигурена праведност за целия свят. Исус извършил очистване на греховете и след като изпълнил тази задача, седнал отдясно на Бога на небето (Евр. 1:3). Бог ни направил свои представители и ни възложил да разказваме на света за Божията прошка и да молим хората да се примирят с Бога (2Кор. 5:20).

Тъжното е, че не всеки човек приема това примирение. Не всички получават Божията милост (2Кор.6:1). Когато Павел съобщил добрата новина в синагогата в Атина, слушателите му реагирани по два напълно различни начини. Някои от тях били привлечени към посланието и Павел ги призовал да продължат да вървят в милостта на Бога, знаейки, че Бог работи в сърцата им (Деян. 13:43, 48). Други започнали да опровергават и оспорват евангелското съобщение и говорели зло за него (Деян. 13:45). На тези хора Павел казал, че те са отхвърлили словото на Бога и сами са осъдили себе си, че не са достойни за вечния живот (Деян.13:46).

Да се отхвърли Божията милост и опрощение, е най-големият грях, заради който човек може единствено да очаква унищожителният огън на Божията присъда (Евр. 10:26-27). Същият принцип се прилага и към хората, които никога не са чули добрата новина за Божието опрощение. Бог ще съди хората според светлината, с която те са разполагали. Хората, които отхвърлят Божията любов, независимо от начина, по който са научили за нея, също лишават себе си от вечния живот (Рим. 2:8-12). Бог иска всички хора да бъдат спасени и нито един човек да не загине (1Тим. 2:4; 2Пет. 3:9). Със сигурност и ние трябва да искаме същото нещо Но въпреки това, тайнството на злото е такова, че някои хора отхвърлят даже това славно спасение и за тях няма да има спасение (Евр. 2:3).

Оценяване на християнското учение

Един абонат на моята ел. поща ми пише: “Аз съм духовно объркан. Ако се разходите в Интернет, вие видите “Свещена война,” която се води между християни и християни. Например в един Интернет “сайт” са показани извадки от творбите на много прочути християнки учители както минали, така и настоящи, включително и на хора, които са утвърдени стълбове на вярата. Аз не знам на кого от тях да се доверя. Как най-резултатно да преминем през морето на информация? Знаете ли кое от доктринална гледна точка е безопасно и вярно?”

* * *

Оценявам загрижеността ви и разбирам объркането ви. Самият Исус е казал, че ние трябва да оценяваме учителите и че можем да направим това, като гледаме “плодовете” или резултатите от тяхното учение (Мат.7:15-20). Здравословното учение е в хармония с евангелската история на Исус и се проявява в още по-силна вяра, в по-дълбока любов и в добра съвест (1Тим.3-7).

Учение, което редовно произвежда скарвания и подозрения не е здравословно, а е болно, извратено и трябва да бъде избягвано (1Тим.б:3-5). Окуражавам ви да употребявате времето си преди всичко за четене на Библията, молейки Бог да ви научи на онова, което той иска да научите, докато четете (Кол.1:9; 2Тим.2:7). Освен това търсете учители, които величаят Исус Христос, чиито учения ще увеличат вашата привързаност и обичта ви към него, ще задълбочат любовта ви към хората на Бога и ще ви помагат да живеете съобразно волята на Бога. Ако учението ви предоставя тези неща и ако дава такива резултати, тогава то е издържало изпитанието на Библията.

Ако това не е така и става точно обратното – ако то подхранва скарванията и подозренията, тогава това учение отговаря на описанието на нездравословното учение, което беше описано по-горе. Относно това място в Интернет, за което споменавате, много от хората, чиито творби са показани там, са християнски учители от най-високо качество и няколко от тях са мой лични приятели. Аз не бих си губил времето за уебсайт, чиято основна цел е да унищожаването на хора, чиято работа постоянно благославя хората на Бога. Надявам се тези мисли да са ви от полза, когато се стараете да се доближите по-близо до Бога и да бъдете воден от неговия Дух.

Очаква ли ни “Грабване на църквата?”

Една сестра от Тексас ми пише: “Ще ви бъда много благодарна, ако споделите какво сте научили относно учението за “Грабването на църквата” свързано с връщането на Исус за църквата си. Аз съм ужасно объркана. Ще ми помогнете ли, като ми покажете правилната посока, по която да вървя.”

В наше време е доста популярно някои евангелизатори да говорят за “Грабване на църквата”, което означава, че в незнаен момент преди окончателното връщане на Христос, всички спасени хора, живеещи на земята внезапно ще бъдат грабнати и издигнати във въздуха, за да посрещнат Господа, тъй като това е ясна подробност от новозаветната ни вяра. Обаче в текста, който най-ясно засяга този проблем се казва, че това ще се случи след завръщането на Исус от небето, когато ще се чуе звукът на последната тръба и умрелите светии ще бъдат възкресени. *“После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа”* (1 Сол. 4:16-17).

Това описание на последните събития от края на света е доста различно от идеята, която е толкова популярна сред днешните радио и телевизионни евангелизатори, но която е била напълно непозната на християните преди 16-тия век и според която всички спасени хора внезапно ще изчезнат, докато останалата част от хората ще продължат да си живеят, все едно че нищо не се е случило, освен един масов изход.

Авторите от Новия Завет често говорят за завръщането на Христос и за надеждата на християните, но никой от тях не споменава за такъв развой на събитията (Деян. 1:1—11; 3:19-21; 17:30-31; Рим. 8:18-23; 1 Кор. 1:7-8; 15:23-25, 51-55; 2 Кор. 5:1-4; Гал. 5:5; Еф. 1:14; Фил. 3:20-21; Кол. 1:5; 1 Сол. 4:13-17; 5:1-5; 2 Сол. 1:6-10; 2 Тим. 1:2; Евр. 2:5, 10; 12:26-27; Яков 5:8; 1 Пет. 1:3-5, 7, 9; 2 Пет. 3:7-13; Откр. 20:11-15). Ако твърдението на Исус, че “единият се взема, а другият се оставя” (Мат. 24:40-41) се отнася за края на света (а не за ужасните изпитания, които са връхлетели Ерусалим, когато бил завладян от римските войски), то трябва да означава само това, че подобно на времето на Ной, човечеството ще бъде разделено на две групи - част от хората ще бъдат спасени от Бога, а останалите ще загинат. Съвременната църква ще направи добре да възстанови блажената надежда за връщането на Христос, но това не налага да отиваме в измислени подробности, за които в Библията никъде не се споменава.

Очевидни заключения

Един абонат на моята ел. поща ме пита дали ние сме способни да стигнем до правилните заключения от Библията, които Бог е искал да ни съобщи. Той казва: “Аз вярвам, че можем и поради това считам, че очевидните заключения от Библията са толкова ясни, че всички останали хора би трябвало да ги виждат.”

* * *

Да, възможно е да се стигне до правилни заключения след четене на Библията, като използваме нашето благословено от Бога мислене. Но Томас Камбел, основателят на деноминацията Христови църкви към която принадлежа, ни дава някои мъдри съвети в това отношение. Той ни предупреждава да внимаваме и да не се опитваме да основаваме заключенията си на изводите, до които са стигнали другите хора, защото има опасност вярата ни да се основава на мъдростта на хората, а не на Божиата мъдрост.

Това, което е “очевидно” за вас или за мен, не е задължително да е “очевидно” за другите хора. Бог няма да държи отговорни другите за това, че не се подчиняват на това, което ние с вас разбираме, **а заради неподчинението им на нещата, които самите те разбират.** Човек не може да “вижда” по-надалече, отколкото му е дадено от Бога да вижда. Бог гледа в сърцето и счита, че онова, което е видял там все едно че е направено – независимо дали целта му е добро (2Лет.30:18-20) или зло (Мат.5:22, 28).

Исус **не ни е призовавал** да бъдем хора, които спорят, **а да сме неговите ученици.** Той търси хора, които искат да се учат от него, а не специалисти по логика. Ние трябва да обичаме Господа с целия си разум, но това не е същото, като да вярваме в интелектуалните си възможности, чрез които ще се прославим. Ние не сме спасявани заради правилното си мислене, а сме спасявани заради правилното си поведение. Оправдаването ни е по милост чрез вяра, а не поради логичното ни мислене чрез умозаклучения. Евангелието не е гатанка, която трябва да бъде разгадана, а е съобщение, в което трябва да повярваме. Прилежността, старателността и пресметливостта са добър отговор на Божият дар на спасението, но те не са пътят до вечния живот, ако са отделени от вярата в Исус Христос.

Павел и Яков за делата

В светлината на поразителното съобщение от Римляни, че ние биваме оправдани от Бога, когато вярваме в Исус и нищо повече, какво има предвид Яков, когато казва, че човек се оправдава чрез делата си, а не само чрез вярата си?

ЯКОВ СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ГОВОРЕНЕТО

Намирам за интересно, че Яков проявява специална загриженост в посланието си за говоренето, за думите, за езика, за неговата сила и за правилното му използване.

1:13 - “*Никой, който се изкушава, да не казва...*”

1:19 - “*Нека всеки човек...бъде бавен да говори...*”

1:26 - “*Ако някой счита себе си за благочестив, а не обуздава езика си...*”

2:3 - “*и погледнете с почит...та речете...*”

2:12 - “*Така говорете и така постъпвайте като човеци, които ще бъдат съдени по закона на свободата...*”

2:14 - “*Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?*”

2:18 - “*Но ще рече някой: Ти имаш вяра, а пък аз имам дела...*”

3:2 - “*А който не греши в говоренето, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло...*”

3:5 - “*Езикът е малка част от тялото, но много се хвали...*”

3:6 - “*Езикът...е огън...*”

3:8 - “*Но езика никой човек не може да укроти...*”

4:11 - “*Не се одумвайте един друг...*”

4:13 - “*Слушайте сега вие, които казвате: Днес или утре ще отидем ...*”

5:9 - “*Не роптайте един против друг...*”

5:12 - “*Не се кълнете...но нека бъде вашето говорене: Да, да и Не, не...*”

5:13 - “*Зле ли страда някой от вас? Нека се моли. Весел ли е някой? Нека пее хваления...*”

5:16 - “*Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг...*”

ЗАБЕЛЕЖЕТЕ ЛОГИКАТА НА ЯКОВ

Според логиката на Яков 2:14-26 **делата са свидетелство** в очите на другите хора **за вярата на човека.**

2:14 - “*Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?*” (илюстрирано в ст. 15 - 18).

2:19 - “*Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят.*”

2:20 - Вяра, която се ограничава само до разговори (интелектуална вяра) **е безплодна** (безполезна, празна). **Истинската вяра дава видими и реални резултати**, изразяващи се в дела и промени в живота на вярващия.

2:21-23 - Делата представляват цветът на вярата, плодът на корена на вярата, “безгрешността” или “зрелостта”, към която живата вяра се стреми и придвижва. Авраам е бил обявен за праведен поради вярата си, **но вярата му го е накарала да направи нещо повече от това, да твърди, че вярва** - тя е била демонстрирана (всъщност много години по-късно) в неговите постъпки на подчинение пред Бога.

2:24 - “Изговаряната” вяра **е святина**. Един човек, който твърди, че вярва (ст. 14) е оправдан, **когато демонстрира вярата в дела**, а не се ограничава само в голословни твърдения.

КОГА ИМАМЕ НУЖДА ДА ЧЕТЕМ ЯКОВ?

Учението на Яков е противоположно за онзи, който казва: “Аз съм вярващ, защото знам вярното учение” или “Аз съм вярващ, защото декларирам вярата си.” Яков казва: “Дай ми някакво доказателство за вярата си във вид на видими дела и ти ще бъдеш оправдан в твърдението си, че вярваш.”

Обаче, когато човек демонстрира вярата си чрез дела, делата не са част от самата вяра, а са неин продукт. Мартин Лутер обяснява това много добре: “Човек си оправдава единствено чрез вяра, но вярата, която оправдава никога не остава безплодна.”

Яков не противоречи на Павел, той го допълва и се занимава с друг проблем, появяващ се по друго време на процеса.

Павел отговаря на въпроса на грешния човек: “Как мога някога да бъда оправдан в очите на Бога?” Отговорът е: “Само като повярваш в това, което Бог е направил за тебе в Христос.”

Яков отговаря на въпроса на вярващият: “Как мога да ти докажа, че съм вярващ?” Отговорът е: “Чрез делата си, които произтичат от вярата.”

Пъпката е пъпка и съдържа в себе си целия живот, който ще се изяви в нея когато се разцъфти един ден. Но пъпката още не е цвят. Ние сме длъжни да живеем с мисълта, че вярата и делата са съединени, но вярата и делата не са едно и също нещо. (Коментар: Делата са плодът на вярата. Вярата е коренът, а делата са плодът. Тези две неща не са взаимозаменяеми. Д.Пр.)

ПОСЛЕПИС

Основната тема на този случай не е дали вярата ще ни накара да се подчиним, а дали сме спасени чрез вяра в Христос или като сме послушни. Ние сме спасени, защото Исус е бил безпогрешно послушен. Ние вярваме, че той ни оправдава пред Бога и се подчиняваме, защото му вярваме.

Пазителите на обещанието

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Какво е мнението ви за движението “Пазителите на обещанието”? Дали това е организация с някаква политическа цел или е феномен, създаден от Светия Дух или пък е някакво велико събуждане?”

* * *

Струва ми се, че “Пазителите на Обещанието” е могъща дейност на Светия Дух, което ще има историческо влияние. Чрез “Пазителите на Обещанието” и други такива движения Бог разпалва пожари на съживление и реформиране сред много от хората му от широкия спектър на християните по целия свят, с най-различни исторически традиции. Вследствие на това, поради Божията милост, това може да е предизвика духовната промяна на нашата страна (САЩ), която сега е пълна със семейства и общества на насилие, с домове с нарушена функционалност, с религиозно разделение и с расова омраза.

До сега “Пазителите на Обещанието” изглежда, че избягват съблазънта на светската власт и капана на триумфализма. Лидерите на това движение изглежда разбират, че Божието царство не зависи от политическото влияние и от партийните изборителни бюлетини. “Пазителите на Обещанието” са хора, които знаят, че Божието царство напредва, когато вярващите хора падат на колена и се молят смирено за обновителната сила на Всемогъщия Бог. Аз със радост се нареждам в редиците на този, които са решени да подкрепят духовното единство, което е създадено от Светия Дух на Бога.

В древното Апостолско Кредо се казва: “Вярвам в единната католическа (вселенска) апостолска църква.” Когато хората, които казват, че вярват в Исус Христос идват заедно с разкаяние, възхвала и молитва, когато се окуражават помежду си, за да бъдат хора на Бога и за да бъдат достойни примери и лидери на семействата си, а след това си заминават, хванати ръка за ръка, за да служат на Господа без да обръщат внимание на расовите или деноминационните разделителни стени, от това може да произлезе само нещо добро.

Парадокс или мистерия

Един абонат на моята ел. поща ме пита дали Бог е една личност или са три личности.

* * *

Когато размишляваме за природата на Бога или за пътя за нашето спасение, ние чуваме Библията да говори със стерео звуци. Все едно, че сме си поставили слушалки на ушите и слушаме различни звуци във всяко от ушите си. Ние не трябва да размишляваме за природата на Бога или за пътя за нашето спасение по схемата “или/или,” а да считаме, че и двете (а и още други неща) са възможни.

Когато обсъждат тези теми, понякога теолозите използват термините “парадокс” и “мистерия.” Тези теми ни напомнят, **че мислите и пътищата на Бога са по-високи и недостижими в сравнение с нашите мисли и пътища** (Ис.55:9; Рим.11:33). Така както не можем да обхванем с погледа си цялото земно кълбо, така и с ограниченият си разум **не можем да схванем и да разберем тези сложни теми.**

Наскоро, докато четях Пр.16:9, аз бях впечатлен от парадоксалната природа на духовната истина. *“Разумът на човека начертава пътя му, но Господ насочва стъпките му.”* Дали вярващият управлява живота си или Бог го води? Както казах вече, **правилният отговор е, че и двете неща са верни.** Способни ли сме напълно да разберем това? Изглежда, че не сме способни, освен в случаите, когато опита на хората, които са живели преди нас не ни научи на нещо друго. Когато са поставени в положението да направят избор, християните често пъти избират или едното или другото, в стремежа си да избегнат варианта да живеят в мистерия. Твърде често хората, които са избрали едната или другата страна свеждат до минимум или изцяло пренебрегват истината, която противната страна прокламира и цени.

Нужно е да чуваме истината **с двете си уши**, даже когато това, което чуваме **надвишава способността ни да го разберем и обясним.** (Коментар: Основополагащ принцип на християнството е, че ние живеем с вяра, а не с виждане и разбиране. Детето се държи за ръката на баща си, без да разбира накъде го води той, но му се доверява изцяло. Д.Пр.) Бог се е разкрил като Отец, Син и Светия Дух. Бог е започнал, той е подкрепил и е постигнал спасението ни, но ние вземаме своите собствени и отговорни решения в живота си. Един мъдрец е казал: **“Моли се така, все едно че всичко зависи от Бога; работи така, все едно, че всичко зависи от теб.”** След като всичко, което беше казано до сега, това наистина е добър съвет.

Пастори, старейшини и проповедници

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Защо в Христовите църкви не наричат своите проповедници с името “пастор”?” Ние сме единствената група християни, които не използва този термин. Понякога чувам тя да се използва за назоваване на старейшини, но аз не ги виждам много често да вършат истинската работа на пастора.”

* * *

По традиция Христовите църкви считат, че според Новия Завет позициите на “пасторите” и на “старейшините” са едни и същи. Тъй като обикновено техните проповедници не са били старейшини, тези църкви се въздържат да наричат проповедника с името “пастор.” Интересното е, че при основаването на “движението за възстановяване” на Стон и Камбел, църквите обикновено не са имали постоянни проповедници. “Евангелистите” пътували между църквите и много от тях се наричали “старейшина еди кой си” Някой от старите биографии например са наричани така “Животът на старейшината Яков Крийт.” Не мога да докажа връзката, но не би ме изненадало, ако практиката на мормоните, които наричат “старейшина” евангелистите, които обикалят от врата на врата, е заимствана от пионерите на Христовите църкви, тъй като Сидни Ригтон, един от приближените на Джоузеф Смит, преди това е бил при Камбел.

До 1940-те повечето Христови църкви (поне в южната част на САЩ) отказвали да наемат проповедници, които всяка неделя да изнасят проповеди в църквата, защото отхвърляли така наречената “пасторска система.” Това отхвърляне не е било лишено от духовно основание, тъй като авторите на Новия Завет **изглежда не са разбирали, че може да има платен проповедник, който да не е пътуващ евангелист или старейшина.** Но тъй като станали по-заможни и изискани, след края на Втората световна война Христовите църкви изоставили старата практика в това отношение и в много други неща. Сега от много години почти всички Христови църкви, които могат да си го позволят, наемат един проповедник и доста от тези проповедници напразно търсят да намерят в Библията описание на своята длъжност.

Тъй като в Новият Завет се говори за зрели вярващи, които са знаещи и опитни, за да служат като пастори във всяка местна църква, човек може да стигне до извода, че в идеалният свят редовното църковно обучение ще може да се извършва от един или няколко от тях (Деян.20:17, 28; Тит 2:2-5; 1Пет.5:1-3). Презвитерианците, чието име произлиза от библейското “презвитер”, разделят старейшините на две групи – управляващи старейшини и обучаващи старейшини – като “пасторът” обикновено е един от обучаващите старейшини. Употребяването от англиканската църква име priest - “свещеник” също произлиза от библейското име presbyter – “презвитер” или “старейшина” и от гръцката дума PRIESbyTer. Донякъде това е иронично за нас, членовете на Христовите църкви, тъй като ние твърдим, че повече от другите деноминации съответстваме на казаното в Библията, въпреки че ние назначаваме старейшини, които често пъти не работят като пастори, а след това наемаме на работа пастор, който не е старейшина. (Разбира се, някои старейшини работят като “пастори” и тази критика не е насочена към тях. Освен това в някои Христови църкви проповедниците се избират сред старейшините, което е напълно правилно).

“Пасторът” е духовен “пастир.” Според Библията задълженията на духовния пастир е да води (чрез личния си пример) и да храни (като обучава). Най-общо задълженията на пастора са описани в 1Тим.3:1-7, Тит 1:5-9 и Тит 2:2-5. Тъй като повечето проповедници с различно ниво на зрелост отговарят на тези описания, човек може да се запита защо те да не бъдат назначавани да работят като пастори и така да бъде решен този проблем с титлите. Това решение би осигурило използването на библейското описание на задълженията им и би служило като цел и ясен измерител при оценка на работата на пастора-проповедник. Обичайното възражение срещу това предложение е, че така ще се даде твърде голяма власт на проповедника. Но този отговор изважда на показ един друг, по-дълбок проблем и прави видими небилейските схващания на самата църква за самата себе си, за църковното ръководство, за неговата надареност и за неговото служение (Мат.20:25-28; 1Пет.5:1-4).

Едва ли някой може да възрази, че пастора-проповедник трябва да получава заплата от църквата. **Правилно и целесъобразно е църквата да подпомага финансово християнските работници, включително тези, които проповядват, водят или служат на църквата по друг начин** (1Кор.9:14; Гал.6:6; 1Тим.5:9-10, 17-18). Мъжете и жените, които изоставят другата си работа, от която изкарват прехраната си, за да служат на Божие царство, заслужават да бъдат подкрепяни милостиво **и без скъперничество**.

Най-важното нещо за християнското лидерство, което трябва да помним е, **че всички ние трябва да вървим след Исус Христос** и да вървим след други хора **само дотогава**, **докато самите те вървят след Исус**. Различните титли, използвани в Новия Завет за църковните лидери са донякъде неясни и понякога се припокриват. Това е една от причините за различията в организацията и политиката на църквите от целия християнски спектър. Днес никой точно не възпроизвежда и не подражава на примерите на църквата от първия век, на лидерите от близкотоизточните църкви, нито пък в Новия Завет се казва, че те трябва да правят това. Прецизността в това отношение не е условие за спасението.

Накрая, **да се предоставя богосъобразно водителство е много по-важно** отколкото табелката, която се използва, за да опише длъжността на човека, който го извършва. **В този случай същността е много по-важна от формата**.

Пауза в Края на света

По повод на мое скорошно писмо един читател ми пише: “Привлече ми вниманието следната фраза “по време на паузата в Края на света...” Какви са вашите представи за това, което ще се случи тогава? Аз винаги съм си мислил, че Господ може да се върне още докато аз съм жив, тук на земята.”

* * *

И той наистина може да се върне, защото самия Исус ни е казал: **“Затова бъдете и вие готови; защото Човешкият Син ще дойде, когато не го очаквате”** (Мат.24:44). Случващите се в нашите дни събития не ме вълнуват толкова, колкото събитията, които са се случили преди 2000 години, за които се разказва в евангелието. Защото тези неща – идването на Месията, Възкресението, изливането на Светия Дух, опрощаването на греховете – всички те са описани от еврейските пророци като събития, които ще се случат в Края на света.

Например, повечето евреи, които са живели по времето, когато е бил роден Исус са вярвали, че в края на историята Бог ще изпрати своя Месия (на гръцки “Христос” – “Помазаният”) и тогава ще се случи Възкресението. Бог ще излее своя Дух върху своите хора, ще прости греховете им и ще обнови или възстанови материалната земя за да бъде тяхното вечно жилище. Когато Бог възкресил Исус от смъртта, тогава Бог все едно че е казал “(1)” и Възкресението започнало, което потвърдило, че Исус е Месията. На Петдесетница Бог излял своя Дух и обявил опрощението на греховете. **Край на света започна**. Но тогава Бог натиснал бутоната “Стоп.” Край на света, който бил започнал, внезапно бил преустановен.

В момент, който е известен единствено на Бога, той ще задейства отново Края на света. Исус ще се появи отново, Възкресението ще продължи с (2), (3) и т.н. Тогава ще се настъпи Съдния Ден. Откупените, възкресени или променени към безсмъртие вярващи ще населят новите небеса и новата земя. Онези хора, които накрая ще бъдат осъдени и изгубени, на които няма да бъде дадено безсмъртието, ще изстрадат втората смърт в ада.

Така че, ние живеем тези дни, които Бог е определил за нас, тези дни по време на паузата в Края на света. Този Край може да бъде задействан във всеки момент и ще ни въведе в пълнотата на Идващата Епоха. Това са времената, за които се говори в 1Кор.10:11. Всички пророци са говорили за тези дни на изпълнение на пророчествата (Деян.3:10-24). Ако се фокусираме във времето на изпълнението на пророчествата, ние ще видим, че това време е разделено на два етапа, всеки от които е маркиран от идването (Адвента) на

Христос. И там, между първото и второто, окончателното Идване, са нашите дни – тези дни, които са разделени от един промеждутък, тези дни на великото “Докато” (Пс.110:1; Деян.3:20-21).

Пепелявата сряда

*Според Западният християнски календар, “Пепелявата сряда” е първият ден от 40-дневните Великденски пости (без да се броят неделните дни) преди Великден. Името “Пепелявата сряда” произлиза от **практиката да се поставят кръстове от пепел по челата на християните като белег за тяхното разкаяние**. В миналото тази пепел се е събирала при изгарянето на цветята след Цветница предната година. В някои църкви тази пепел се смесва с осветено олио, а в други църкви се използва обикновено олио. С получената паста пасторът поставя кръст на челата на християните, като първо започна от себе си.*

* * *

Миналата сряда в много църкви беше отбелязана като “Пепелявата сряда.” Някои църкви пренебрегват този ден, избягват го и даже се противопоставят на литургичния календар, тъй като за него не се говори в Новия Завет. Но човек би бил дълбоко развълнуван от смисъла на тази традиция и на подробностите свързани с него – думи и действия, които са строго библейски и ни подсилват духовно, когато празнуваме и уповаваме с вяра в Исус Христос и сме се препасали с жертвоприношението, което той е принесъл веднъж завинаги. Литургията на Епископалната църква е типична и за другите църкви, в които присъстващите се молят така: “Всемогъщи Боже, Ти си ни създал от пръст. Направи така, че тази пепел да бъде за нас знак за нашата смъртност и разкаяние, за да можем да помним, че единствено чрез твоят милостив дар на нас ни е даден вечен живот чрез Исус Христос, нашият Спасител. Амин.” След това пасторът нарисова с пръста си малък кръст от пепел върху челото на всеки присъстващ, изричайки думите: “Помни че си пръст и в пръстта ще се върнеш.”

Действията и думите трябва да са в хармония помежду си и с основните библейски истини. Истината е, че много християни, **омайвани от отричащия смъртта манталитет на нашата изцяло светска култура избягват и даже прикриват реалността на смъртта**. Според Библията смъртта не е наш приятел, а е наш враг, който Исус е дошъл да унищожи чрез смъртта си.

Възкресението, а не смъртта е отворената врата към безсмъртието на вярващият. На много места в Библията се казва, че всички вярващи ще бъдат възкресени при окончателното завръщане на Исус, като това възкресение няма да става поединично, както става при смъртта им. В някои изолирани стихове може да се твърдят други неща, но в 1Кор.15 се съдържа най-подробното описание на тази тема и то е такова, каквото вече казах до сега. Аз планирах тази година да посетя обедната служба за “Пепелявата събота,” за да получа физическо напомняне за моята смъртност като допълнителна мотивация за личната ми набожност и за добри дела.

Но вместо това получих специално приготвено напомняне и мотивация във формата на 16-часова криза на артериална фибриляция. Бог милостиво пренастрои сърцето ми в правилния ритъм, без да се налага използването на лекарства, за което аз съм му много благодарен. Много хора живеят с този проблем, включително и някои от вас и аз не искам да ви занимавам твърде много с моето преживяване. Само ще кажа, че то ми напомни, че животът е както кратък, така и крехък. И той наистина е такъв и след това напомняне аз даже няма да се налага да си измивам челото.

Перспективата за Близкия Изток

Един абонат на моята ел. поща ме пита: “Според вас каква е библейската перспектива за положението в Близкия Изток – за напрежението между Израел, палестинците и ислямските въоръжени сили?”

* * *

Най-общо казано, аз имам същата перспектива за положението в Близкия Изток, **каквато имам за всяка друга част от света**. **Не вярвам, че съвременната политическа държава на Израел има някакъв специален статут в очите на Бога** и не считам, че тя е изпълнение на някакво конкретно библейско предсказание – нито по отношение на връщането на хората на Израел и Юда в земите, които са обитавали в древността, нито по отношение на тяхното “възкръсване” чрез някакво свръхестествено духовно просветление и обръщане към Господа. Пророците предсказали едно общество, в което всеки участник лично ще познава и ще се подчинява на Бога. **Сегашният Израел не съответства на това библейско описание**. **Точно обратното, сега Израел е дом на преобладаващи по своя брой евреи-нехристияни и**

изненадващо голям брой евреи-атеисти. Ако тези пророчески предсказания ще трябва да се изпълнят буквално, те ще трябва да изчакат това да се случи някога в бъдещето, но не и в настоящето.

Аз твърдо вярвам, че като народ и като отделни хора, **ние трябва във всяка ситуация и във всички условия да се стремим към справедливост, към мир и да работим за намаляване на човешкото страдание.** Това трябва да характеризира отношението ни както към Израел, така и към палестинците. Много сегашни палестинци са християни, поради което те са наши братя и сестри. Бомбардирането и терористичните актове винаги са погрешни, но не всеки палестинец извършва такива актове или ги одобрява. Понякога Израел е прав, а друг път греша. Терористите и убийците (независимо дали са мюсюлмани или евреи) винаги постъпват неправилно. Ние можем да се молим за мир в Йерусалим и в същото време и да призоваваме правителството на Израел да се придържа към стандарта на праведността.

Натъждавам се, когато нашата държава извършва действия, които според мен не работят в полза на справедливостта, мира и подпомагане на хората, които наистина са в нужда. Натъждавам се, когато нашето правителство подпомага чужди управници, които отказват да дадат на сънародниците си религиозна свобода – например, Саудитска Арабия. **Но точно така постъпват всички народи и държави, защото нито една нация, включително и нашата (на САЩ), не е Божието царство.**

Песни – стари и нови

Една читателка на моята ел. поща се оплаква от тенденцията в много църкви да се използват само съвременни песни до степенята на пълно отказване от старите песни. Тя казва: “Струва ми се арогантно да считаме, че можем да изхвърлим всички прекрасни мелодии на Бах, Чарлз Уесли, Мартин Лутер, Фани Крозби и много други – едно музикално наследство, което е било събирано в продължение на векове - и да очакваме да запълним липсата им с песни, написани през последните 20 години. “О чудна Божия благодат” някога е била нова песен, но не е станала популярна поради това, че е изхвърлила на боклука всички стари любими песни.”

* * *

Вие сте казали всичко толкова добре, че единственото, което мога да добавя е “Амин!” Както и в много други случаи, **най-важното е при подбора на песните да има разумна балансираност.** Липсата на балансираност често е свързана с Грехопадението и с нашата упорита човешка греховност. Гордостта и предрасъдъците са универсални стоки, които са разпределени доста справедливо както между младите новатори и старите традиционалисти. Крайните представители и от двете групи са късогледни, когато отхвърлят всички песни, които не съответстват на личният им вкус. Каквито и да са предпочитанията им, те обедняват църквата, когато ограничат църковната музика само до харесвания от тях стил.

Като свещеник аз съм имам възможността от време на време **да служа в голямо разнообразие от църкви и събирания,** като се започне от Епископалната и се стигне до Петдесятната и съм се научил да ценя най-доброто от християнските традиции. Убеден съм, че Бог е дал на цялата световна Църква един велик дар чрез музиката на харизматичните обновителни движения, както католически, така и протестантски, а също и чрез другите видове съвременна музика за прославяне на Бога.

Убеден съм, че Бог е говорил и продължава да говори чрез поезията и музиката да дълъг списък от светии, които са напуснали този свят преди нас. Църквата е на почти 2000 години и нейното музикално историческо богатство предоставя един от най-ефективните начини за предаване на наследството на вярата през вековете. Всяко “съвременно” поколение може да допринесе със своята музика за обогатяване на това наследство. **Но тези, които са мъдри, ще се научат да ценят музикалните богатства, които са им завещали предците им.**